

ΧΡΟΝΟΣ

ΤΕΜΠΟ· ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡ.15

ΧΡΟΝΟΣ

ΠΡΟΧΩΡΗΜΕΝΑΙ ΙΤΑΛΙΚΑΙ ΘΕΣΕΙΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΡΩΣΣΙΚΟΝ ΜΕΤΩΠΟΝ

Π
Χ14

ΣΙΔΗΡΟΥΣ ΔΟΥΞ

12

ΔΡΧ

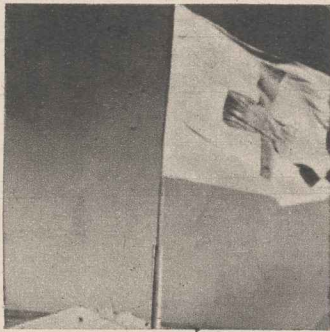

Τὰ σημεῖα ἐπὶ τῆς σκηνῆς, εἶναι τὰ ἔγγραφα τοῦ ἀντὶ τοῦ μυστηρίου, ποὺ ἠκολούθησε τὸν βομβαρδισμόν. Πολλοὶ τραυματίαι καὶ ἀσθενεῖς ἐφρονεῖσθαι, κατὰ τὰς ἀπανθρώπους καὶ ἀδικαιολογήτους αἰτᾶς ἀγγλικᾶς ἐπιδρομᾶς.

Εἰς τὴν ἐρημὸν τῆς Διβύης, τὸ νοσοκομεῖον τῶν στρατοπέδων, τοῦ ὁποῖου τὰ περίπτερα κατεστράφησαν ἀπὸ τὸν αἰμιον ἀγγλικὸν βομβαρδισμόν, κατὰ τινὰ ἐπιδρομὴν τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου. Ἐδῶ ἐνοσηλεύοντο καὶ Ἀγγλοὶ αἰχμάλωτοι.

ΑΓΓΛΙΚΑΙ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΕΣ

Θα ἦτο δυνατόν νὰ παρουσιασθοῦν πολλὰ ἀποδείξεις τοῦ εἶδους αὐτοῦ. Δυνάμεθα μάλιστα νὰ εἰπωμεν, χωρίς κίνδυνον διαφεύσεως, ὅτι ὁσάκις ἡ R.A.F. ἐξετέλεσεν ἐπιδρομὰς ἐπὶ τοῦ ἐχθρικοῦ ἐδάφους, ὁ ἀντικειμενικὸς σκοπὸς δὲν ὑπῆρξε πάντοτε

χαρακτήρος στρατιωτικοῦ ἢ σχετικοῦ μὲ τὴν πολεμικὴν παραγωγὴν ἢ βιομηχανίαν.

Συχνάκις αἱ ὀβίδες ἔπεσαν ἐπὶ τῶν νοσοκομείων, τὰ ὁποῖα ἔφερον ὅρατὰ τὰ σήματα τοῦ Ἑρυθροῦ Σταυροῦ. Δὲν εἶναι πλέον δυνατόν νὰ γίνεταί λόγος περὶ λάθους. Διὰ τὰ νοσοκομεία τοῦ ἐχθροῦ δὲν ἐθίγησαν ποτὲ ἀπὸ τὰ ἀεροπλάνα τοῦ Ἀέρος; Εἶναι σφάλμα τὸ ὁποῖον ἐγίνετο σύστημα. Οἱ Ἀγγλοὶ πιλότοι, προσπαθοῦν νὰ ξεθυμάνουν τὴν μνησικακίαν τῶν ἐναντίων τῶν νοσοκομείων, ὅπου νοσηλεύονται οἱ τραυματίαι τοῦ πολέμου.

Δὲν ρίπτεται ὀβίς, ἀλλὰ τόννιοι καὶ τόννιοι ἐκρηκτικῶν ὕλων, ἐναντίον τῶν ἰταλικῶν νοσοκομείων, τῶν στρατοπέδων τῶν μετόπισθεν καὶ ὅχι μόνον

ἐκρηκτικὰ ὕλαι, ὅπως ἐπιστοποιήθη εἰς ἓνα νοσοκομεῖον τῆς Κυρηναικῆς, ἀλλ' ἔλαβε χώραν ἀκόμη καὶ βομβαρδισμὸς διὰ μυδραλλιοβόλων.

Ὁ ἐρυθρὸς σταυρὸς ἐπὶ τῶν στεγῶν, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παρέλθῃ ἀπαράτητος, ἀφοῦ ὁ μυδραλλιοβολητὴς ἐκτύπησε ἀκριβῶς τὸ σῆμα. Οἱ ἄθλοιοι αὐτοὶ, σιγματίζουν διὰ πάντοτε, τὴν ἠθικὴν ἐνὸς λαοῦ. Ἐνὰ ἐπεισόδιον, τὸ ὁποῖον ἔλαβε χώραν κατὰ τὰς τελευταίας ἀεροπορικὰς ἐπιδρομὰς ἐπὶ τῆς Ντέρνα, ἀξίζει τὸν κόπον ν' ἀναφερθῇ: Καθ' ὃν χρόνον ἐμαίνετο ὁ βομβαρδισμὸς καὶ τὸ ἀποικιακὸν νοσοκομεῖον τῆς πόλεως αὐτῆς, ὀφίστατο τὰς ἐχθρικές ἐπιθέσεις, μερικὸι στρατιῶται, ἐκ τῶν καταφυγόντων ἐκεῖ, ριψοκινδυνεύοντες, ἐξῆλθον διὰ νὰ φθάσουν εἰς ἓνα ἀπομονωμένον περίπτερον, ὅπου εὗρισκοντο τέσσαρες Ἀγγλοὶ αἰχμάλωτοι τραυματίαι, τοὺς παρέλαβαν καὶ τοὺς μετέφεραν, ἐπὶ φορεῶν, εἰς τὸ καταφύγιον τοῦ νοσοκομείου, διὰ νὰ μὴ ὑποστοῦν τὴν προσβολὴν τοῦ βομβαρδισμοῦ ἐπὶ ἰταλικῷ ἐδάφους.

Αὐτὸ ἔκαμαν οἱ Ἴταλοι στρατιῶται, διὰ νὰ σώσουν τοὺς Ἀγγλοὺς ἀσθενεῖς, οἱ ὁποῖοι δύνανται πάντοτε νὰ μαρτυρήσουν διὰ τὸ γεγονός, βεβαιωθὲν καὶ ἀπὸ μίαν ἐκθεσὶν Ἀγγλοῦ τραυματίου ἀξιωματικοῦ.

Διαφοραὶ, διαφοραὶ χωρίζουσαι καθάρᾳ, ἠθικὰς καὶ ὕλικας ἀντιλήψεις, δύο ἀντροπαί, δύο πολιτισμοί. Οἱ Ἀγγλοὶ ὁμῶς αὐτοὶ, ἄνευ οὐδενὸς αἰσθηματος ἀνθρωπίνης ἀλληλεγγύης, φέρουν πάντοτε τὸ στίγμα τῆς ἀτιμίας τῶν πράξεων τῶν.

Ρώμη, 26 Μαρτίου 1942-XX

ΤΕΜΠΟ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

Ὁ θάνατος τοῦ Δουκὸς τῆς Ἀόστης, ἐπέσχεσε τὴν ἰταλίαν ἐνὸς ἀρχηγροῦ, εἰς τὴν γυμνὰν τοῦ ὁποῖου ἐνταπύχον ὄλαι αἱ παροπαράδοτοι ἀρεταὶ τοῦ Οἴκου τῆς Σαβοΐας. Ἀπὸ τὰς μάχας τοῦ Κάσσου, μέχρι τῆς ἐκστρατείας τῆς Λιβύης ὁ βίος τοῦ ἐπὶ ἐλάσθη ἀπὸ τὴν πειθαρχίαν τοῦ πολέμου. Ὡς Ἀντιβασιλεὺς τῆς Αἰθιοπίας ὑπῆρξεν ὁ ἐμνησχομένης, ὁ πράγματι ἰδεώδης ἀρχηγὸς τῶν στρατιωτικῶν ἐκείνων οἱ ὁποῖοι μαχόμενοι χωρὶς καμμίαν ἐλπίδα ἐρηθιῶν, ἀντέστησαν ἐπὶ μῆρας.

ΕΙΔΙΚΑΙ ΥΠΗΡΕΣΙΑΙ

ΑΓΓΛΙΚΑΙ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΕΣ	Σελ. 2
Ο ΣΙΔΗΡΟΥΣ ΔΟΥΣ	» 5-8
ΙΤΑΛΟΙ ΕΙΣ ΤΟ ΝΤΟΝΕΤΖ	» 9-11
ΟΙ ΑΠΟΓΟΝΟΙ ΤΟΥ «MISTER MICAWBER»	» 13-19
ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΟΡΕΙΟΝ ΑΦΡΙΚΗΝ	» 20-24
ΝΕΦΗ ΠΤΗΝΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ	» 28-29
ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΙ ΕΝΤΥΠΩΣΙΑΚΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ	» 30-32
ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΤΥΠΟΝ	» 33-35

ΕΓΧΡΩΜΟΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΟΡΕΙΟΝ ΑΦΡΙΚΗΝ	» 21-24
---------------------------------	---------

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ VICENZO CARDARELLI	» 25
ΚΟΝΤΑ ΣΕ ΜΙΑ ΠΕΤΡΑ ΤΟΥ LIBERO DE LIBERO	» 25
ΕΝΑ ΣΕΡΒΙΣ ΠΑ ΔΩΔΕΚΑ ΤΕΧΝΗ: ARDENGIO SOFFICI	» 26
ΜΟΥΣΙΚΗ: PIETRO MASCAGNI	» 26
ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ: GAETANO CIOCCA	» 27
ΙΑΤΡΙΚΗ: GIACINTO VIOLA	» 27
ΕΝΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ UGO FOSCOLO	» 27

ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ

ΕΧΟΜΕΝ ΤΗΝ ΗΛΙΚΙΑΝ ΤΩΝ ΑΡΤΗΡΙΩΝ ΜΑΣ	» 36-39
-------------------------------------	---------

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΚΛΑΡΑ ΚΑΛΑΜΑΝ	» 40-41
---------------	---------

ΔΙΑΦΟΡΑ

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ, ΤΟΥ CARLO SCARFOLIO	» 4
ΧΑΜΕΝΟΣ ΚΑΙΡΟΣ	» 12

Anonima Periodici Italiani

ΠΡΩΤΗ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΤΗΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΤΟΥ

ANTONIO FOGAZZARO

ΒΙΤΣΕΝΤΣΑ 25 ΜΑΡΤΙΟΥ 1842
ΒΙΤΣΕΝΤΣΑ 7 ΜΑΡΤΙΟΥ 1911

Ὁ οἶκος MONDADORI, ἐδημοσίευσεν τὰ ἔργα τοῦ συγγραφέως αὐτοῦ, τοῦ πλέον δημοφιλὸς ἰταλοῦ μυθιστοριογράφου, τοῦ τέλους τοῦ παρελθόντος αἰῶνος.

ΟΛΑ ΤΑ ΕΡΓΑ

Τῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ PIERO NARDI

Τόμος I-II	- MALOMBRA (2 Τόμοι)
Τόμος III	- DANIELE CORTIS
Τόμος IV	- IL MISTERO DEL POETA
Τόμος V	- PICCOLO MONDO ANTICO
Τόμος VI	- PICCOLO MONDO MODERNO
Τόμος VII	- IL SANTO
Τόμος VIII-IX	- LEILA (2 Τόμοι)
Τόμος X	- RACCONTI
Τόμος XI	- POESIE
Τόμος XII	- ANTONIO FOGAZZARO (LA VITA) τοῦ P. Nardi
Τόμος XIII	- LETTERE SCELTE DI ANTONIO FOGAZZARO τῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ Tomaso Gallarati Scotti

ὑπὸ προσεοικασίας (ἡ ἀ δημοσιεύονται εἰς τὸ αὐτὸ σχῆμα): DISCORSI (XIV) καὶ SCENE E PROSE VARIE (XV) τῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ P. Nardi

Ἐκαστὸς τόμος εἰς σχῆμα διὰ στοιχειοθετηθεὶς μὲ θαυμαστὰ τυπογραφικὰ στοιχεῖα, ἐκτενὴς ἐπὶ εἰδικῷ γάρβῳ, εἰδικῶς κατασκευασθέντος ἀπὸ τὰ Ἑργασταῖα τοῦ MASLIANICO, φέρονται εἰς δικτυογράμματα τὴν πρᾶσιν τοῦ ANTONIO FOGAZZARO "VERITATI LIBERE SERVIO" καὶ περιλαμβάνει τὴν προσωπογραφίαν τοῦ συγγραφέως, κατὰ τὴν ἐποχὴν καὶ ἣν ἔγραψε τὸ ἔργον, καὶ ἀντίγραφον ἢ πρωτότυπον ἔγγραφο, ἀναπαράστασιν, ἀναφερόμενον εἰς τὸ ἔργον. Ἐκτενὴς ἐκδοσὶς αὐτῆς 1.600 ἀντίτυπα ἐκ τῶν ὁποίων: 1.500 ἑνὸς ἀντίτυπου ἀπὸ τὸ 1 μέχρι τοῦ 1.500 φέρονται ἑκαστὸν εἰδικὰ «ἐκδοσὶς κειμένων» φέρονται τὸ ὄνομα τοῦ ἐγγραφέως, καὶ 100 ἀντίτυπα μὴ πολυλόγητα, μὲ ἀριθμὸς 1501-1600. Ἡ ἐκδοσὶς ἐπομένως ἡ προσλάβη, ἐνὸς βραχυτάτου χρονικοῦ δικτυογράφου σπουδαίαν ἀξίαν σπανιότητος. Δὲν πωλοῦνται χωριστοὶ τόμοι. Ἐκαστὸς τόμος τιμᾶται λίρ. 65. Ὅλιστα ἀντίτυπα ἐδωθήσαν ἐπιμελῶς μὲ χρυσὸν πανίον μὲ ὑπέρεσισμα ἐπὶ τῆς ράχως, διὰ τὸν τίτλον καὶ χρυσὸν περιώριον, καὶ πωλοῦνται δεδεμένα, ἐνὸς εἰδικῆς ὁρχῆς ἐν χαρτονίῳ, ἀντὶ 85 λίρ. Ἐκαστὸς τόμος.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ A. MONDADORI
ΜΙΛΑΝΟΝ - ΟΔΟΣ CORRIDONI, 39

Ὁ νυκτερινὸς βομβαρδισμὸς, ἐκτελεσθεὶς ὑπὸ τὸ φῶς τῶν φωτεινῶν ρουκετῶν, προεκάλεσε σφοδρὰν πυρκαϊάν καὶ κατέστρεψε τὴν αἰθούσαν ἐγχειρήσεως, τοῦ νοσοκομείου τοῦ στρατοπέδου.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

σελ. 4

Ήτο ποτέ δυνατόν να υπερασπισθῇ ἡ Αὐτοκρατορία, παρ' ὅλα τὰ σφάλματα τὰ ὁποία διέπραξαν οἱ διευθύναντες αὐτὴν εἰς παγκόσμιον πόλεμον; Θὰ ἦτο δυνατόν νὰ υπερασπισθῇ, ἂν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν, μία κακὴ πολιτικὴ δὲν εἶχε, ὅχι μόνον ἐπιρεάσει ἀλλ' ἀκυρώσει καὶ καταστήσει ἀδύνατον, μίαν καλὴν στρατηγικὴν. Ἡ Αὐτοκρατορία, τὴν ὁποίαν ὁ Τσάρτσιλ καὶ ὁ Ἡντεν, ἐξέθεσαν εἰς ἓνα εὐρωπαϊκὸν πόλεμον, ἦτο ἓνα κατασκευάσμα καθαρῶς πολιτικόν, γεννηθέν ἀπὸ ἓνα πολιτικὸν κέντρον, τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ Λονδίον. Εἰς τὸν ἀρχικὸν αὐτὸν ὅρον, ὑπεβλήθη ὅλη τῆς ἡ οργάνωσις, ἂν δυνάμεθα νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ ὁργανώσεως ὑπὸ τὴν πραγματικὴν τῆς ἔννοιαν. Ἡ κυρία μέριμνα τῶν διευθυνόντων Ἀγγλῶν, ὑπῆρξε νὰ μὴ ἀφίσουν νὰ διαφύγῃ ἡ ἀρχηγεία ἀπὸ τὸ Λονδίον. Καὶ ὅταν μερικὰ ἀποικία, ἐπὶ παραδείγματι αἱ δεκατρεῖς ἀποικίαι τῆς Ἀμερικῆς, ἐξήγησαν μίαν ταπεινὴν αὐτονομίαν, τὸ Λονδίον ἐκήρυξε ἀγρίον πόλεμον, ὁ ὁποῖος ἐτελείωσεν μὲ τὴν ἦτταν τῆς καὶ τὴν ἀπώλειαν τῶν ἀποικιῶν τῆς Ἀμερικῆς.

Τὸ τρομερὸν αὐτὸ μάθημα, ἐδίδαξεν εἰς τοὺς διευθύνοντας τοῦ Λονδίνου, μεγαλυτέραν μετριοπάθειαν, δὲν ἀπέβαλεν ὅμως ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τῶν τῆς βασικῆς ἰδέας, ὅτι τὸ κέντρον τῆς Αὐτοκρατορίας ἦτο τὸ Λονδίον καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸ Λονδίον. Τοιοῦτο τρόπον, ὅταν αἱ ἀνάγκαι τοῦ πολέμου τοῦ 1914, τοὺς ὑπεχρέωσαν νὰ δώσουν εἰς τὴν Αὐτοκρατορίαν μίαν διαφορετικὴν μορφήν καὶ νὰ αὐξήσουν ἀκόμη, τὴν αὐτονομίαν τῶν κτησεων, παρεχώρησαν μόνον ἐσωτερικὰς πολιτικὰς αὐτονομίας, ἡ Αὐτοκρατορία ὅμως ὡς στρατιωτικὸν κατασκευάσμα, ἔμεινε αὐστηρῶς συγκεντρωμένη περὶ τοῦ Λονδίνου. Κάθε τάσις πρὸς ἀποκεντρώσιν ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου τῆς ἀμύνης, ἀπεθαρρύνθη ἀποφασιστικῶς. Ἀντιθέτως αἱ κτήσεις ἐνεθαρρύνθησαν εἰς τὸ νὰ μὴ ἔχουν ἰδικὸν τὸν στρατὸν καὶ δι' ὅ,τι ἀφ' ὧρα τὸν στόλον, αἱ συνεισφοραὶ τῶν ἐγγένων δεκταί, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως ὅτι θὰ ἐχρησιμοποιούντο διὰ νὰ κατασκευασθοῦν πλοῖα διὰ τὸν ἀγγλικὸν στόλον, ὁ ὁποῖος εἶχε ὡς μόνιμον ἔδραν τὰς Βρετανικὰς νήσους. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, τὸ στρατιωτικὸν καὶ ναυτικὸν κέντρον διετηρήθη εἰς τὸ Λονδίον καὶ ἀκόμη καὶ τώρα, αἱ πλέον μακρυσμέναι καὶ πλέον ἐκτεθειμέναι κτήσεις, ὅπως ἡ Αὐστραλία, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐπιτύχουν ἄλλο ἀπὸ μίαν ἀντιπροσώπευσιν εἰς τὸν πολεμικὸν Συμβούλιον τοῦ Λονδίνου. Τώρα, ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς Αὐτοκρατορίας, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐξαίρεσως, τὸ Λονδίον ἦτο ἀκριβῶς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν χειρίστην δυνατὴν θέσιν, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ναυτικὸν καὶ στρατιωτικὸν κέντρον, εἰς τὴν βρετανικὴν οργάνωσιν. Ἐνα ἀπλοῦν βλέμμα ἐπὶ τοῦ χάρτου, εἰναι ἀρκετὸν διὰ νὰ τὸ ἀντιληφθῶμεν. Τὸ Λονδίον ἐπὶ παραδείγματι, εἶναι, ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς Αὐτοκρατορίας, τὸ πλέον ἀπομακρυσμένον ἀπὸ τῆς Ἀνατολικῆς Ἀσίας, ἡ ὁποία εἶναι ὁ τομεὺς, ὅπου ἡ Αὐτοκρατορία ὑπέστη ἐπιθέσιν. Οὐτε καὶ αὐτὸ ἀρκεῖ. Ἡ θέσις τῶν Βρετανικῶν νήσων, τοποθετημένων ἐναντὶ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ προμαχώνα, καθιστᾷ ἀπαραίτητον, εἰς ρευστὰ δυνάμεις ἀναχωροῦντα ἀπὸ τὸ κέντρον αὐτό,

νὰ διασχίσουν τὴν Μεσόγειον. Ἄν λοιπὸν ὁ ἔλεγχος τῆς Μεσογείου, ἦτο ἀπαραίτητος εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπως εἶδωμεν, διὰ νὰ δυνηθῇ αὕτη ν' ἀντιμετώπισῃ παγκόσμιον πόλεμον, μὲ κάποιαν πιθανότητα ἐπιτυχίας, αὐτὸ ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ γεγονός ὅτι τὸ ναυτικὸν καὶ στρατιωτικὸν κέντρον τῆς Αὐτοκρατορίας διετηρήθη, διὰ πολιτικούς λόγους, εἰς τὰς βρετανικὰς νήσους. Ἄν τὸ κέντρον αὐτὸ μετεφέρετο ἀλλαχοῦ ἡ Αὐτοκρατορία θὰ ἠδύνατο νὰ παραμελήσῃ τὴν Μεσόγειον.

Ἡ πολιτικὴ εἶναι ἐπομένως ἡ ἐπιρεάσασα θλιβερῶς τὴν αὐτοκρατορικὴν στρατηγικὴν, ἀπ' ἐναντίας δὲ ἡ κύρωσε καὶ κατέστρεψε κάθε δυνατότητα αὐτοκρατορικῆς στρατηγικῆς, καὶ τὸ προέκλεσε κατὰ δύο τρόπους. Διατηροῦσα μὲ κάθε θυσίαν τὸ κέντρον εἰς τὸ Λονδίον, τὸ διετήρησε εἰς τὸ πλέον μακρυσμένον σημείον, ἀπὸ τὰ πιθανὰ πεδία τῆς συρράξεως καὶ ἐδημιούργησε τὴν ἀνάγκην τῆς διαβάσεως διὰ τῆς Μεσογείου. Κατὰ δεύτερον λόγον ἡ πολιτικὴ, μὲ τὴν πολιτικωμανὴ αὐτῆς τυφλότητα, παρημπολίωσε τὴν ἀνάγκην αὐτὴν καὶ ἀνέμιξε τὴν αὐτοκρατορίαν εἰς ἓνα εὐρωπαϊκὸν πόλεμον εἰς τὸν ὁποῖον αἱ προεξηθείσαι εἰς τὴν Ἰταλίαν ἀδικίαι, καθίσταν βέβαιον, νὰ μὴ ἔχουν, ἀκριβῶς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἦτο ἀπαραίτητον, λόγω τῆς γεωγραφικῆς θέσεως τοῦ Λονδίνου, τὴν διάβασιν τῆς Μεσογείου.

Ἄν τώρα ἀπὸ τῆς Δυτικο-Ἀνατολικῆς διευθύνσεως, ἡ ὁποία εἶναι ἐκεῖνη εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται ἡ Ἀνατολικὴ Ἀσία σχετικῶς πρὸς τὰς

Βρετανικὰς νήσους, ὅταν ἡ ὁδὸς τῆς Μεσογείου θεωρεῖται φύλαξ τῆς Ἀνατολικο-Δυτικῆς διευθύνσεως, θὰ ἴδωμεν ὅτι ὑφούδαί καὶ ἕτερος φραγμός, μεταξὺ τῶν Βρετανικῶν νήσων καὶ τῶν ἀκροτάτων σημείων τῆς Αὐτοκρατορίας. Ὁ φραγμὸς αὗτός, εἶναι ἡ Ἀμερικανικὴ Ἠπειρος. Καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς διευθύνσεως ἐπομένως, αἱ Βρετανικαὶ νήσοι ἀποτελοῦν τὸ χειρίστον ναυτικὸν καὶ στρατιωτικὸν κέντρον. Ἄν ὁ Τσάρτσιλ ὑπεχρεώθῃ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Οὐασιγκτόνα, διὰ νὰ ἐκλιπαρήσῃ τὴν ἀμερικανικὴν βοήθειαν, δὲν εἶναι μόνον ἐξ αἰτίας τῆς ἀπολύτου ἀνάγκης τῶν ἀμερικανικῶν ὠλικῶν, ἀλλ' ἐπίσης ἐπειδὴ ἡ γεωγραφικὴ θέσις τῶν Βρετανικῶν νήσων, δὲν ἐπιτρέπει εἰς τὴν Ἀγγλίαν, νὰ σκεφθῇ εἰς πόλεμον εἰς τὴν Ἀπὼ Ἀνατολήν. Ἡ κατάστασις αὕτη τῶν πραγμάτων ἔδεσε, ὅπως ἦτο ἐπόμενον, τὰς χεῖρας τῆς Ἀγγλίας καὶ τὴν ὑποχρέωσε νὰ δεχθῇ τὴν ἀμερικανικὴν βοήθειαν.

Μία τρίτη ἀποψὶς καθίστα τὰς Βρετανικὰς νήσους τελείως ἀναρμόδιους, νὰ γίνουν τὸ στρατιωτικὸν καὶ ναυτικὸν κέντρον τῆς Αὐτοκρατορίας. Κάθε στρατιωτικὸν καὶ ναυτικὸν κέντρον, δὲν πρέπει νὰ εἶναι τρωτὸν ἢ τουλάχιστον πρέπει νὰ εὐρίσκειται εἰς τὴν ὀλιγώτερον τρωτὴν καὶ καλλίτερον δυνατόν υπερασπιζομένην θέσιν. Αἱ Βρετανικαὶ ὅμως νήσοι, τοποθετημέναι πλησίον τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἠπείρου, ἀπὸ τῆς ὁποίας δὲν ἀφίστανται παρά 28 ναυτικά μίλια, εἶναι ἀπ' ἐναντίας, ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς Αὐτοκρατορίας, τὸ πλέον τρωτόν. Τὸ τρωτόν τῶν ἀνα-

χθὲν εἰς τὸ ἀνώτατον, λόγω τῆς ἀναπτύξεως τῆς ἀεροπορίας, φέρει ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον ἀποτέλεσμα τοῦ προσδοκώμενου, ἀπὸ ἓνα στρατιωτικὸν καὶ ναυτικὸν κέντρον. Διότι, ἐνῷ ἓνα τοιοῦτον κέντρον, θὰ ἔπρεπε νὰ προμηθεύσῃ διαρκῶς δυνάμεις εἰς τὰ διάφορα τμήματα τῆς Αὐτοκρατορίας, χωρὶς νὰ εἶναι ὑποχρεωμένον νὰ σκέπτεται διὰ τὸν ἑαυτὸν του, αἱ Βρετανικαὶ νήσοι, λόγω τοῦ ἐκτάκτου τρωτοῦ τῶν εἶναι ἀπ' ἐναντίας ὑποχρεωμέναι νὰ ζητοῦν συνεχῶς δυνάμεις ἀπὸ τὴν Αὐτοκρατορίαν καὶ νὰ κρατοῦν ζηλοτύπως διὰ τὸν ἑαυτὸν τῶν τὴν δύναμιν τὴν ὁποῖαν διαθέτουν. Ὅταν ἔφθασε ἡ στιγμή τῆς ἐπιθέσεως, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἡ Αὐτοκρατορία εὐρὲθι ἐγκαταλειμμένη καὶ κενὴ δυνάμειν.

Δὲν θὰ συνέβαινε αὐτὸ ἂν οἱ Ἀγγολοὶ δὲν ἔφερον εἰς τὴν Αὐτοκρατορικὴν συντροφίαν τὴν ζηλοτυπίαν καὶ τὴν ἀποκλειστικότητά των. Ἡ ἰδέα ὅτι αἱ Βρετανικαὶ νήσοι, δὲν ἦσαν ἐνδεδειγμένα ν' ἀποτελέσουν ναυτικὸν καὶ στρατιωτικὸν κέντρον, δὲν εἶναι νέα, εἶχεν εἰσχωρήσῃ ἐπίσης καὶ εἰς τὸν ἐγκέφαλον τὸν Ἀγγλῶν. Ἡ μεγάλῃ ὅμως πλειονότης τῆς ἐθεώρησε ὡς ἀνόητον φαντασίαν, τὴν ὁποίαν οὐτε καὶ ἔπρεπε νὰ συζητήσουν, τὸσον ἐφαίνετο ἀδύνατον καὶ ἀπαράδεκτον εἰς ὅλον τὸν ἀγγλικὸν λαὸν νὰ μὴ κυβερνῶνται τὰ 40 ἐκτετρ. χιλιόμετρα τῆς Αὐτοκρατορίας, ἀπὸ τὰ ὀλίγα μέτρα τῆς βρεμνῆς ἀσφάλτου, τῆς εὐρισκομένης μεταξὺ τοῦ Τράφαλγκαρ Σκουερ καὶ τῆς Ντάουνινγκ Στρήτ. Ἐκεῖ εἶναι ἡ καρδιά των, ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ εἶναι καὶ ἡ καρδιά τῆς Αὐτοκρατορίας καὶ τοῦ κόσμου, ἂν θὰ καθίστατο δυνατόν.

Ὁ πρόσφατος σιωπηλὸς ἀγὼν, μεταξὺ τῆς κυβερνήσεως τῆς Αὐστραλίας καὶ τῆς κυβερνήσεως τοῦ Λονδίνου, διὰ τὴν ἀντιπροσώπευσιν τῆς Αὐστραλίας εἰς τὸν πολεμικὸν Συμβούλιον καὶ ὁ ὁποῖος δὲν ἐλύθη καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα δὲν θὰ λυθῇ, παρὰ μόνον κατόπιν κάποιας καταστροφῆς, ἀποδεικνύει ὅτι ἀκόμη καὶ κατὰ τὸν πόλεμον καὶ καθ' ὃν χρόνον ἡ Ἀγγλία χάνει τὴν Αὐτοκρατορίαν τῆς, ἀρνείται αὕτη νὰ παραχωρήσῃ καὶ ἓνα μῦρον ἀπὸ τὰ πολιτικὰ τῆς προνόμια. Ἐξ ἄλλου, θὰ ἦτο πολὺ ἀργά νὰ γίνῃ λόγος περὶ μεταπολίσεως ἢ μεταρρυθμίσεως τοῦ πολιτικοῦ καὶ στρατιωτικοῦ κέντρου. Μεταρρυθμίσεις τοιαύτης ἐκτάσεως θὰ ἦτο δυνατὴ μόνον ἐν καιρῷ εἰρήνης, ἀλλὰ καὶ τότε ἀκόμη, θὰ ἀπήτη ὅχι μόνον ἐτῶν, ἀλλὰ δεκάδων ἐτῶν προετοιμασίαν, ἐπεξεργασίαν καὶ ἐφαρμογὴν. Θὰ ἔπρεπε ν' ἀρχίσῃ νὰ μελετᾶται εὐθὺς μετὰ τὸ 1922, δηλαδὴ εὐθὺς μετὰ τὴν καταγγελίαν ἢ τὴν μὴ ἀνανέωσιν τῆς ἀγγλο-ιαπωνικῆς συμμαχίας. Ἐκτοσε, δηλαδὴ ἀπὸ τότε ποῦ ἡ Ἀγγλία ἔχασε, ἐξ αἰτίας τῆς, τὸ στήριγμα τὸ ὁποῖον ἐχρησιμοποίησε κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1914, ὁλόκληρος ἡ αὐτοκρατορικὴ πολιτικὴ ἔπρεπε ν' ἀλλάξῃ.

Ἡ πολιτικὴ ὅμως ἡ μάλλον ἡ πολιτικὴ ἀποτύφλωσις, ἐθριάμβευσε ἐπὶ τῆς στρατηγικῆς καὶ πᾶν ὅτι ἔπραξεν ἡ Ἀγγλία εἶναι ἡ ἀχρηστοῦ καὶ καθυστερημένη οὐρόωσις τῆς Σιγκαπόρης, ἡ ὁποία ἦτο μὴ παραβίασις τῶν δικαιωμάτων τῶν ἀσιατικῶν λαῶν καὶ δὲν ἤνθεξε ὅμως οὐτε μίαν ἐξδομῶδα. Συνεπεία ὅμως τοῦ γεγονότος αὐτοῦ, ὁλόκληρος ἡ πολιτικὴ τοῦ κόσμου μεταβάλλεται ὑπὸ τὰς ὀμματάς μας.

CARLO SCARFAGLIO

Ἡ ἐποχὴ τοῦ «ρόμφου» ἐτελείωσε καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐπίσης. Αἱ μυστικογααστρονομικαὶ αὐταὶ τελεταί, εἶναι τώρα πλέον ἱστορικαὶ ἀναμνήσεις, ὅπως θλιβερῶς τὸ ἀναπολεῖ ἡ παρούσα φωτογραφία μας.

ΕΤΟΣ Β'. ΑΡ. 15

ΧΡΟΝΟΣ

ΡΩΜΗ - 26 ΜΑΡΤΙΟΥ 1942-XX.

Ο ΣΙΑΗΡΟΥΣ ΔΟΥΞ

Ἵοί μου! ὅταν καὶ διὰ σὰς φθᾶσῃ ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως, μὴ διατάσῃτε: παραλάβετε τὰς ἀποσκευὰς σας, ἐκλέξατε τὸν δρόμον σας, καὶ βαδίσατε πάντοτε εὐθείας». Μὲ τὰς λέξεις αὐτάς ἔκλειε, ἡ Δούκισσα τῆς Ἀόστης, τὴν ἀφιέρωσιν ἐπὶ τοῦ βιβλίου, τὸ ὁποῖον ἔγραψε διὰ τοὺς υἱοὺς τῆς, διηγουμένη τὰ εἰς τὴν Ἀφρικὴν ταξίδιά της, καὶ οὐδέποτε μνηρικὴ παραίνεσις ὑπῆρξε πλέον ὑπερήφανος, οὐδέποτε υἱὸς ὑπῆκουσεν εἰς αὐτὴν, τὸσον βαθέως, χωρὶς φόβον, μέχρι τοῦ θανάτου, ὅπως ὁ Ἀμεδαῖος Δοῦξ τῆς Ἀόστης. Θὰ ἦτο μάταιον νὰ ἐπισημωρῶμεν τὸν βίον του, διότι ἡ παράδοσις θὰ τραγουδῇ μίαν ἡμέραν διὰ τοὺς Ἡρώας, χωρὶς ν' ἀναφέρῃ τὰ καθημερινὰ γεγονότα, διότι θὰ ἐχάνετο ἀνασκαπτοῦσα τὴν ζωὴν των, εἰς ἀναζητήσιν τοῦ ἐπισπιδίου. Εἰς τὴν ὁφελίαν νὰ διηγηθῶμεν τὴν ὥραιον τὴν ἡλικίαν ἐπὶ τῶν κοιλοτήτων τοῦ Κάροσου, τὴν νεότητά του ὡς ἐργάτου εἰς τὸ Κόγκο ἢ μεχριστὸν εἰς τὸ Φεζάν, καὶ τὸν ἰσχυρὸν ἀνδρισμόν του, ὡς ἀεροπόρου, στρατιώτου, ἀνδρός; Καὶ τίς θὰ ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ διὰ τὰ ἔτη τῆς Ἀντιβασιλείας του, εἰς τὴν Αἰθιοπικὴν γῆν, τὸ δνομα τῆς ὁποίας σήμερον παρὰ ποτὲ, θὰ ἠθέλαμεν ν' ἀντικαταστήσωμεν μὲ τὸ ρωμαϊκὸν ὄνομα τῆς Ἀνθοπατείας; Κάποτε, εἰς ἀραφὴν — βλέπων αὐτὸν νὰ ἐπιστρέφῃ, ζεσταμένον καὶ καίμενον ἀπὸ τὸ λῶμα, ἀπὸ μάχην τινὰ εἰς τὴν πυρκατωμένην ἔρημον — εἰς ἀραφὴν, ὁ ὁποῖος δὲν ἐγνώριζε τίποτα περὶ αὐτοῦ, ἀτενίζων αὐτὸν εἰς τοὺς βαθεῖς ὀφθαλμούς, καὶ βλέπων τὸ παιδικὸν του μεδίσαια, εἶπε δακτυλοδεικτὸν αὐτόν εἰς τὸ συντόφους του «Σὺ εἶσαι ἓνας ἀρχηγός», τίποτα ἄλλο καὶ ἦτο τὸ πᾶν. Τώρα Ἐκεῖνος ἀπέθανεν, ὁ εὐθύς, ἰσχυρὸς καὶ σοβαρὸς Πρίγκιψ, ἀπέθανεν, ὅχι ἐν ἀλχηλίσκῳ ἀλλ' ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης. Ὅχι εἰς τὴν ξένην γῆν, ἀλλ' εἰς τὴν γῆν τῆς Ἀφρικῆς ἐκεῖνης,

ὅπου ἡ τύχη τῶσων Ἰταλῶν, συνετελέσθη καὶ ὅπως μοιραῖως θὰ συνετελεσθῇ καὶ τὸ πεπρωμένον τῆς πατρίδος μας, ἡ ὁποία ὑποφέρει διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν καλλιτέρων τέκνων της, σχεδὸν διὰ νὰ δείξῃ ὅτι ἐκεῖ, ὅπου κεῖνται ἐκεῖνοι, ἀναμένοντες τὴν ταφὴν των ἀπὸ φιλικὰς χεῖρας καὶ ἐκεῖ μόνον ἡ Ἰταλία εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι μεγάλη ἰσχυρὰ προστάτρια. Καὶ ὁ οὐρανὸς τῶν Ἡρώων, δὲν ὑπεδέχθη μόνον τὴν ψυχὴν του, ἀλλὰ καὶ τὸ ἰσχυρὸν του σῶμα, τὸ ὁποῖον αὐτὸς εἶχε κῦψι εἰς ὅλους τοὺς καμάτους, εἰς ὅλας τὰς βασάνους, εἰς ὅλας τὰς αὐταπαρνήσεις, μέχρι τῶν ἐμπλέων διψῆς ἡμερῶν τοῦ Ἀλάγκι. Τὸν ὑπεδέχθησαν δύο ἀσφαλεῖς τὸν σύντροφοι, τῆς Ἰδίας ἰσχυρᾶς φυλῆς: ὁ Ἰωάννης Ντελέ Μπάντε Νέρε καὶ ὁ Πρίγκιψ Εὐγένιος, εἰς τὴν Χοροδῖαν τῶν Ἀρχηγῶν, οἱ ὁποῖοι ἱδρυσαν τὴν ὥραιον τῆς Ἰταλίας, εἰς μακρὰν καὶ ἐπίπονον ἱστορίαν, ἐπίπονον ὅπως τὰς ὁδούς τῆς γεννώσεως μητρός. Ὁ ἀποθανὼν Πρίγκιψ εἶναι διὰ κάθε Ἰταλὸν, περισσότερο ἀπὸ σύμβολον, μὴ βασιλείας διότι ἐκπροσωπεῖ τὴν ἀδάμαστον υπερηφάνειαν ἑνὸς λαοῦ, ὁ ὁποῖος μορφῶναι ἀκόμη στρατιώτας διὰ τοὺς ὁποῖους τὸ ἀποθνήσκειν, μὲ τὸ ξίφος ἀνὰ χεῖρας, δὲν εἶναι ματαία ρητορικὴ. Ἀπὸ ὅλας τὰς νίκας τοῦ παρόντος πολέμου, ἀπὸ ὅλας τὰς ἀξιωματικότητας καὶ ἀνατρεπτικὰς ἐκστρατείας, οὐδεμία δύναται νὰ συγκριθῇ μὲ τὴν λαμπρὰν νίκην τὴν ὁποῖαν κατήγαγεν ὁ Δοῦξ καὶ οἱ ἄνδρες του, κατὰ τὴν ὑπέρωχον καὶ ἡρωικὴν μάχην, τῆς Ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς, καὶ οὐδέποτε ἐπίθετα τὸσον τετριμένα, εἶναι, ὅπως εἰς τὴν παρούσαν περίπτωσιν πλοῖα εἰς ἱστορικός καὶ ἠθικός ἐννοίας. Τὰ στρατεύματα τὰ ὁποία ἐπολέμησαν χιλιάδας καὶ χιλιάδας χιλιόμετρα μακρὰν τῆς πατρίδος, χωρὶς οὐδεμίαν ἐλπίδα βοηθείας καὶ ἀνεφοδισμού, περικλειόμενα πάντοτε εἰς στενότερον ὥρον, ὅπως οἱ ἄνδρες τοῦ

Τζιραμπούμπ, διοικήθησαν ἀπὸ τὸν Ἀντιβασιλέα, μὲ τὸ εὐθυμον καὶ γενναῖον τοῦ πρόσωπον, καὶ μὲ τὴν λάμπειν τοῦ μεδίσαιατος εἰς τοὺς φωτεινοὺς ὀφθαλμούς του. Ὁ Σιδηρὸς Δοῦξ, ὅπως μᾶς ἔρεσε νὰ τὸν ὀνομάζωμεν τότε, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν ψυχὴν κάθε Ἰταλοῦ ἐφανέρωθι ὡς ἡ καθαρὰ ἐκδήλωσις τῆς φυλῆς, ἔτσι ὅπως καὶ σήμερον. Ἐκεῖνος μένει ἐντός μας, καὶ δὲν τὸν θρηνούμεν νεκρόν, ἀλλὰ τὸν δοξάζομεν εἰς τὴν ἱστορίαν διὰ πάντοτε ὡς τὸν Σιδηρὸν Δοῦκα. Ὁ ὕμνος τοῦ Πρίγκιπος Εὐγενίου, γεννηθεῖς κατὰ τὰς ἐκστρατείας ἑνὸς Ἰταλοῦ πολεμιτοῦ, εὐρύνεται τώρα ἐπὶ τῆς Αἰθιοπικῆς Ἀμπαρ καὶ ἐπὶ τῆς διαδόσεως ὅπου ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς ὁ ἄλλος αὐτός Ἰταλὸς πολεμιστής, ὁ ὁποῖος ἐναντὶ τῶν ἄλλων στρατιωτικῶν ἀρχηγῶν ἔχει τὸ καύχημα ὅτι ἠδυνήθη νὰ διατηρήσῃ χαρακτῆρα βαθέως ἀνθρώπινον, εἰς πόλεμον τὸσον εὐρὸ καὶ παλύμορφον, τὸσον «ἐπιστημονικόν» καὶ «εἰδικοποιητικόν». Δὲν εἶχατε ἄρματα μάχης, Πρίγκιψ, οὔτε βαρὺ πυροβολικόν, οὔτε ἀεροπλάνα, ἀλλὰ μόνον τοὺς ἀνδρας σας καὶ τὸ αἰσθημὰ τῆς σημαίας, καὶ χάριν αὐτῆς ἐπολεμήσατε μέχρι τοῦ τελευταίου ὁρίου, πέραν τοῦ ὁποῖου δὲν ὑπάρχει παρὰ ὁ θάνατος, τὸν ὁποῖον Σεῖς ἐπέζητήσατε ἐπὶ τῆς Ἀμπαρ καὶ ὁ ὁποῖος σὰς ἀφῆρασε μακρὰν ἀπὸ τοὺς νεκρούς σας, ἀλλὰ δι' αὐτὸ εἶναι πλέον θεῖος, διότι ἐστεφανώθη μὲ κυριαρίσους καὶ δρῶνας Σείς Πρίγκιψ, εἶσθε ὁ πρῶτος νικητὴς τοῦ πολέμου αὐτοῦ, μὲ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ὑπερησιώθητε τὴν Αὐτοκρατορίαν, μὲ σφινμένους τοὺς δόντας ἀλλὰ χωρὶς ἀπελπισίαν. Τὴν ὑπερησιώθητε ἡσυχος, ἀσφαλῆς, ἄγριος καὶ δὲν ὑπάρχουν ἐκφράσεις διὰ Σας, αἱ ὁποῖαι ἀντέχουν εἰς τὴν πραγματικότητα τῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα ἐδημιουργήσατε, κάθε ὥραν ἐπὶ τοῦ ἀφρικανικοῦ ἐδάφους, πιστεῶν μόνον εἰς τὰς ὁ-

ψίστας ἀρετὰς τῆς Πατρίδος, ἐκλέγων ὡς ἑσχατὸν καταφύγιον τὴν Ἀμπα τοῦ Τοζέλλη, ὅπως ὁ ἀετὸς ὑπερασπίζεται τὴν φωλεάν του, μὲ ραμφισμούς καὶ μὲ ὀνυχισμούς, ὅταν δὲν δύναται πλέον νὰ πετάξῃ, ἀπὸ τὸν κάματον καὶ τὰς πληγὰς. Ὅταν θὰ ἐπιστρέψωμεν, διότι θὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὰς γαῖας αὐτάς, τὰς ποτισμένας μὲ τὸ ἅγιον αἷμα μας, θὰ ἐπιστρέψωμεν μὲ ὁρμήν, τὴν ὁποῖαν οὐδεὶς θὰ δύναται ν' ἀναχαλίσῃ, καὶ ὁ καθεὶς ἀπὸ ἡμῶν θὰ θελήσῃ νὰ σκάψῃ μὲ τὰς σκληρὰς ἐργασίας τῆς φυλῆς, ἔτσι ὅπως καὶ σήμερον. Ἐκεῖνος μένει ἐντός μας, καὶ δὲν τὸν θρηνούμεν νεκρόν, ἀλλὰ τὸν δοξάζομεν εἰς τὴν ἱστορίαν διὰ πάντοτε ὡς τὸν Σιδηρὸν Δοῦκα. Ὁ ὕμνος τοῦ Πρίγκιπος Εὐγενίου, γεννηθεῖς κατὰ τὰς ἐκστρατείας ἑνὸς Ἰταλοῦ πολεμιτοῦ, εὐρύνεται τώρα ἐπὶ τῆς Αἰθιοπικῆς Ἀμπαρ καὶ ἐπὶ τῆς διαδόσεως ὅπου ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς ὁ ἄλλος αὐτός Ἰταλὸς πολεμιστής, ὁ ὁποῖος ἐναντὶ τῶν ἄλλων στρατιωτικῶν ἀρχηγῶν ἔχει τὸ καύχημα ὅτι ἠδυνήθη νὰ διατηρήσῃ χαρακτῆρα βαθέως ἀνθρώπινον, εἰς πόλεμον τὸσον εὐρὸ καὶ παλύμορφον, τὸσον «ἐπιστημονικόν» καὶ «εἰδικοποιητικόν». Δὲν εἶχατε ἄρματα μάχης, Πρίγκιψ, οὔτε βαρὺ πυροβολικόν, οὔτε ἀεροπλάνα, ἀλλὰ μόνον τοὺς ἀνδρας σας καὶ τὸ αἰσθημὰ τῆς σημαίας, καὶ χάριν αὐτῆς ἐπολεμήσατε μέχρι τοῦ τελευταίου ὁρίου, πέραν τοῦ ὁποῖου δὲν ὑπάρχει παρὰ ὁ θάνατος, τὸν ὁποῖον Σεῖς ἐπέζητήσατε ἐπὶ τῆς Ἀμπαρ καὶ ὁ ὁποῖος σὰς ἀφῆρασε μακρὰν ἀπὸ τοὺς νεκρούς σας, ἀλλὰ δι' αὐτὸ εἶναι πλέον θεῖος, διότι ἐστεφανώθη μὲ κυριαρίσους καὶ δρῶνας Σείς Πρίγκιψ, εἶσθε ὁ πρῶτος νικητὴς τοῦ πολέμου αὐτοῦ, μὲ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ὑπερησιώθητε τὴν Αὐτοκρατορίαν, μὲ σφινμένους τοὺς δόντας ἀλλὰ χωρὶς ἀπελπισίαν. Τὴν ὑπερησιώθητε ἡσυχος, ἀσφαλῆς, ἄγριος καὶ δὲν ὑπάρχουν ἐκφράσεις διὰ Σας, αἱ ὁποῖαι ἀντέχουν εἰς τὴν πραγματικότητα τῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα ἐδημιουργήσατε, κάθε ὥραν ἐπὶ τοῦ ἀφρικανικοῦ ἐδάφους, πιστεῶν μόνον εἰς τὰς ὁ-

ALBERTO MONDADORI

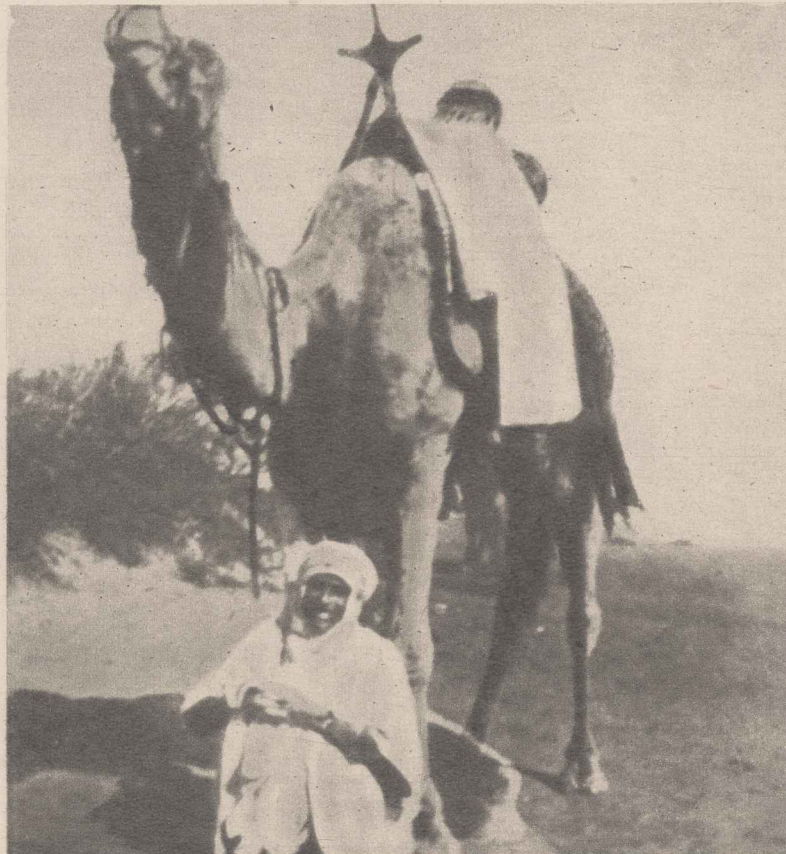
ἀκολουθεῖ

Η ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΙΣ εἰς τὴν Αἰθιοπίαν κατέστη δυνατὴ χάρις εἰς τὴν δεξιότητα τῶν χειρισμῶν τῆς Διοικήσεως. Αἱ Ἱταλικά φάλαγγες κατόρθωσαν νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὰς δυνατότητάς των, τῶν ταχέων μετατοπίσεων, διὰ νὰ παραπλανήσουν τὸν ἐχθρὸν καὶ νὰ παρεμποδίσουν τὰς συγκεντρώσεις του.

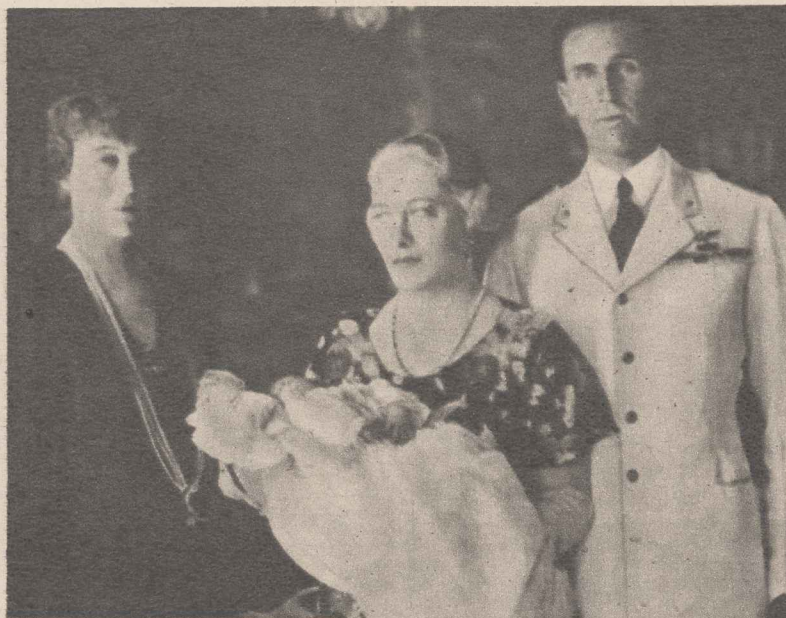
Ο ΑΜΕΔΑΙΟΣ ΤΗΣ ΣΑΒΟΪ-ΑΣ, κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1915-1918, ὑπῆρξε πολεμιστὴς εἰς τὸν Κάρσον: μία συνάντησίς του μετὰ τῆς μητρός του, Δουκίσσης τῆς Ἀόστης, εἰς τὰ μετόπισθεν.

Ο ΔΟΥΞ ΤΗΣ ΑΟΣΤΗΣ, μετὰ τμημάτων «μεχαριστῶν» ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἐκστρατείαν, διὰ τὴν ἐπανακατάκτησιν τῆς Λιβύης: μαχόμενος εἰς τὴν Σαχάραν, συχνά ὑπὸ δυσκόλους συνθήκας.

Ο ΔΟΥΞ ΤΗΣ ΑΟΣΤΗΣ μετὰ τοῦ Δούκῃ τοῦ Σπολέτο καὶ μετὰ τοῦ Φερρarin, εἰς ἓνα ἀεροδρόμιον, κατόπιν ἐκπαιδευτικῆς πτήσεως.

Ο ΑΜΕΔΑΙΟΣ ΤΗΣ ΣΑΒΟΪ-ΑΣ, μετὰ τῆς Δουκίσσης τῆς Ἀόστης, κατὰ τὴν τελετὴν τῆς Βαπτίσεως τῆς πρωτοτόκου θυγατρὸς του.

Η ΙΤΑΛΙΚΗ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑ ἔδρασεν εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἀφρικὴν ὑπὸ συνθήκας ἐξαιρετικῶς δυσκόλους. Ἐπρεπε νὰ γίνεταὶ οἰκονομία καυσίμου ὕλης καὶ νὰ βεβαιούται ὅτι οὐδεμία ὄβις ἔχανετο. Παρ' ὅλα αὐτά, ὁ ἐχθρὸς ἔμαθεν εἰς βάρος του, πόσον φονικαὶ ἦσαν αἱ ἐπιδρομαὶ τῶν Ἱταλικῶν ἀεροπλάνων.

Ο ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΥΣ εἰς τὸ Γενικόν του ἐπιτελεῖον εἰς τὴν ζώνην τοῦ Κέρεν, κατόπιν μιᾶς ἀναφορᾶς, μεταβαίνει νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰς ἀμυνομένας θέσεις. Αἱ ἐπιθεωρήσεις τοῦ εἵδους αὐτοῦ, ἐκ μέρους τοῦ Ἀντιβασίλεως, ἐλάμβανον χώραν περιοδικῶς καὶ τακτικὰ εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τοῦ μετώπου.

ΟΛΟΚΛΗΡΟΣ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ εις την Αυτοκρατορίαν ήτο άνισος άγών μεταξύ όλίγων μονάδων άπομεμονωμένων από την πατρίδα, αλλά θαυμασίως δδηγουμένων και άποφασισμένων ν' άντισταθούν με οϊανδήποτε θυσίαν, και ένός στρατού προικισμένου με κάθε μέσον και πλουσίως έφωδιαζομένου. Έπί έβδομάδας ό έχθρός ήτο καθηλωμένος ένώπιον χαρακώματος έκακφέντος έντός της άμμου και υπερασπιζομένου από τά όπλα και την θέλησιν των 'Ιταλών.

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΚΗΝ υπεράσπισιν του Κέρεν, οί άλτινιστάι διεκρίθησαν, άκόμη μίαν φοράν διά την παροιμιώδη πεισιμονήν των. Τό έλαφρόν ό- ρεινόν πυροβολικόν, με ταχείαν συγκέντρωσιν των πυρών του, άνέτρεπε τάς όρμητικάς έχθρικάς επιθέσεις, επιβάλλον πάντοτε αίματηράς άπωλείας.

ΕΙΣ ΤΑ ΞΗΡΑ άφρικανικά δάση, ό Δουξ της Άόσθης όχι μόνον έζησε μετά των στρατιωτών του τάς σκληροτέρας φάσεις του πολέμου, αλλά κατόρθωσε νά έμπνεύση εις πάντας, αξιωματικούς και στρατιώτας την ή- ρεμίαν του έναντι του κινδύνου, και την ψυχράν άποφασιστικότητα του

ΤΕΛΟΣ

ΙΤΑΛΟΙ ΕΙΣ ΤΟ ΝΤΟΝΕΤΖ

Οι μπολσεβίκοι, κατά τας τελευταίας ημέρας, επύκνωσαν τας επιθέσεις των εναντίον του τομέως του κρατουμένου από τα Ιταλικά στρατεύματα εις Ντόννετζ. Όπως πάντοτε, αι επιθέσεις αιτάι απέκρουσθησαν με αίματηράς, διά τόν έχθρόν, άπωλείας. Είναι δύσκολον νά λεχθί ό αριθμός τάξεως εις την σειράν των έχθρικών άποπειρών. Δυνάμεθα μόνον νά είπωμεν ότι αι άπόπειραι ήσαν πολ- λαί και ότι ό έχθρός έγνώρισε, πάντοτε εις βάρος του, την θαυμασίαν επιθετικήν και άμυντικήν πεισιμονήν των Ιταλικών μεραρχιών.

Κατά την παραμονήν της νέας άνοιξως, ή όποία θα σημάη την γενικήν επανάληψιν της επιθέσεως, ή Ιστορία των 'Ιταλών εις τό Ντόννετζ, παρουσιάζει ήδη ύλικόν δι' ένα από τά πλέον υπέροχα κεφάλαια του πολέμου αυτού, ένα κεφάλαιον τό ό- ποίον έχει τούς ήρωας του και τόν θρύλλον του. Όνόματα ολοκλήρων μεραρχιών και άπομεμονωμένων άνδρών λαμβάνουν μέρος εις την κοινήν δόξαν και εις την κοινήν θυσίαν. Άνδρες, όπως ό στρατηγός Ντέ Καρόλη, ό όποιος έπεσε μαχόμενος επί κεφαλής των άνδρών του. Όπως ό συνταγματάρχης Κιαραμόντη, διοικητής φάλαγγος, ή όποία έπροχώρη- ρε τόν χειμώνα διά μέσου της σκλη- ράς περιοχής του Ντόννετζ, επιτελών θαύματα. Όπως ό όπλίτης Ραντα- τάσσο, πεσών επί του μυδραλλιοβό- λου του, και ό όποιος παρ' όλον δι- τι έπληγώθη θανάσιμως, έξηκολού- θει νά τό χειρίζεται, χρησιμοποιών άκόμη και τούς όδόντας του, μέχρις ότου έξέπνευσε. Μεραρχία όπως του 'Τουρίνο», ή 'Παζούμπιο», ή 'Τσε- λερ» τώρα πλέον παλαίμαχοι κα- λυμμένα με δόξαν. Είναι μακρός κατάλογος, τόν όποιον ή ιστορία θα επαναλάβη μίαν ήμέραν χωρίς επί-

θετα, όπως άρμόζει εις τας έξάρσεις των άληθών ήρώων.

Η έκστρατεία αυτή της Ρωσίας, έδοκίμασε τούς άνδρας και τά τμή- ματα εις όλας τας μορφάς του συγ- χρόνου πολέμου. Έγιναν πεζοπορία διά μέσου των άχαρών πεδιάδων. Έ- πιθέσεις όρμητικάι, γαριβαλδινάι. Η άμυνα εναντίον των ένεδρών. Ό μέ- γας χειρισμός έξαπλώσεως και ό καθημερινός και σιωπηλός άγών εναντίον του ψύχους, εναντίον των παρασίτων, εναντίον του φανταστι- κού τόπου και του παραδόξου κλι- ματος, υπό ούρανόν, τώρα ήλιόλου- στον, τώρα μελάνον και έχθρικόν. Τόν σκληρότερον όμως άγώνα οί 'Ι- ταλοί τόν ήγωνίσθησαν με τόν κλε- πτοπόλεμον, με την άμελικτον κα- ταδίωξιν ενός άνηλεούς έχθρου, ό ό- ποιος ήτοούμενος επί του πεδίου ή- μύνητο έμφωλεύων έντός των οικιών, έντός των τάφρων, έντός των έργο- στασιών, και έβαλλε προδοτικώς και έπεβάλλετο νά γίνη κάθαρσις με κά- θε θυσίαν με τας χειροβομβίδας, με τας έφ' όπλου λόγην επιθέσεις Κο- ζάκοι, σιβηριανοί, καλμουκοί, κιρκά- σιοι, μικρορώσοι. Οί 'Ιταλοί στρα- τιώται τούς έγνώρισαν όλους, και ή Ρωσία δυνατόν νά τούς έπιφυ- λάττη και άλλα σκληρά καθήκοντα, όχι όμως έκπλήξεις. Τό έκστρατευ- τικόν Ιταλικόν σώμα εύρίσκειται ά- πό όκτώ μηνών εις Ρωσίαν και ήλ- θεν εις επαφήν μετά του έχθρου από της πρώτης έβδομάδος.

Η πρώτη επαφή έλαβε χώραν πε- ρι τά μέσα του παρελθόντος Αυγού- στου επί του ποταμού Μπούγκ, του πρώτου μεγάλου ποταμού της Ου- κράνίας, του συναντωμένου από τούς έκ δυσμών προερχομένους. Ένα τά- γμα της μεραρχίας 'Παζούμπιο» ένί- κησε τόν έχθρόν εις τά περίξ της Ζασνάγια Πολιάνα. Μετά τινας ήμέ-

ρας άνεπύχθη επί του Νίπρου ή πρώτη οργανωμένη δράσις ολοκλή- ρου του 'Ιταλικού έκστρατευτικού σώματος. Περί τά τέλη του Σεπτεμ- βρίου, ή 'Παζούμπιο» έμάχητο επί του Όρώλου διά νά άνοίξη διόδον πέραν του ποταμού αυτού, προς τό Τσαρίσκογια, Η 'Τουρίνο» ενεργεί ταυτόχρονως ένώπιον του Ντιεπρο- πετρόβσκ. Ό μὴν έτελείωσε με με- γάλον έλεγμόν, ό όποιος έλαβε τό όνομα Πετροκόβσκα, σημείον των συνενώσεων των φαλάγγων. Ό έχ- θρός περιτεκλείσθη πανταχόθεν και ήγωνίσθη με μανίαν, όπως οί Ιχθείς έντός των δικτύων. Οί μη παραδοθέν- τες κατεστράφησαν. Τά λάφυρα εις ό- πλα, ύλικόν και τρόφιμα υπήρξαν έ- πιβλητικά.

Κατόπιν ήρχισε τό φθινόπωρον έ- να φθινόπωρον ταραχώδες, λασπώ- δες, καχεκτικόν, εις τας κατεστραμ- μένας πεδιάδας και εις τά χωρία τά όποία ό άποσυρμένος έχθρός συγ- νά κατέστρεφε. Τό Πολβγογκράντ κα- τελήθη κατά την 10ην και 11ην Ό- κτωβρίου, ή άμυντική γραμμή επί του ποταμού Βολσάγια έκότη. Η έκμετάλλευσιν των επιτυχιών αυτών, υπήρξεν όπως πάντοτε συστηματική, ταχύτατη. Εις μίαν ζώνην, βάθους πλέον των διακοσίων χιλιομέτρων, οί 'Ιταλοί δεν έγνώρισαν άνάπαυσιν. Την 28ην Όκτωβρίου εισήρχοντο εις τό Σταλίνον, έν συνδυασμένη ενεργεία μετά των γερμανικών μονάδων, ενεργούντων έκ των πλαγιών. Κατόπιν έπηκολούθησαν πολλάι ήμέραι σκλη- ρού άγώνος, άγώνος τμηματικού και πυρετώδους, εναντίον των άτάκτων των έμφωλευόντων εις τά χίλια κέν- τρα άντιστάσεως της περιοχής. Με χειροβομβίδας και με έφ' όπλου λόγ- ην, έδότησε νά καθαρισθούν, όποθεν- δήποτε, με ενεργητικότητα Ισμήν την άγριότητα του αντιπάλου. Την

ήμέραν των Χριστουγέννων του 1941, με φαντακὴν όργην ό έχθρός, έπε- χείρησεν επί των 'Ιταλών μεγάλην δράσιν. Άπεκόμισε προσκαίρους έ- πιτυχίας, ύποστάς όμως άντεπίθεσιν, έξεδιώχθη έκ νέου πολύ πέραν των θέσεων έκ των όποιων έφώρμησεν. Αι 'Ιταλικά άπώλεια, καθ' ά ανε- κοίνωσεν μία επίσημος στατιστική, υπήρξαν αισθητά, αι του έχθρου ό- μως υπήρξαν άσυγκρίτως άνώτεροι. Κατά τό τέλος του 1941 οί ρώσοι αϊχμαλωτοι υπερέβαινον τας 16.000 και άσφαλώς Ισάριθμοι θα ήσαν και οί νεκροί και τραυματίαι. Η λεία άπηρτίζετο από 16 τηλεβόλα, 13 το- πομαχικά, 110 μυδραλλιοβόλα, 400 αυτόματα όπλα, περίπου 5.000 όπλα, και 60 αυτοκίνητα. Πλέον των 70 ά- ροπλώνων κατεστράφησαν, καταρρι- φθέντα ή άχρηστευθέντα επί του έδά- φους. Κατά τόν νέον έτος, ό έχθρός επανέλαβε πολλάκις τας επιθέσεις του, μέχρι των τελευταίων άποπει- ρών του, των παρελθουσών ήμερών. Ό έχθρός ήσθάνετο και αισθάνεται πλησιάζουσιν την άνοιξιν, και ά- σφαλώς υπελόγιζε νά φθείρη τά Ι- ταλικά στρατεύματα, όπως υπελόγι- ζε νά εξασθενήση τά γερμανικά και συμμαχικά στρατεύματα. Δεν κατόρ- θωσε νά έπιτύχη, παρά τμηματικάς καλλιτερεύσεις του μετώπου. 'Ιδιαί- τέτως εναντίον των 'Ιταλών, έθραύ- σθη πάντοτε οϊαδήποτε άπόπειρά του. Αύτή είναι σήμερα ή κατάσταση, κατά τας άρχάς του Μαρτίου, του μηνός κατά τόν όποιον συνήθως εις την νότιον Ρωσίαν ξεσπάσκει. Κα- τά τό παρόν έτος, εις τας πεδιάδας του Ντόννετζ, υπάρχει άσυνήθης κί- ηνσις άνδρών, οί όποιοι άποτινίσσους τόν χειμερινόν λήθαργον, διά την όρι- στικήν έπίθεσιν της Δύσεως, εναντίον της μπολσεβικικής Ρωσίας.

Α. Δ.

άκολουθεί

ΠΟΛΛΑ ΕΛΚΗΘΡΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ ΆΛΛΑ ΜΕΤΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕΣΑ ΕΠΕΤΑΧΘΗΣΑΝ, ΔΙΑ ΝΑ ΜΕΤΑΦΕΡΟΥΝ ΤΑ ΠΟΛΕΜΟΦΟΔΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΤΡΟΦΙΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΓΡΑΜΜΗΝ, ΤΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

ΙΤΑΛΟΙ ΕΙΣ ΤΑ ΜΕΤΟΠΙΣΘΕΝ, ΚΑΤΟΤΙΝ ΠΑΡΑΜΟΝΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΓΡΑΜΜΗΝ.

Ο ΠΥΡΟΒΟΛΗΤΗΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΑΕΡΟΠΟΡΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ ΕΤΟΙΜΑΖΕΙ ΤΟ ΠΥΡΟΒΟΛΟΝ.

ΑΠΟΠΕΙΡΑ, ΑΡΜΑΤΩΝ ΜΑΧΗΣ ΝΑ ΠΛΗΣΙΑΣΟΥΝ ΤΑΣ ΓΡΑΜΜΑΣ ΜΑΣ, ΑΝΕΧΑΙΤΙΣΤΗ.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΜΑΧΗΝ, ΟΙ ΡΩΣΟΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ, ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΝΟΝΤΑΙ ΕΙΣ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ.

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΗΣ ΠΑΓΩΜΕΝΗΣ ΣΤΕΠΠΑΣ. ΤΑ ΣΥΣΣΩΡΕΥΘΕΝΤΑ ΣΥΝΤΡΙΜΜΑΤΑ ΜΙΑΣ ΚΑΤΑΣΤΡΑΦΕΙΣΗΣ ΟΙΚΙΑΣ ΧΡΗΣΙΜΕΥΟΥΣΥΝ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΠΕΡΙΠΟΛΟΝ ΩΣ ΠΡΟΧΕΙΡΟΝ ΧΑΡΑΚΩΜΑ.

ΟΙ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΙ ΘΠΕΡΑΤΕΡ, ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΤΑ ΜΑΧΟΜΕΝΑ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑΤΑ. ΤΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ ΛΗΨΕΩΣ ΕΤΟΠΟΘΕΤΗΤΗ ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΡΙΠΟΔΟΥ, ΩΣ ΜΥΔΡΑΛΛΙΟΒΟΛΟΝ.

ΧΑΜΕΝΟΣ ΚΑΙΡΟΣ

ΜΑΥΡΟΝ ΑΙΜΑ

ΔΙΑΤΙ ΕΠΕΣΕ Η ΣΙΓ-
ΚΑΠΟΡΗ; ΕΘΥΣΙΑΣΘΗ
ΗΝ ΕΙΣ ΕΣΙΑΣΤΗ-
ΡΙΟΣ ΤΡΑΓΟΣ. ΑΙ
ΟΚΝΗΡΙΑΙ ΤΗΣ ΜΑ-
ΛΑΙΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ
ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ ΤΩΝ.

Διατί ή Σικκαπόρη, τώρα Σιοναν-
κό έπεσε; Οι Άγγλοι δεν έπεισθη-
σαν ακόμη, πρέπει να διαβάσετε τας
έφημερίδας των, διά να σχηματιστείτε
μίας ιδέαν της ολεθρίας ήτης. Πο-
λεμική οξεία και κλαυθμηριστική μαί-
νεται από πολλών ημερών, ζητούσα
εκείνου που είναι ανθρώπινον (δεν
λέγω ευγενές), να ζητούν εις τοιαύ-
τας περιστάσεις: τόν εξιλαστήριον
τράγον. Ο εξιλαστήριος όμως τρά-
γος, δεν υπάρχει ή άλλον θα υπήρ-
χε αν δεν είχε θυσιασθεί, πριν από
την πώσιν του φρουρίου. (Δεν πρέ-
πει να λησμονήσωμεν ότι προηγήθη
της καταστροφής του Σιονανκό, μα-
κρά σειρά ήττων, εις την Μαλαίσιαν
και ότι από εβδομάδων ήδη, ή υπό-
θεσις αυτή εις τόν Λονδίνον, ήτο αι-
τία μαύρων προσοχημάτων). Ο εξι-
λαστήριος τράγος, υπήρξε ο πρώην
κυβερνήτης των άγγλικών δυνάμεων
της "Ανω Ανατολής Σέρ Brooke
Popham «Νά ριφθί λάσπη επί του
Σέρ Brooke Popham» (spattering mud
on Sir B. P.) υπήρξε επί τῷ διαστήμα
ή άδης τακτική, περισσότερας της
μίας άγγλικής έφημεριδος, καθ' έν
χρόνον έφθανον από την Μαλαίσιαν,
τό έν κατόπιν του άλλου, τά άγγελ-
ματα των συμφορών. Τώρα που ή
περιπέτεια έτελείωσεν, ο κυβερνήτης
εκείνος (ίσως ήτο πολύ γέρον) θα
δύναται να σκεφθί επί του τορπιλλι-
σμού εκείνου, που τόν απέσπασε από
τό Σιονανκό, πριν να τό καταλάβουν
οι Άπαντες.

Και τί άλλο μένει τώρα εις τούς
Άγγλους να κάμουν, από τό να πιά-
σουν την κεφαλήν των, μεταξύ των
χειρών των και να είπουν: «Γιατί;
Γιατί;

Μαύρον αίμα τρέχει από την πλη-
γωμένη υπερφάνειαν των. Καί έ-
πειδή δεν άρκει ή αποδώσιμν τιμής,
εις τούς τελευταίους υπερασπιστάς,
οι όποιοι φαίνεται ότι έκαμαν πράγ-
ματι ό,τι ήτο δυνατόν, πριν ή κατα-
θέσουν τά όπλα, μάς γεννάται ή ζο-
φώδης έπιθυμία, μ' ένα είδος βίας,
να έξηγήσωμεν τούς άποκρούς λό-
γους της καταρρέουσας αυτής. Ήτο
άνικανότης των διοικούτων; Ήτο
μοιραίον σφάλμα εις την διανομήν
των διαφόρων δυνάμεων προωριμέ-
νων εις την άμυναν της Αύτοκρατο-
ρίας; Ήτο άνικανότης των στρατευ-
μάτων; Έδιάβασα περιέργως έκδο-
χάς, εις τας άγγλικάς έφημερίδας.
Ή μία έπιρριπτεί την εϋθύνην εις
την έπελθούσαν εύκολίαν εις τας συγ-
κοινωνίας: άεροπορικόν ταχυδρο-
μείον, καλώδια και τηλεφώνον, είχαν
εξασθενήσει την έξουσίαν των τοπι-
κών άρχών της Μαλαίσιας. «Η εύ-
κολία με την όποιαν τό κάθε τι ήτο
δυνατόν να υποβληθί εις τό Ουάι-
χολ — αυτά έγραφεν μία έπιστολή
πρός τούς Τάιμς — μετέβαλε τούς
τοπικούς κυβερνήτας εις άπλοούς πεσ-

σούς, άφίνουσα την πραγματικήν έ-
ξουσίαν εις τας χείρας του ύπαλλή-
λου του Λονδίνου, καθημένου όπισθεν
του γραφείου του». Μία άλλη έκδο-
χή, ή όποία ίσως να είναι αληθής,
είναι ή έπομένη: καθ' έν χρόνον από
της μίας πλευράς, ή εύκολία των
συγκοινωνιών κλπ. κλπ. και τό εκ-
νευριστικόν κλίμα της Μαλαίσιας,
ένήργουν βλαβερώς, δι' ού τρόπον εί-
πομεν, από της άλλης πλευράς διε-
πιστώθη τό φαινόμενον του υπερβολι-
κού πλούτου των άποικιών αυτών.
Σύμφωνα με την άποψιν αυτήν, οι
Άγγλοι κάτοικοι της Μαλαίσιας, έ-
παθαν πραγματικήν δυσηψίαν, από
κασίτερον και έλαστικόν και έκα-
λύφθησαν από χρυσόν, έγιναν μαλ-
θακοί και άβουλοι. «Πώς ήτο ποτέ
δυνατόν, — διαβάζω πάντοτε εις τούς
Τάιμς — εις ένα τόπον όπου οι άρ-
χολοί είχαν γυμνωθί κάθε έξουσίαν,
όπου προείχε τό αίσθημα της ειρή-
νης και της άνέσεως, όπου τό χρήμα
ήδύνατο να προμηθεύσ ηλα τά άγα-
θά, τά μη δυνάμενα να εύρεθόν άλ-
λου, πώς ήτο δυνατόν να περιμένωμεν
άλλο, παρά πλαστήν αισιοδοξίαν, συγ-
κατάβασιν και άτμόσφαιραν που ση-
μαίνει: τρώγε, πίνε και διασκεδάσε,
δεν ξεύρεις αν ή άβριον θα είναι
καλλίτερα της σήμερον».

Και ό ανταποκριτής των Τάιμς
προσθέτει με κάποιον τόνον θλί-
ψως, ότι να υπάρχουν και άλλοι
εις την Αύτοκρατορίαν «ώραίαι κοι-
μώμενοι» ή μάλλον άλλοι άνθρωποι,
τών όποιον τά νεύρα και τό πνεύμα
άμβλύνονται έπικινδύνως από την πολ-
λήν ευτυχίαν.

(Ο ανταποκριτής γράφει: «εις την
Αύτοκρατορίαν». Ίσως όμως δεν ύ-
ποψιάζεται ότι τά γραφόμενα του, θα
ήδύνατο να εύρονθόν και να συ-
μπεριλάβουν, έπίσης και την μητέρα
πατρίδα, διά την όποιαν, σύμφωνα
με μίαν άποψιν, ανάλογον προς την
ιδικήν του, και μάλλον διαδεδομένην
εις την Ευρώπην και την Ίαπωνίαν,
ή χρήσις και ή κατάχρησις των αιω-
νώνων προνομιακών θέσεων, παρέ-
βλαψε την κρίσιν και όδωσε εις
την πλέον καταστρεπτικήν περιπέ-
τειαν).

ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΑΞΙΔΙΟΝ

ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΑΓΓΛΙΚΗΝ
ΔΙΑΡΡΑΓΗΝ ΜΕΧΡΙ
ΕΝΟΣ ΕΝΔΟΘΥ ΜΗΝ-
ΜΕΙΟΥ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ
ΜΙΑΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ.

«Ιδεώδες ταξίδιον εις Κρήτην»:
είναι σήμερον δυνατό τά ιδεώδη τα-
ξίδια; Έγώ νομίζω ότι ακριβώς τώρα
είναι ό καλύτερος. Όπωςδήποτε είναι
χιλιάκις προτιμώτερον να ταξιδεύσ η
κανείς ιδεωδώς εις την Έλλάδα, πα-
ρά να την έπισκεψθί, καθ' έν τρόπον
την έπισκέπτοντο αι όρδαί των πε-
ρηγηγών έν καιρώ ειρήνης, ποτιμέ-
ναι με ψευδείς ιδέας. Με ιδέας, διά
να έξηγώμεθα, τουριστικά, ιδέας
προσηκούσας, κατά παραγγελίαν, ι-
δέας εις σειράς, ιδέας — έπιστολικά
δελτάρια — «Προσευχή επί της "Α-
κροπόλεως». Τέλος άκαιομοί. Δεν λέγω

ότι τά ιδεώδη ταξίδια δεν διατρέχουν
αυτών τόν κίνδυνον: ακόμη και έν
ταξίδιον περί τῷ δωματίου δυνατόν
να στοιχίσ η επικίνδυνα κτυπήματα.
Τό ιδεώδες όμως ταξίδιον εις την ού-
σίαν, είναι ή έπιθυμία ένός πράγμα-
τος και ή άνεμπλήρωτος έπιθυμία
σώζει πάντοτε από τας πολύ άσφα-
λείς ίκανοποιήσεις. Ήτο δυνατόν κα-
κόν ταξίδιον ανά την Έλλάδα και
έπιστροφή, με την δυσηψίαν του
κακώς καιωμένου ταξιδιού. Σήμε-
ρον δύναται τις να έπιχειρήσ η
τοιούτον ταξίδιον, και να μείνη έ-
λαφρός και άνέπαφος. Θα είναι πρὸς
ζημίαν της αληθείας, της άπ' ευθείας
φυσικής γνωριμίας της Έλλάδος, και
τουλάχιστον δεν θα διαπραχθόν πνευ-
ματικά στρεβλώσεις. Και είναι κά-
τι και αυτό.

Ο πόλεμος μεταξύ τώσων κακόν,
είναι και κατά συνέπειαν έπόμενον
να έπιφέρ η μίαν, πώς να είπωμεν;... ά-
ποκάθαρσιν των έσφαλμένων ιδεών,
τας όποιας πολλοί ξένοι είχαν περί της
Έλλάδος. Και δεν άποκλείεται να
έπισύρ η, με μεγαλύτεραν δύναμιν, την
προσοχήν των πραγματικών Έλλή-
νων, όχι πλέον επί του ένδόξου παρελ-
θόντος των, (δεν είναι ανάγκη) άλ-
λ' ακριβώς επί των λανθασμένων ι-
δεών και πράξεων, έπιτελεσθεισών
από μη Έλληνων, και καλλίτερον
άκόμη από μη μεσογειακούς. Κατά
την έποχην αυτήν των υποχρεωτικών
ιδεωδών ταξιδίων, έτυχε να διαβάσω
την ζωηροτάτην μελέτην ένός "Ιταλού,
ό τίτλος και μόνον της όποιας είναι
ευφραδής: «Αρχαιολογία και πολι-
τική εις τό Αιγαίον». Είναι τοι Κα-
ρόλου Σκαρφόλιο και έδωμοσιεύθη
εις την έπιθεώρησιν «Κύκλοι», κατά
τό θέρος του 1939. Εις την ούσίαν ό
Σκαρφόλιο έλπιετό διά την μόλυνσιν,
την προκληθείσαν από την ψευδή φι-
λολογίαν επί της Έλλάδος, «Οι Έλ-
ληνες δεν είναι δυσημμαμένοι όσον
άγνωστοι». Είναι όλίγον ή μόισα δ-
λων τών μεσογειακών λαών. Εις την
ειδικήν περιπτώσιν της Έλλάδος ό
Σκαρφόλιο έσημείωνε πόσην βλάβην
υπέστη ό άνύπαρκτος Έλληνισμός, ό
τιθέμενος με τρόπον εις έμφανή θέσιν
από την γαλλικήν φιλολογίαν. Και
έβρην εις τόν ψευδή ένθουσιασμόν, την
χυδαίαν αυθάδειαν, την άνάδειαν των
αναρμοδιότητων, τών μη μεσογειακών,
εις τά ζητήματα του παρελθόντος και
τού παρόντος της Έλλάδος. «Πώς
συνέβη, επί παραδειγματι, ώστε ή έλ-
ληνική κυβερνήσις, ό πνευματικός έλ-
ληνικός κόσμος, ό άκαδημακίδς έλ-
ληνικός κόσμος, ό όποιος είναι κό-
σμος αξιοσέβαστος, ό όποιος κάμνει
καλά και σωστά ό, τι κάμνει, έπέτρε-
ψαν την άπίστευτον, την άδικαιολό-
γητον μορσίαν, την όποιαν διέπραξεν
ό Άγγλος αρχαιολόγος "Αρθούρος
Έβανς, εις τό άνάκτορον της Κνωσ-
σού; Είναι ένα τοπικόν παράδειγμα
και έχρησίμευε έκτοτε εις τόν Σκαρ-
φόλιο διά να υπογραμμίσ η δύο παραλ-
λήλους, όχι όμως αναλόγους περι-
πτώσεις: την καθαράν και μεστήν σε-
βασμόν, άπόφραξιν του άνακτόρου
της Φαιστού, όφειλομένην κατά μέρος
εις Ιταλούς σοφούς, και την άπίστευ-
τον εκείνην σαλάταν, ή όποία είναι
τό άνάκτορον της Κνωσσοϋ, την δια-
πραχθείσαν από τόν Έβανς.

Είναι γνωστόν ότι ό Έβανς έπε-
χείρησε ν' αναλύσ η και να ταξινο-
μήσ η τας έτερογενείς ύλας έκ των
όποιων κατά διαφόρους περιόδους

είχε κτισθί τό άνάκτορον, κατεδαφι-
σθέν πολλάς φορές και πολλάς φο-
ρές άνεγερθέν. Ή άπόπειρα του ά-
ναστηλώσεως, υπήρξεν άπόπειρα έπι-
δείξεως, διότι (και τό υπογραμμίζει
και άλλος Ίταλός ταξιδιώτης, ό Τσέ-
κη, εις ένα χρυσόν βιβλίον του επί
της Έλλάδος, βιβλίον μεστών άγάπης
και σεβασμού, τό όποιον όλοι οι Έλ-
ληνες θα έπρεπε να ήδύνατο να δια-
βάσουν: «Et in Arcadia ego») διότι
δεν έφρόντισε ν' άποκρύψ η την έπέμ-
βασιν του, άλλ' άπ' εναντίας να την
καταστήσ η όσον τό περισσότερον φα-
νεράν. Τά έπιστήλια, αι στεφάναι,
κάποτε έκ ξύλου και τώρα άνα-
στηλωμένα από τοίχους, είναι όμοιο-
μόρφως χρωματισμένα με κίτρινον.
Και τά διαστήματα των στεφάνων,
όπου ήσαν στολισματα, έχρωματισθη-
σαν έρυθρά, κόκκινα δέ έπίσης και
αι έκ ξύλου στήλαι, όπως και τά
πρωτότυπα, και με άνεστραμμένον
κώνον. Τά κιονόκρανα είναι γαλάνα
ή μαύρα, σχήματος στρογγυλού ή
συμπεπιεσμένου. Τέλος «σημείωνει
ό Τσέκη», χρωματισμοί συμβατικοί, δι-
δασκαλικοί, οι όποιοι είναι διά να
διακρίνεται, όπως εις μίαν γραφήν,
τό αυθεντικόν από τό υποθετικόν. Έν
προϊστορικόν άνάκτορον τό όποιον
είναι ταυτοχρόνως βιβλίον και πολε-
μικόν έγχειρίδιον.

Και εις τόν Τσέκη έπίσης δεν ήρσε
τό σύνολον αυτό, εις τόν Σκαρφόλιο
όμως, ή αρχαιολογία-καλλιτεχνική έ-
κείνη άδεξιότης, όπως την άποκαλεί,
προεκάλεσεν κυριολεκτικώς άγανά-
κτησιν. Τό άνάκτορον έκείνο τύπου
«Αΐδας», καταστραφέν από ένα αϋ-
θής βορείον, έπλήγωσε ζωηρά την
μεσογειακήν φύσιν του. Τό θέαμα δέ
αυτό και ή άγανάκτησις αυτή, τό
ύπηγόρευσαν πικράς σημειώσεις επί
της έπεμβάσεως την όποιαν οι Βό-
ρειοι (διάβαζε Άγγλοι) έξήσκουον επί
μακρόν εις τά ζητήματα, εις την ζωήν
και εις τό πνεύμα τών μεσογειακών
λαών.

Σημειώνει «τό άθροισμα δειλίας
και διαταγμοϋ» τό όποιοι, πολλοί έξ
αυτών είχαν έναντι έκείνων, οι όποιοι
όπως οι Άγγλοι, δεν έζήτησαν παρά
να εκμεταλλευθόν. Ειδικώς, οι λαοί
της Μεσογείας, δεν ήγνώδουν ότι δι-
σθεν τών έκδηλώσεων της «φιλίας»
των Άγγλων, υπήρχεν ή δίψα με-
ραρχίαν, ναυτικόν βρσών κλπ. κλπ.
Και ό Σκαρφόλιο βεβαίως (ήτο
θέρος του 1939, πρό της εκρήξεως
τό πολέμου): «Είναι μία θλιβερά γοη-
τεία, από την όποιαν μόνον κατόπιν
πολλών άλλων άτυχιών θα λυτρωθόν
οι Μεσογειακοί λαοί».

Άγγλικήν δηλητήριον. Οι Άγγλοι
έλεγον εις τούς Έλληνες: «ό πόλε-
μος του 1914 δεν έτελείωσε, και σεις
δεν έλάβατε έκείνο τό όποιον σας
άνηκει: άλλ' οι Άγγλοι δεν όδωσαν
τους Έλληνες εις την Μικράν Άσίαν,
και μήπως δεν τούς έγκάτελειψαν μό-
νους, έναντίον των Τούρκων, με τούς
όποιους τώρα (τό 1939) έζήτησαν να
τους ένώσουν; Δηλητήριον, δηλητή-
ριον και βιαιότης, διαφθορά και βιαιό-
της. Ο Σκαρφόλιο έβλεπε, τά ίχνη
εις όλα τά πεδία, από την αρχαιολο-
γίαν, τόσοσ αυθάδως κακομεταχειρι-
θείσαν εις την Κρήτην, μέχρι της πο-
λιτικής, ή όποία τόσας μεγάλας κα-
ταστροφάς έπέτρωτο να προκαλήσ η
εις την Έλλάδα. Τα έπακολούθησαν
γεγονότα άποδεικνύουν, πόσον δι-
καιον είχε ό Ίταλός συγγραφέας.

ΟΜΟΒΟΝΟ

σελ. 13

ΟΙ ΑΠΟΓΟΝΟΙ ΤΟΥ "MISTER MICAWBER"

— «Είμαι πεπεισμένος, έλεγεν ό κύ-
ριος Micawber, ότι λόγω των σημει-
— ρινών περιστάσεων, ή Αύστραλία
«είναι ό μοναδικός τόπος, που πα-
— ρουσιάζει μίαν ιδεώδη σφαίραν δρά-
— σεως, δι' έμέ και διά την οικογέ-
— νειάν μου και ότι επί των άκτών
«αυτών κάτι τό εξαιρετικόν θα προ-
— κύψ η δι' ήμάς...»

Αυτά είναι αι αξιοσημείωνται
λέξεις, με τας όποιας, αν ένθυμεί-
σθε καλά, ό λαμπρός κύριος Micawber,
ό άθάνατος ήρως του «Δαυίδ Κόπερ-
φιλδ» του Ντίκενς, άπεφάσισε να ξε-
κινήσ η διά την Αύστραλίαν, με όλο-
κληρον την πολυάριθμον οικογενείαν
του, έλευθερονόμως, άπασ δια παν-
τός, από τούς πιστωτάς του, από τας
διαμαρτυρημένες συναλλαγματικές
του, από τά έκτελεστικά μέτρα, τας
συλλήψεις, και τας έπομένας «προ-
σωποκρατήσεις» εις τας φυλακάς του
βασυλέως.

Ο κύριος Micawber, χωρίς αμφι-
βολίαν, παρ' όλον ότι είναι ήρωας
μυθιστορήματος, είναι ό πλέον έν-
δοξος έξ όλων των άγγλοσαξώνων,
οι όποιοι μεταξύ του 1840 και του
1850, μετηνάστευσαν εις Αύστραλί-
αν. Είναι τό πρόσωπον, τό όνομα
του όποιου είναι τό πλέον γνωστόν
ανά τόν κόσμον. Πρέπει έπίσης να
σημειώσωμεν, ότι πιθανότατα ήτο πο-
λύ άνώτερος από τούς λοιπούς συν-
τρόφους του ταξιδίου του, διότι ά-
φιμενής κατά μέρος της αξιοσημνή-
του του τάσεως, να υπογράψ η, χω-
ρίς όμως την παραμικράν πιθανότη-
τα να τιμηθόν εις την λήξιν των, ή-
το άνθρωπος εύφυής και καλός.

Απ' εναντίας οι Άγγλοι, οι ό-
ποιοι κατά την εκκοσμίαν εκείνην
διήλθον την θάλασσαν, διά ν' απο-
βιβασθόν εις την Αύστραλίαν, θεω-
ρούμενοι γενικώς, ήσαν τύποι πολύ
ολιγώτερον συμπαθητικοί. Κατά με-
γάλην πλειονότητα ήσαν, όπως αυ-
τός, παλαμάχοι της χρονιάς άνερ-
γίας και των φυλακών, διά χρέη,
άλλά δεν είχαν ούτε σκιάν από την

ζωηρότητά του. Έν πάση περιπτώ-
σει ό κύριος Micawber, δύναται να
θεωρηθί, ως ό αντιπροσωπευτικός
τύπος, υπό την αισιόδοξον έννοιαν,
της άγγλικής μεταναστεύσεως εις
την Αύστραλικήν Ήπειρον, όπως
έλαβε αυτή χώραν κατά τό μέσον
του όκτακόςαι.

Πρό της μεταναστεύσεως αυτής, έ-
γινεν ή υποχρεωτική έξορία, κατό-
πιν ή βιαία εισβολή, κύματος τυχα-
διωκτών, έλκυσθέντων εκεί κάτω, ά-
πό την ανακάλυψιν των μεταλλείων
χρυσού. Ο πυρήν όμως των κατοι-
κων της Αύστραλίας, άπετελέσθη ά-
πό την μάζαν των μεταναστευσάντων
κατά τά ίδια, με τόν κύριον Micaw-
ber, έτη και κατά τό μάλλον ή ή-
τον από όμοιάζοντας προς αυτόν.
Τί έκαμαν, κατόπιν, εις Αύστραλίαν
ό κύριος Micawber και τά μέλη της
οικογενείας του;

Αι πληροφορίες που μάς δίδει ό
Ντίκενς, εις τό τελευταίον κεφάλαι-
ον του βιβλίου του, είναι πρώτης τά-
ξεως. Ο κύριος Micawber, μόλις έ-
φθασεν εκεί κάτω, έπέτυχε υπό πρῶ-
της τάξεως όρους, μίαν εκχώρησιν
γαιών, εις την ζώνην του δάσους, που
περικλείει τας μεσημβρινάς άκτάς
της Ήπειρου. Εργάσθη επί μερικά
έτη, με μεγάλην δραστηριότητα και
εις τό τέλος έγινε — αυτός ό αλόνι-
ος χρωμέας — από τούς καλλιτέ-
ρους δικαστάς της άποικίας. Τιοιού-
τοτρόπως και τά τέκνα του έγιναν
νέα στολισματα της κοινωνίας του
Πόρτ Middlebay. Κατόπιν, τό κείμε-
νον δεν μάς λέγει πλέον τίποτα. Ή-
μείς όμως, επί τῷ βάσει άλλων στοι-
χείων, τά όποια κατέχομεν, δύναμε-
θα, έστω και εις μεγάλας γραμμάς,
να αναπαραστήσωμεν τόν βίον των
απογόνων του, ό όποιος λαμβανόμε-
νος έν τῷ συνόλω του, είναι έπίσης
ό βίος όλων των απογόνων, όλων
των Άγγλων μεταναστών εις την
Αύστραλίαν.

Τά τέκνα του Κυρίου Micawber,
τά όποια εις την Άγγλίαν υπέστη-
σαν τόσας κακουχίας και τόσην πεί-

ναν, εις την Αύστραλίαν έλησμονή-
σαν ταχέως τας ταπεινώσεις, της παι-
δικής των ήλικίας. Πάν ό,τι εδρον
εις την γήν, όπου είχαν μεταφερθεύη:
τας μεγάλας τροπικές πεδιάδας, στο-
λισμένας με φοινικόδενδρα, τας τε-
ραστίες εκτάσεις γής, που σχεδόν
έπεκαλούτο τό άροτρον, τά δάση,
με τούς τεραστίους εύκαλύπτους, πα-
ρατεταγμένους ως διά παράταξιν,
πρός τιμήν του πρώτου ανθρώπου που
θα έτόλμα να τούς θίξ η με την άξίνην,
τας νέας πόλεις, τας φυομένας εις τας
άκτάς του ειρηνικού, όπου άποθνή-
σκουν τά κύματα του άκεανού, τό ά-
χαλές αυτό της νέας Ήπειρου, έγένε-
θη συντάμως εις την ψυχήν των
μίαν εύχάριστον όποψιν: ότι ό Παν-
τοδύναμος, εκεί όψηλά εις τόν ου-
ρανόν, είχε δημιουργήσ η την Αύστρα-
λίαν και την είχε προικίσ η με ένα
φράσιον κλίμα και με πλουσιωτάτας
πηγάς, μόνον και μόνον εις τας ά-
νέσεις των.

Η ανακάλυψις των μεταλλείων χρυ-
σοϋ, με την έπελθούσαν άνάπτυξιν της
«ή λευκή Αύστραλία» (White Aus-
tralia). Δεδομένου ότι τας δύο αυτές
φράσεις, τας έπαελάμβανον συχνό-
τατα, ως σταθερά σημεία ένός προ-
γνώματος, που είναι έσωτερικώς
άλατιομένα, πράγμα τό όποιον έ-
φερε την ζωτοφίαν εις ένα έπίπε-
δον, τό όποιον ουδέποτε έφθασεν ά-
να τόν κόσμον και κατέστησε δυνα-
τήν μίαν τεραστίαν άνατροφήν προ-
βάτων, φθάσαν τα εκατονδεκαπέν-
τε εκατομμύρια κεφαλών. Η ανακά-
λυψις των γαιών, εις Queensland, αι
όποια έφαινοντο ως να έγιναν επί-
τηδες διά την σύντονον καλλιέργει-
αν, τά όποια κατέχομεν, δύναμε-
θα, έστω και εις μεγάλας γραμμάς,
να αναπαραστήσωμεν τόν βίον των
απογόνων του, ό όποιος λαμβανόμε-
νος έν τῷ συνόλω του, είναι έπίσης
ό βίος όλων των απογόνων, όλων
των Άγγλων μεταναστών εις την
Αύστραλίαν.

Τά τέκνα του Κυρίου Micawber,
τά όποια εις την Άγγλίαν υπέστη-
σαν τόσας κακουχίας και τόσην πεί-

παντοδύναμος είχε δημιουργήσ η την
Αύστραλίαν, με την πανοψίαν του,
διά να κάμ η μίαν προσωπικήν ευχα-
ρίστησιν εις αυτούς. Παρ' όλα αυτά,
έπειδή οι υιοί αυτοί του κυρίου
Micawber, ήσαν ακόμη σχετικώς του
παλαιού καιρού, έξηκολούθησαν να
εργάζονται άρκετά και έδημιούργη-
σαν οικογενείας, με άρκετους απο-
γόνους, όχι βέβαια όπως ό άρχηγός
των άλλά τέλος με τρία- τέσσαρα
μέλη έκαστος.

Τά πράγματα ήλλαξαν εις την δευ-
τέραν γενεάν των απογόνων του κυ-
ρίου Micawber. Με γενεάν, έννοού-
μεν τών αύστραλιανών, τών γεννη-
θέντων εις την Αύστραλίαν, εις και-
ρούς προχωρημένης ήδη ευημερίας.
Οι άπόγονοι αυτοί του κυρίου Micaw-
ber και όλοι οι συνομήλικες των, πρό
παντός άλλου, έφεδρον μίαν φράσιν:
«Ήμείς είμεθα ένας λαός νέος». Κα-
τόπιν δέ μίαν άλλην φράσιν: «Η
Αύστραλία πρέπει να παραμείνη μια
Ήπειρος κατοικουμένη από την λευ-
κήν φυλήν»: πρέπει να παραμείνη
«ή λευκή Αύστραλία» (White Aus-
tralia). Δεδομένου ότι τας δύο αυτές
φράσεις, τας έπαελάμβανον συχνό-
τατα, ως σταθερά σημεία ένός προ-
γνώματος, που είναι έσωτερικώς
άλατιομένα, πράγμα τό όποιον έ-
φερε την ζωτοφίαν εις ένα έπίπε-
δον, τό όποιον ουδέποτε έφθασεν ά-
να τόν κόσμον και κατέστησε δυνα-
τήν μίαν τεραστίαν άνατροφήν προ-
βάτων, φθάσαν τα εκατονδεκαπέν-
τε εκατομμύρια κεφαλών. Η ανακά-
λυψις των γαιών, εις Queensland, αι
όποια έφαινοντο ως να έγιναν επί-
τηδες διά την σύντονον καλλιέργει-
αν, τά όποια κατέχομεν, δύναμε-
θα, έστω και εις μεγάλας γραμμάς,
να αναπαραστήσωμεν τόν βίον των
απογόνων του, ό όποιος λαμβανόμε-
νος έν τῷ συνόλω του, είναι έπίσης
ό βίος όλων των απογόνων, όλων
των Άγγλων μεταναστών εις την
Αύστραλίαν.

Τά τέκνα του Κυρίου Micawber,
τά όποια εις την Άγγλίαν υπέστη-
σαν τόσας κακουχίας και τόσην πεί-

άκολουθεί

λιγώτερα παιδιά, από τους αυστραλούς της προηγούμενης γενεάς, διότι τους εφαινότο ότι ο αριθμός των παιδιών, όπως ήτο της μόδας εις την εποχήν του πάππου των Micawber ή απλώς των γονέων των, θα είχε μίαν αναπόφευκτον συνέπειαν, την μείωσιν του ύψηλτου επιπέδου του βίου των, που άπτεται την υπερηφάνειάν των, τὸν σκοπὸν των, τὴν σημαίαν των. Φαίνεται ότι ἡ πίστις ἐκείνη εις τὴν ζωὴν, ἡ παρόρμησις πρὸς τὸν ἀγῶνα που ὑπῆρξε ὁ μόχλος τῶν μεταναστευσάντων εἰς τὴν Αὐστράλιαν προπατόρων των, εἶχον ἤδη ὑποχωρήσῃ. Οἱ ἔγγονοι αὐτοὶ τοῦ κυρίου Micawber καὶ τῶν ἄλλων μεταναστῶν, θὰ ἐτρόμαζαν πολὺ ἂν θὰ ἔπρεπε ν' ἀντιμετωπίσουν τὰς ἐκπλήξεις τοῦ βίου, μετὰ πολλὰ τέκνα, καὶ δι' αὐτὸ ἐπρωτοῖουν ζοὴν μετ' ὀλίγας ἐκπλήξεις καὶ ὀλίγα τέκνα.

Ὅλα αὐτὰ ὅμως εἶναι ἀκόμη μηδὲν, ἐν συγκρίσει μετὰ τὴν τροπὴν ποῦ ἔλαβον οἱ τελευταῖοι ἀπόγονοι τοῦ κυρίου Micawber, δηλαδὴ οἱ Αὐστράλοί, μετὰ τοὺς ὁποίους ἔχομεν τὸ πρόνομιον νὰ εἰμεθα σύγχρονοι. Αὐτοὶ ἔκαμαν τὸ τελευταῖον βῆμα ἐπὶ τοῦ δρόμου τοῦ φυλετικοῦ καὶ ἐθνικιστικοῦ κατασκευάσματος καὶ τοῦ πλέον ἀπολύτου ἡπειρωτικοῦ ἀποκλειστικισμοῦ. Ὁ ὅρος τῆς «White Australia», ὁ ὁποῖος εἶχε φανῇ τολμηρὸς εἰς τοὺς ἀπογόνους των, δὲν τοὺς ἱκανοποιεῖ πλέον, τὸν εὗρισκον πολὺ ἐλαστικόν, πολὺ συμβιβαστικόν. Ἐπρεπε νὰ ἀποκλεισθῶν ἀπὸ τὴν Αὐστράλιαν, ὅχι μόνον αἱ χρωματισταὶ φυλαὶ, ἀλλ' ἀκόμη καὶ αἱ λευκαὶ μὴ ἀγγλοσάξωνικαί. Παραδείγματος χάριν οἱ Ἰταλοὶ, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἀρχίσῃ νὰ ἐμφωλεύουν εἰς τὸ Queensland, ὑπὸ τὴν πρόφασιν τῶν φυτειῶν τοῦ ζαχαροκαλάμου. Τὴν Αὐστράλιαν τὴν ἐθεώρουν ὡς ἓνα τεράστιον περιφραγμένον κτῆμα, αὐστηρῶς περιφραγμένον, προσωρισμένον ἀπολύτως διὰ τὴν ἰδικὴν των κάρπωσιν, δηλαδὴ διὰ τοὺς ἀπογόνους τοῦ κυρίου Micawber καὶ τῶν συντρόφων τῆς μεταναστεύσεώς του. Ἐπὶ μόλις ἑκατομμύρια ἄνθρωποι, κύριοι μίᾳς Ἑπείρου εἰκοσιπέντε φοράς μεγαλυτέρας ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν.

Δι' αὐτὸν τὸν λόγον, βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἐπέβαλον τοὺς αὐστηρότερους περιορισμοὺς, ποὺ εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξουν εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ ἐμποδίσουν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῶν ἄλλων φυλῶν, νὰ θέσουν τὸν πόδα των εἰς τὴν Αὐστράλιαν. Ἀπηγορεύθη ἡ μεταναστευσις, ἀπηγορεύθη καὶ ἡ ἀπλὴ ἀποβίβασις διὰ τουριστικὸν σκοπὸν, ἂν δὲν ἀπεδεικνύετο ὅτι εἶχον ἤδη ἀγοράσῃ τὸ εἰσιτήριο ἐπιστροφῆς. Ἀπηγορεύθη ἡ εἰσαγωγὴ κατοικιδίων ζώων. Ἀπηγορεύθη ἡ εἰσαγωγὴ τροφῶν, διὰ νὰ καταναλώσῃ ὁ τουριστὴς ἐπὶ τόπου καὶ νὰ δώσῃ κέρδος εἰς τὰ ξενοδοχεῖα. Ἀπηγορεύθη τὸ πᾶν. Βέβαια κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, θὰ ἦσαν εὐρύχωρα εἰς τὸ κτῆμα των. Καὶ ἐντὸς τοῦ κτήματός των αὐτοῦ ἤρχισαν νὰ τακτοποιοῦνται, ἀληθῶς σύμφωνα μετὰ τὰς ὁρέξεις των. Τὰ πλέον ὕψηλά μισθολογία τοῦ κόσμου καὶ ὁ μικρότερος ἀριθμὸς ὥρων ἐργασίας τοῦ κόσμου. Αὐτὸ ἐννοεῖται ἡ το ἐπόμενον. Ἐνα σύστημα κοινωνικῆς προνοίας, ποὺ νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς ὅλα τὰ ἄτομα, τὰ ἔχοντα τὸ πρόνομιον νὰ εἶναι αὐστράλοί, μίαν πρόωρον ἀνάπαυσιν, καὶ νὰ ἐπιτρέπῃ εἰς αὐτὰ νὰ ἐπιδίδονται μετὰ τὴν ἡσυχίαν των, μετὰ τὸ πεντηκοστὸν ἔτος, εἰς τὴν κατανάλωσιν τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, χωρὶς νὰ δίδουν λογαριασμὸν εἰς κανένα ἐπιστάτην καὶ εἰς κανένα τηματάρχην. Ἡ ὑπαίθριος ὑπεβλήθη, ὅσον ἦτο δυνατόν, εἰς ἐντατικὴν μηχανικὴν καλλιέργειαν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ εἶναι δυνατόν νὰ παραμένουν τὸν ἐλάχιστον δυ-

νατὸν χρόνον καὶ νὰ λερῶνουν πολὺ ὀλίγον τὰς χεῖρας των μετὰ τὴν ἡγν. Εἰς τὴν ἐξοχὴν, τὸ πολὺ, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ μεταβῶν διὰ κατασκηνώσεις καὶ γυμνασίων. Καὶ ὅλοι, ὅσον τὸ δυνατόν περισσότεροι, ἐγκαθίσταντο εἰς τὰς πόλεις. Πόλεις, αἱ ὁποῖαι ἀνεπτύχθησαν, πέραν πάσης ἀναλογίας, πρὸς τὸν σκελετὸν τοῦ τόπου, γεμάται μετὰ κάθε εἶδους κτίρια, ὅλων τῶν ρυθμῶν, ἀπὸ τὸ δικαστικὸν μέγαρον, ἀνεγερθὲν ὅπως τὸ Οὐδέστημιστερ, ἕως τὰς μασωνικὰς στοάς, ἀναγερθεῖσας ὅπως τὸ Πάνθεον. Πόλεις μεστὰὶ αὐτοκινήτων τὴν ἡμέραν καὶ φωτόλουστον τὴν νύκτα, διὰ τὰ ὄργανα τῶν φωτεινῶν διαφημίσεων, καὶ ὑπερήφανοι διὰ τὴν εὐθυνήν ἀνεσιν ποὺ ἐπέτρεπε τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ ζέοντος ὕδατος, εἰς ὅλα τὰ μαγειρεῖα, καὶ τὰ γκαράζ διὰ τ' αὐτοκίνητα, εἰς ὅλας τὰς κατοικίας. Κοινωνικὴ ὁργάνωσις, ἀναλογουσα ἐν τῷ συνόλῳ τῆς καὶ διὰ τὰ ἀποτελέσματά της, εἰς ἐκείνον ποῦ ἀνείρεύθησαν οἱ σοσιαλισταὶ οὐτοπισταὶ τοῦ τύπου Bellamy, εἰς τὰ βιβλία των τύπου «Τὸ ἔτος 2.000», ἰδρυθεῖσα διὰ τῆς θηριωδῶς ἀποκλειστικῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν πηγῶν τοῦ πλούτου, μίᾳς ὁλοκληρῆς Ἑπείρου καὶ στεφανωθεῖσα ἀπὸ μαλθουσισαμὸν. Καὶ βέβαια, διότι αὐτὸ ἦτο τὸ μοῖραῖον συμπέρασμα εἰς τὸ ὁποῖον ἐφθασαν οἱ ἀπόγονοι τοῦ Κ. Micawber καὶ δὲν ἤδυναντο νὰ φθάσουν εἰς ἄλλο, μετὰ τὴν φρενιτώδη των ἀναζήτησιν τῆς εὐδαιμονίας, μετὰ κάθε θυσίαν καὶ μετὰ τὴν ἀρνησίαν των νὰ θεωρήσουν τὴν ζωὴν ὡς περιπέτειαν καὶ ὡς κίνδυνον: εἰς ἓνα μαλθουσισαμὸν, τὸν ὁποῖον παρεδέχθησαν ὅλοι, ὡς τὸν ὑπέρτατον κανὸνα τῆς ζωῆς, ἓνα μαλθουσισαμὸν, ποῦ θὰ ἐπέτρεπε εἰς αὐτοὺς νὰ μείνουν πάντοτε ἐπὶ τὰς ἑκατομμύρια, ἐπὶ τῆς Ἑπείρου καὶ νὰ τὴν ἀπολαύσουν μόνον των.

Τοιοῦτοτρόπως κατήντησαν, λυπούμεθα νὰ τὸ εἰπώμεν, οἱ ἀπόγονοι τοῦ κυρίου Micawber, ὁ ὁποῖος περὶ τὰ μέσα τοῦ 1800, ὑπῆρξε ἓνας τόσοσθερραλέος αὐστράλος μεταναστὴς καὶ τόσοσθερραλέος συνεχιστὴς τοῦ εἶδους του...

Καὶ αὐτὸ ἐξηγεῖ τώρα, τὸν τρομερὸν φόβον ποῦ κατέχει ὅλους ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν Βικτωρίαν, εἰς τὸ Queensland, εἰς τὴν Νέαν Οὐαλλίαν, εἰς τὰς θύρας ὅλων τῶν ἀγρεπαύλεων καὶ τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, ἐνάντιον τῆς καθόδου τῶν ναυτικῶν μοιρῶν καὶ τῶν μεραρχιῶν τῶν Ἰαπώνων, πρὸς τὰς αὐστραλιανὰς θαλάσσας. Φόβος, ποῦ ὁμοιάζει μετὰ τῆς, διὰ τὸν μακρὸν ραφινάτον ἐγῶισμὸν τριῶν γενεῶν.

Ὁ καθολικὸς ἐπίσκοπος τῆς Μελβούρνης Munnix, τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας, ἔγινεν ἐρμηνευτὴς τοῦ αἰσθηματος αὐτοῦ καὶ, ἐξ ὅσων διαβάζομεν εἰς μίαν ἀνταπόκρισιν, ἀπὸ τὸ Σίδνεϋ, πρὸς τὸν Ἡμερήσιον Τηλέγραφον, εἶπεν ἐπὶ τέλους, πρὸς τοὺς ἀπογόνους τοῦ κυρίου Micawber λόγους ἀληθείας: «Ἄν ὁ ὁπὸς μας εἶχε κάμῃ τὸ καθήκον του καὶ ἀκολουθῇ τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ, δὲν θὰ εἰμεθα μόνον ἐπὶ τὰς ἑκατομμύρια, διὰ νὰ ὑπερασπισθῶμεν τὴν Αὐστράλιαν, ἀλλὰ τὸ διπλόν».

Ἄς μᾶς συγχωρήσῃ ἡ Ἀγιότης του, ἡμεῖς ὅμως νομίζομεν ὅτι εὐρίσκομεν εἰς τὰς λέξεις του, τὴν ἡχώ τῶν καθυστερημένων παραινέσεων τοῦ γηραιοῦ Micawber πρὸς τοὺς υἱοὺς του, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ πληρωθῶν αἱ συναλλαγματικά του καὶ οἱ δημόσιοι κλητήρες, εὗρισκοντο ἤδη εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς οἰκίας του.

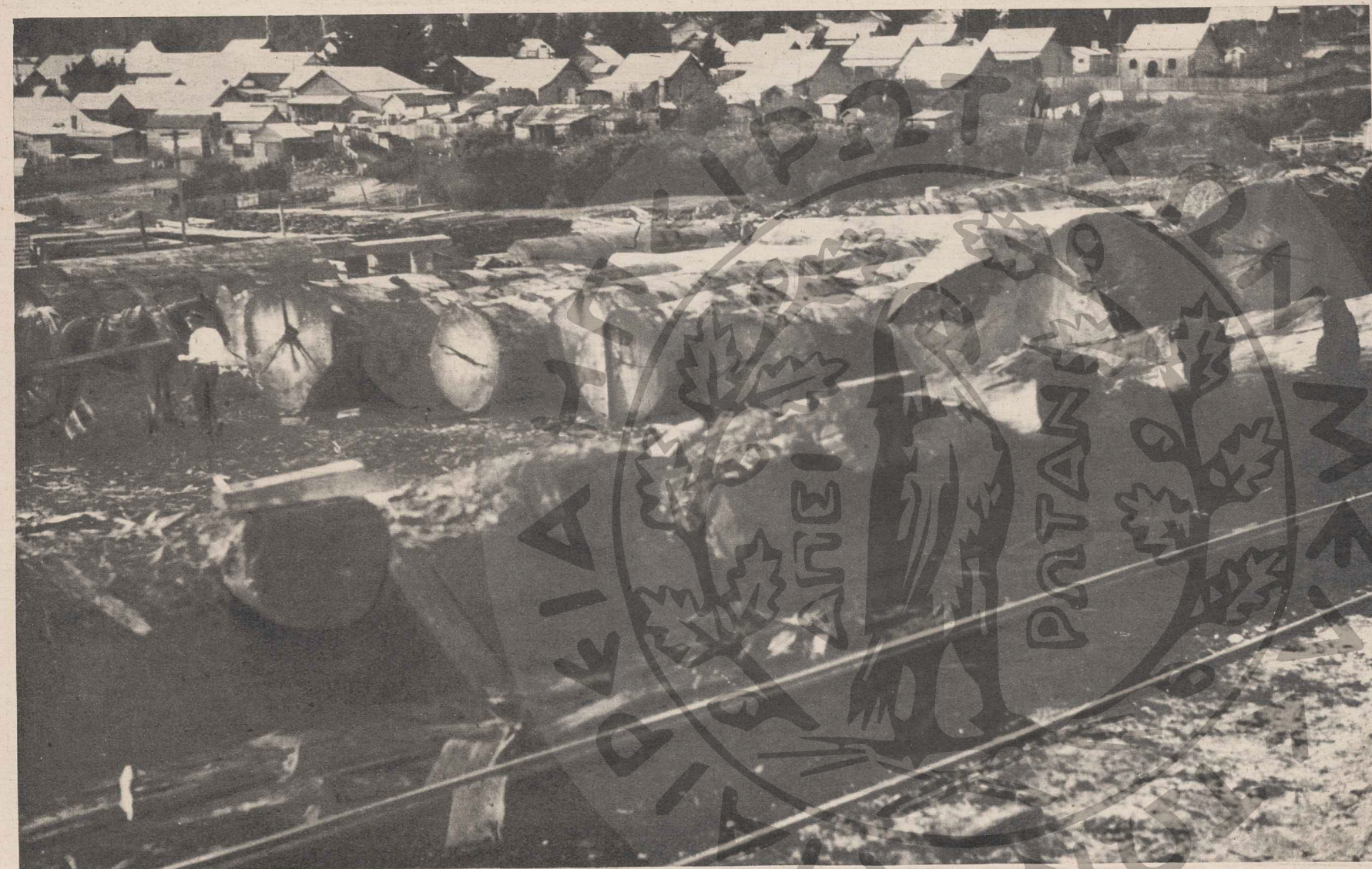
GIOVANNI ANSALDO

ΜΙΑ ΟΔΟΣ τοῦ Σίδνεϋ, εἰς τὴν ἀπογευματινὴν ἡσυχίαν μίᾳς θερινῆς ἡμέρας. Τώρα αἱ γραμμαὶ αὐταὶ τῶν αὐτοκινήτων, χρησιμοποιοῦνται δι' ἄλλας ὑπηρεσίας, ὁ πόλεμος δὲν ἐπιτρέπει ὀκνηρίαν καὶ ἐπιβάλλει θυσίας.

ΑΥΤΗ εἶναι ἡ Kalgoorlie, πόλις τῆς ἀνατολικῆς Αὐστραλίας μετὰ παράδοξον ἀποικιακὴν ἀρχιτεκτονικὴν. Τώρα ὅλοι οἱ ὑγιεῖς ἄνδρες τῆς Kalgoorlie ἔχουν κληθεῖ ὑπὸ τὰ ὅπλα, διὰ νὰ ὑπερασπίσουν τὸν εὐδαίμονα τόπον των.

Εἰς τὴν Pemberta εἶναι ἓνα ἐκ τῶν μεγάλων ξυλοβιομηχανικῶν κέντρων τῆς Αὐστραλίας. Μία σειρά τεραστίων κορμῶν δένδρων, ξηραίνεται εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ δάσους, ὅπου πρὶν ἀπὸ ὀλίγας δεκαετίαι, ἠκούετο ἀκόμη, τὸ ἦσυχον βῆμα τῶν αὐτοχθόνων. Τώρα ὅλοι βλέπουν φαντάσματα Ἰαπώνων.

ἀκολουθεῖ

Τὸ Σίδνεϋ, θεώμενον ἀπὸ τὸ ὕψος μίᾳς γεφύρας. Εἶναι ἡ μεγαλυτέρα πόλις τῆς Αὐστραλίας. Ἀπὸ τῆς ἐκρήξεως τοῦ πολέμου, εὐρίσκεται εἰς τὸ σκότος καὶ ὅλοι τῆς αἰσιρῆς εἶναι ἔτοιμοι διὰ τὸν συναγεμῶν.

ΠΩΣ ΘΑ ΚΑΤΟΡΘΩΣΟΥΝ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΝΑ

σελ. 16

Αι ειδήσεις αι όποιαι φθάνουν από τας Όλλανδικάς Ίνδιαις, επιβεβαιούν ότι τό επίκεντρον του πολέμου, μετατοπίζεται αποφασιστικώς προς νότον και ότι τά σημεία ανησυχίας και πανικού, τά όποια δίδει ή αυστραλιανή Ήπειρος, είναι πάντοτε ζωηρότερα. Ό τρόμος του επικειμένου Ίαπωνικού κινδύνου και ή απώλεια κάθε έμπιστοσύνης προς την Μεγάλην Βρεττανίαν, ώθησαν την Αυστραλίαν νά τεθή υπό την προστασίαν των Ήν. Πολιτειών: άμφιβάλλομεν όμως, άν υπό τας παρούσας συνθήκας, αι τελευταίαι θά κατορθώσουν νά κάμουν περισσότερα απ' όσα θά ήδύναντο νά κάμουν οι "Άγγλοι. Τό πρόβλημα των άποστάσεων, διά νά φθάσουν από την άλλην άκραν του Ειρηνικού με στρατιωτικές βοηθείας, συνεχείς και σοβαράς, με τά απαιτούμενα μεταφορικά και

συνοδευτικά πλοία, είναι σοβαρώτατον διά τας Ήν. Πολιτείας. Αι ναυτικά βάσεις άποκτούν τεραστίαν σημασίαν επί της άπεράντου αυτής εκτάσεως, ή Ίαπωνία όμως με δύο τρεις κεραυνοβόλους κινήσεις, έλαβε ήδη θέσιν και κατόρθωσε νά άκυρώση τά αρχικά πλεονεκτήματα του αντίπαλου. Τό Λονδίνον, ύποχρεωμένον ακόμη νά όμολογήση τας δυσαρέστους ειδήσεις, άνεκοίνωσε ότι Ιαπωνικά άεροναυτικά δυνάμεις, κατέλαβον, κατά τας τελευταίας ήμέρας του Δεκεμβρίου, τό βρεττανικόν αρχιπέλαγος Τζιλμπερτ, και τό άλλο αρχιπέλαγος προς νότον των νήσων Έλλιτσε και των λιμνοθαλασσών.

Ή Ούάσιγκτων, άνεκοίνωσε ταυτοχρόνως έπανεπιλημμένα Ιαπωνικά άεροπορικά επιθέσεις επί άλλων νήσων του Ειρηνικού, όπου εσχάτως είχαν ιδρυθεί εγκαταστάσεις διά τόν

άνεφοδιασμόν και την βοήθειαν των βορειοαμερικανικών πλοίων και άεροπλάνων: Τά αυστραλιανά πολεμικά άνακοινωθέντα άνεκοίνωσαν την πρώτην άερομαχίαν, λαβούσαν χώραν εις τόν ούρανόν των Καρολίνων νήσων, όπου προφανώς τά αυστραλιανά άεροπλάνα, είχαν επιχειρήση νά ένεργήσουν επιδρομήν, διά νά επιφέρουν ζημίας εις τας Ιαπωνικάς εγκαταστάσεις του αρχιπελάγους, τό όποιον κατέστη, λόγω της γεωγραφικής του θέσεως, τό γενικόν στρατηγείον διά τας επιχειρήσεις του Ειρηνικού.

Και πρό όλίγων ήμερών άνεκοινώθη ό πρώτος άεροπορικός Ίαπωνικός βομβαρδισμός του Ντάρβιν. Έν βλέμμα, επί του γεωγραφικού χάρτου, άποδεικνύει πράγματι ότι οι Ίάπωνες, εις τας Καρολίνας και τας Μάραλ, τας όποίας κατέχουν από 27 και πλέον έτών και έπομένως έ-

ναι τελείως όχυρωμένοι και άσφαλώς κατηρτισμένοι και έτοιμοι διά τόν κύκλον αυτόν των επιχειρήσεων, ό όποιος λογικώς προεβλέπετο, είχαν ήδη προφυλακάς πολύ επικαίρους, επί των διόδων του κεντρικού Ειρηνικού και ήδυνήθησαν εύκόλως, τώρα με την κατάληψιν των Έλλιτσε και των Τζιλμπερτ, νά επικτείνουν την κυριαρχίαν των προς διαγώνιον διεύθυνσιν, εις τρόπον ώστε νά έγκαθιδρύσουν άεροπορικήν έπιδρυσιν εις άπόστασιν, τουλάχιστον 4 χιλ. μιλίων από της Αυστραλίας. Είναι έπομένως εις θέσιν ν' ανακαλύψουν, έν πάση άσφαλεία και νά παρακολουθήσουν τας ένδεχομένας άμερικανικάς κινήσεις. Τοιουτοτρόπως ό Ειρηνικός, επί διαρκώς μεγαλυτέρας εκτάσεως, τίθεται υπό τόν Ιαπωνικόν έλεγχον και ή άκτις δράσεως των άεροπλάνων, των ύποβρυχιών, των τορπιλλικών και

ΜΙΑ ΗΠΕΙΡΟΣ εύρίσκεται έν κινδύνω, ή Αυστραλία ζή ώρας αγωνίας. Ό καιρός των προνομιών έτελείωσε, ή Μεγάλη Βρεττανία είναι μακράν, πολλά αυστραλιανά στρατεύματα είναι άπρηστοί άλλοι. Δέν συμφέρει νά ζητηθή ή προστασία των Ήν. Πολιτειών: Ή διάθεσις ήτο παλαιά, άλλ' ή έπίσπευσις των γεγονότων την ένισχύει. Έν τω μεταξύ, ζουν εις τούς στρατώνας. Δέν ύπάρχει άνεσις και οι έπίστρατοι δέν φαίνονται εύχαριστημένοι.

ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΘΟΥΝ ΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΝ

σελ. 17

του ναυτικού του Μικάδου, εύρύνεται. Τό φράγμα, τό χωρίζον την Ήμερικην από την Αυστραλίαν, άπλώνει ως μία τεραστία κηλίδς έλαιου, διά νά περικλείη την τελευταίαν αυτήν, και νά καταστήση προβληματικώτεραν παρά ποτέ, την άφιξιν των βοηθειών. Διά μίαν ακόμη φοράν ή στρατιωτική κατάστασης άνετράπη και αι Ήν. Πολιτείαι ύφίστανται την ζημίαν. Εις τά αρχιπελάγη της Ίαπωνίας, ακριβώς κατά τούς τελευταίους μήνας, οι Ήμερικανοί εκτίζον άποθήκας δι' άποθέματα διά τό ναυτικόν και την άεροπορίαν. Πολλά εγκαταστάσεις τελειοποιήμεναι, και πολλά άποθήκαι περιέπεσαν τώρα εις χείρας των Ίαπωνών, οι όποιοι θά τας χρησιμοποιήσουν καλώς. Από του παρελθόντος ήδη έτους, αι έπιθεωρήσεις και αι έρημεριδες των Ήν. Πολιτειών, με

τόν συνήθη θόρυβον και άλαζονείαν, έξόμνουν τας νέας στρατιωτικές βάσεις, που ήτοιμάζοντο εις τόν Ειρηνικόν, επί τη βάσει των συμβάσεων μετά της Άγγλίας, διά την δέθεν κοινήν άμυναν, εις την θάλασσαν εκείνην, εις την πραγματικότητα όμως έπειδή αι Ήν. Πολιτείαι, ήθελον νά έξασφαλίσουν τά μέσα διά νά επιβάλουν την ήπεριαλιστικήν πολιτικήν των έφ' όλων των ώκεανών του κόσμου. Εις την άλυσον των βάσεων, των ήδη ύφισταμένων, μεταξύ της Καλλιφορνίας και των Φιλιππίνων, τας Χαβαί, Μίντγουεη, Ουέκ και Γκουάμ, θά προσετίθετο συντόμως και δευτέρα άλυσος επί του Ισθμού Παναμά — Αυστραλίας. Ή κυβέρνησις του Ίσημερινού είχαν ήδη έπιτρέψει την όχύρωσιν και την στρατιωτικήν διαρρύθμισιν των νήσων Γκαλαπάγκος, ή Άγγλίας των νήσων

του αρχιπελάγους των Φένις, Τζιλμπερτ και Έλλιτσε, ή κυβέρνησις του Ντέ Γκόλ, της Νέας Καληδονίας. Ή υπό έτοιμασίαν άλυσος, θά κατασκευάζεται από τας νήσους της Παλμύρας, τοποθετημένας περίπου εις τό αυτό βόρειον μήκος των Χαβαί, δύο όμως μίλια νοτιώτερον των νήσων Χάουλαντ, Κάντον, Γκέρντερ και Ρόζε, και έπομένως και από των Φουμινάτη, όπόθεν αι άμερικανικά γραμμάι, θά έφθανον εις την Αυστραλίαν. Με την κατάληψιν των Τζιλμπερτ και των Έλλιτσε, οι Ίάπωνες έκοψαν εις τούς βορειοαμερικανούς, άρκετάς από τας βάσεις των, άλλας τας κρατούν υπό τόν διαρκή βομβαρδισμόν των, ούτως ώστε δέν ύπάρχουν πλέον πολλά δυνατότητες στηρίγματος εις τόν Ειρηνικόν.

GIUSEPPE C. SPEZIALE

ΣΗΜΕΡΟΝ, συσσίτιον με κρεμύδια: ό λοχίας (εις τό μέσον) δοκιμάζει τας ποιότητας. Από την έκφρασιν του δέν φαίνεται πολύ εύχαριστημένος, αυτά τά κρεμύδια καίουν, στο σπίτι του φαίνεται ήσαν πολύ πιό γλυκά.

ΜΕ ΜΠΛΟΥΖΑΝ και μακράς περισκελίδας: που είναι οι Ίάπωνες; Εις τά πρόσωπα των νεοσυλλέκτων αυτόν του Queensland, ύπάρχει άγερωχία, αλλά και άνησυχία έπίσης. Γίνεται πόλεμος σκληρός και ατήν την φοράν πρέπει νά γίνη εις τά σοβαρά. Κανείς από αυτούς τούς άνδρας, έχει ιδέα του τόπου του προωρισμού του.

ΑΥΣΤΡΑΛΟΣ έτοιμος προς αναχώρησιν. Ό κίνδυνος έρχεται από παντού και ό ούρανός έχει μαύρα σύννεφα.

άκολουθεί

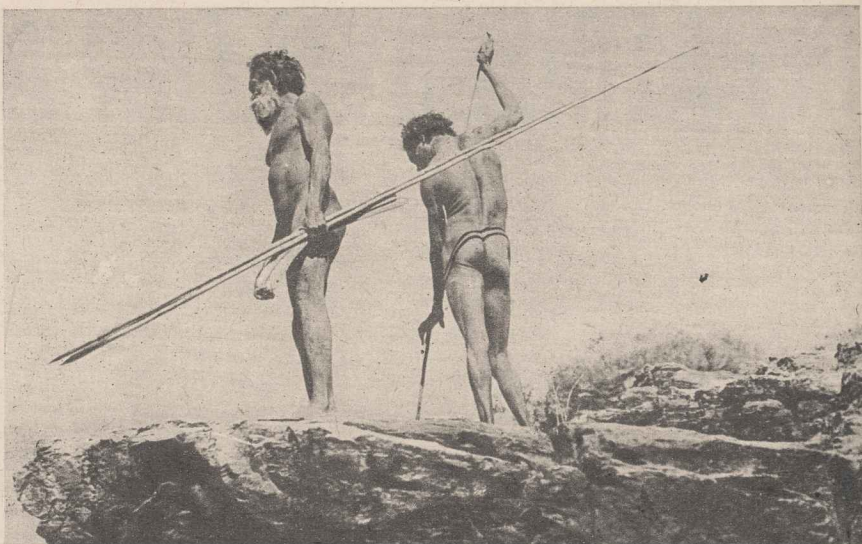
ΜΙΑ ΦΥΛΗ

ΠΟΥ ΦΘΙΝΕΙ

Ο ρόμβος των Ιαπωνικών αεροπλάνων άντηχέι επί των Ισχνών δασών της Βορείου Αυστραλίας. Η κεραυνοβόλος πτήσις των πολεμικών πτερυγών, παρακολουθείται με φοβισμένη έκπληξις από τους ανθρώπους της φυλής που σβύνει, των αυτόχθονων. Ο πολιτισμός τως λευκών, συντόμως τούς περιώρισε εις μερικές χιλιάδας: άνθρωποι του δάσους και της έρημου, νομάδες με μυστηριώδη έθιμα και με βάρβαρα δόγματα. Ζούν από το κυνήγιον και την άλιείαν, τὰ άκόντια των είναι σιωπηλά και άλάνθαστα. Πρώτης τάξεως κολυμβηταί, γνωρίζουν όλα τὰ μυστικά των υδάτων. Κάποιος έξερευνητής τούς έχαρακτήρισε ως τούς «άνθρώπους μη ένδυμένους ποτέ». Έλάνθανε, διότι κάποτε ένδύονται — όπως βλέπομεν εις την άνω φωτογραφίαν — άν δύναται νά ονομασθή ένδυμασία μία έπάλειψις από άργυλον, επί της οποίας οι καλλιτέχναι

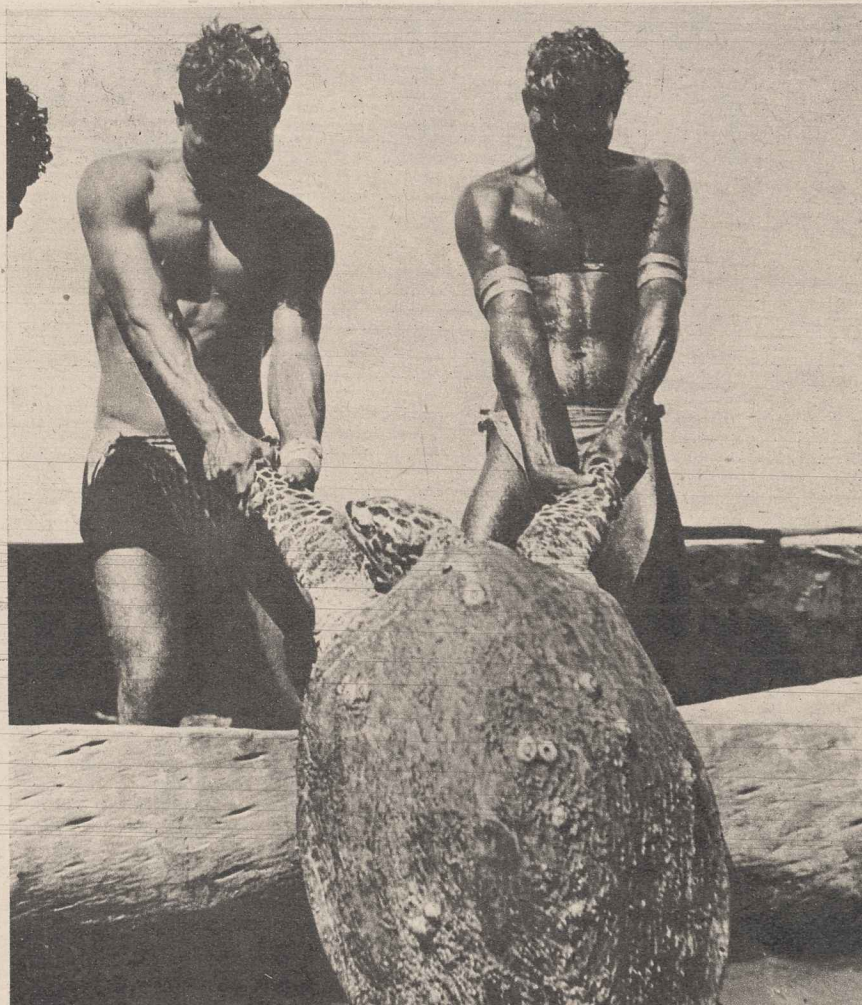
της φυλής, κεντούν διάφορα περίεργα σχέδια. Με τας τερατωδίας αυτάς, οι κοιμψεύμενοι μαγεύουν τας γυναίκας των άθλιών χωρίων των. Οι "Άγγλοι τούς ονομάζουν μαύρους «black fellows» και αυτοί όμως λανθάνουν. Οι αυτόχθονες πράγματι, δέν είναι μαύροι, άλλ' άπλως έχουν τό δέρμα βαθύχρωμον. Δέν άντέχουν εις τας εύρωπαϊκάς ασθενείας και πολύ όλίγον ώφέλησεν ή ίδρυσις ειδικού ασύλου, όπου, ίδίως εις τό βόρειον της ήπειρου, ζούν άκόμη εις πρωτόγονον κατάστασιν. Μέτωπα χαμηλά και φευγαλέα, γένειον δασύ, χείλη προτεταμένα και λαιμός μυώδης. "Άνθρωποι εις άθλίαν κατάστασιν, εις τούς όποιους ή τύχη έπιφυλάσσει την ύστάτην δοκιμασίαν ένός συγχρόνου πολέμου, εις τὰ σύνορα της Ήπειρου των, της λεγομένης «Νεαρωτάτης Ήπειρου», επί της οποίας έπικρέμεται σήμερα ή άπειλή της νικηφόρου Ίαπωνίας.

ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ το καγκουρά; Τό άκόντιον με την λιθίνην αίχμήν και τό θάνατηφόρον «μπούμεραγκ» (τό μπούμεραγκ είναι τό δπλον που στριφογυρίζεται εις τό χέρι πριν έκσφενδονισθή: ό γενειοφόρος κρατεί δύο εις τό χέρι του) είναι έτοιμα διά τό προσοδοφόρον και έπιδέξιον κυνήγιον.

ΨΑΡΙΑ ΤΗΓΑΝΙΤΑ σήμερα δι' όλα τὰ μέλη της φυλής. Η τερατώδης αυτή λεία, με τὰ φονικά πτερύγια επί της ράχεως, που όμοιάζουν από γυαλί, θά προσφέρη έξαιρετικών φαγητόν, άν και μαγειρευμένον άτέχνως, εις τούς στομάχους των πρωτογόνων και τολμηρών αυτών άλιέων.

ΜΕΓΑΛΟ κυνήγιον. Μία πελωρία χελώνη, σύρεται από τούς δύο ρωμαλαίους κυνηγούς, επί της πυρόγας των. Θά χρησιμεύση, αφού ψηθή έντός του κελύφου της, διά τό γεύμα τουλάχιστον είκοσι πειναλέων άγρίων.

ΕΞΗΛΘΕ από τό «bush», τόν δενδρώδη θαμνώνα της Αυστραλίας, ό τριχωτός αυτός προϊστορικός άνθρωπος. Τό τέκνον που φέρει επί των Ισχυρών ώμων του, εύρίσκει καλόν στήριγμα επί των σκληρών τριχών του δυνατού γεννήτορος. Μόλις δύο γενναιά χαρίζουν τό θαυμάσιον αυτό δείγμα μιάς πρωτόγονου φυλής, από τούς πολεμιστάς, οι όποιοι παρημπόδιζαν τόν δρόμον εις τούς "Άγγλους. Τά σημεία που φέρει είναι τὰ διακριτικά της φυλής του.

Ἡ ἀντιαεροπορική ἰταλική ἀμυνα φυλάσσει καλά. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ περάσῃ κανεὶς. Οἰαδήποτε ἐχθρική ἀπόπειρα διαβάσεως συντρίβεται ἀποτελεσματικῶς.

ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΟΡΕΙΟΝ ΑΦΡΙΚΗΝ

Ἐπὶ τῆς περιφύμῳ Μπαλμπίας ὁδοῦ, τῆς Βορείου Ἀφρικῆς, αἱ μηχανοκίνητοι ἰταλικάι φάλαγγες προχωροῦν εἰς τὴν πολεμικὴν ζώνην τῆς Ἀρζεΐλα.

Ἡ ὁρμητικὴ σύγκρουσις, ἡ συνεχίζομένη ἀπὸ ἐνὸς ἔτους εἰς τὴν Βόρειον Ἀφρικὴν, μὲ ἐναλασσόμενα καὶ ἀμφίβολα ἀποτελέσματα, μεταξὺ τῶν ὑπερτέρων ἀγγλοσάξωνικῶν δυνάμεων καὶ τῶν δυνάμεων τοῦ Ἀξονος, διὰ τὴν κυριαρχίαν τῆς Μεσογείου, ἀποτελεῖ γεγονὸς τὸ ὁποῖον μᾶς φαίνεται ὅτι ὀρθοῦται ὡς σύμβολον τῶν σχέσεων δύο ἀγωνιζομένων κόσμων: τοῦ μεσογειακοῦ καὶ τοῦ ἀγγλοσάξωνικοῦ. Οἱ Ἰταλοί συνήθως, ἀναφερόμενοι εἰς τὰς μάχας τῶν Ἀγγλῶν εἰς τὴν Β. Ἀφρικὴν, μεταχειρίζονται μίαν φράσιν χαρακτηριστικῶς ὑπερτέρας, εἰς εὐνοϊκὴν στρατηγικὴν θέσιν, ἀπέδειξαν καθαρὰ ὅτι δὲν ξεύρουν τὴν δουλειὰ τους. Καὶ ὅχι ἐπειδὴ ὁ Ἀγγλος στρατιώτης εἶναι κακὸς πολεμιστὴς: εἶναι οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ πού δὲν ξεύρουν τὴν δουλειὰ τους.

Καὶ ἦτο πάντοτε ἔτσι. Ὁ πόλεμος εἰς τὴν Β. Ἀφρικὴν δὲν εἶναι παρὰ ἡ ἐπιβεβαίωσις ἐνὸς παλαιοῦ κανόνος. Ἡ ἱστορία μᾶς διδάσκει ὅτι, ὅταν ὁ μεσογειακὸς κόσμος, ὁ εὐρίσκων τὴν τελειότεραν ἑκφρασίν του εἰς τὸν λατινισμόν, κατέρχεται εἰς ἀγῶνα, εἴτε ἰδεῶν εἴτε πολέμου, ἐναντίον τοῦ ἀγγλοσάξωνικοῦ κόσμου, αὐτὸ ἀποκαλύπτεται ἀργὰ ἢ

γρήγορα μὲ πρόδηλον κατωτερότητα. Εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Μεσογείου, ἦνθισαν, ὅταν ἀκόμη ἡ ἀγγλικὴ νῆσος εὐρίσκετο εἰς τρωγλοδυτικὸν στάδιον, οἱ μεγαλύτεροι πολιτισμοί, ἀπὸ τὸν συμερικὸν εἰς τὸν αἰγυπτιακὸν καὶ τὸν ἑλληνικόν, συγχωνευθέντες καὶ ἀναγεννηθέντες εἰς τὸν λατινικόν. Χιλιετηρίδες πείρας καὶ πολυμόρφου ζωῆς, κινουμένη εἰς τὰς ψυχὰς καὶ τὰ πνεύματα ὧν ἐκείνων οἱ ὁποῖοι εἶχον τὸ ὑπέρτατον ἀγαθὸν νὰ γεννηθοῦν εἰς τὰς ἀληθῶς μοιραίας ἀκτὰς τῆς θαλάσσης αὐτῆς. Τὶ δύνανται ἐναντίον τῆς κληρονομικῆς σοφίας τῆς ζωῆς, ἐναντίον τῆς συνεχοῦς γονιμότητος τῶν ἰδεῶν, ἐναντίον τῆς συνηθείας νὰ δύνανται νὰ βλέπουν τὸ κάθε πρᾶγμα, ἀπὸ διὰφόρους ἀπόψεις, ἐναντίον αὐτῆς τῆς δευτέρας κρίσεως καὶ πνεύματος, ἡ ἀσθματικὴ ὑπεροψία τοῦ «γεμάτου πορτοφολιοῦ», τὸ ὁποῖον διευκολύνει βεβαίως τὰς δυνατότητας τῆς ὀργάνωσης, δὲν ἐπιταχύνῃ ὅμως τὴν πνευματικὴν διαδικασίαν μιᾶς φυλῆς, ἡ ὁποία εἶναι γνωστὸν, δὲν ἦτο ποτὲ ταχεῖα τὸ πνεῦμα, καὶ εἶρε τὴν ὁδὸν τῆς αὐτοκτονίας, ἀνταλλάσσουσα τὸν πολιτισμὸν μὲ τὴν εὐκολον εὐφορίαν τῶν χρηματοφυλακίων καὶ τῶν κορεσμένων γαστέρων.

Καὶ εἶναι ἀκριβῶς ἔτσι: ὁ πόλεμος εἰς τὴν Βόρειον Ἀφρικὴν ἀπέδειξε ἀκόμη μίαν φοράν ὅτι οἱ Ἀγγλοὶ «δὲν ξεύρουν τὴν δουλειὰ τους».

G. M.

Ἡ ΟΡΜΗ τοῦ ἰταλικοῦ πυροβολικοῦ εἰς τὴν Βόρειον Ἀφρικὴν, ἀνέτρεψε οἰονδήποτε πρόγραμμα τῶν ἀντίπαλων δυνάμεων, διὰ νὰ προχωρήσουν πρὸς τὴν Σύρτην. Οἱ ἄνδρες, ἐνὸς βαρέος τηλεβόλου, ἐτοιμάζομενοι νὰ βομβαρδίσουν, τὰς τῶρα πλέον ἀνατραπέσσας, ἀπορρήτους (;) ἀγγλικὰς θέσεις.

ΤΑ ΒΑΡΕΑ τηλεβόλα, τινὰ τῶν ὁποίων εἶναι μεταξύ τῶν τελειοτάτων, εὐρίσκονται ἐν διαρκῇ δράσει, βάλλοντα μὲ ἔντονον πῦρ, ἐναντίον τῶν θέσεων τῶν ἀντιπάλων. Ἡ ἀναταρασσομένη ἄμμος καὶ ὁ καπνὸς, καλύπτουν μὲ μαύρα σύννεφα τὰς θέσεις, ἐνῶ τὰ δένδρα λυγίζου ἀπὸ τὸν δονισμόν τοῦ ἀέρος.

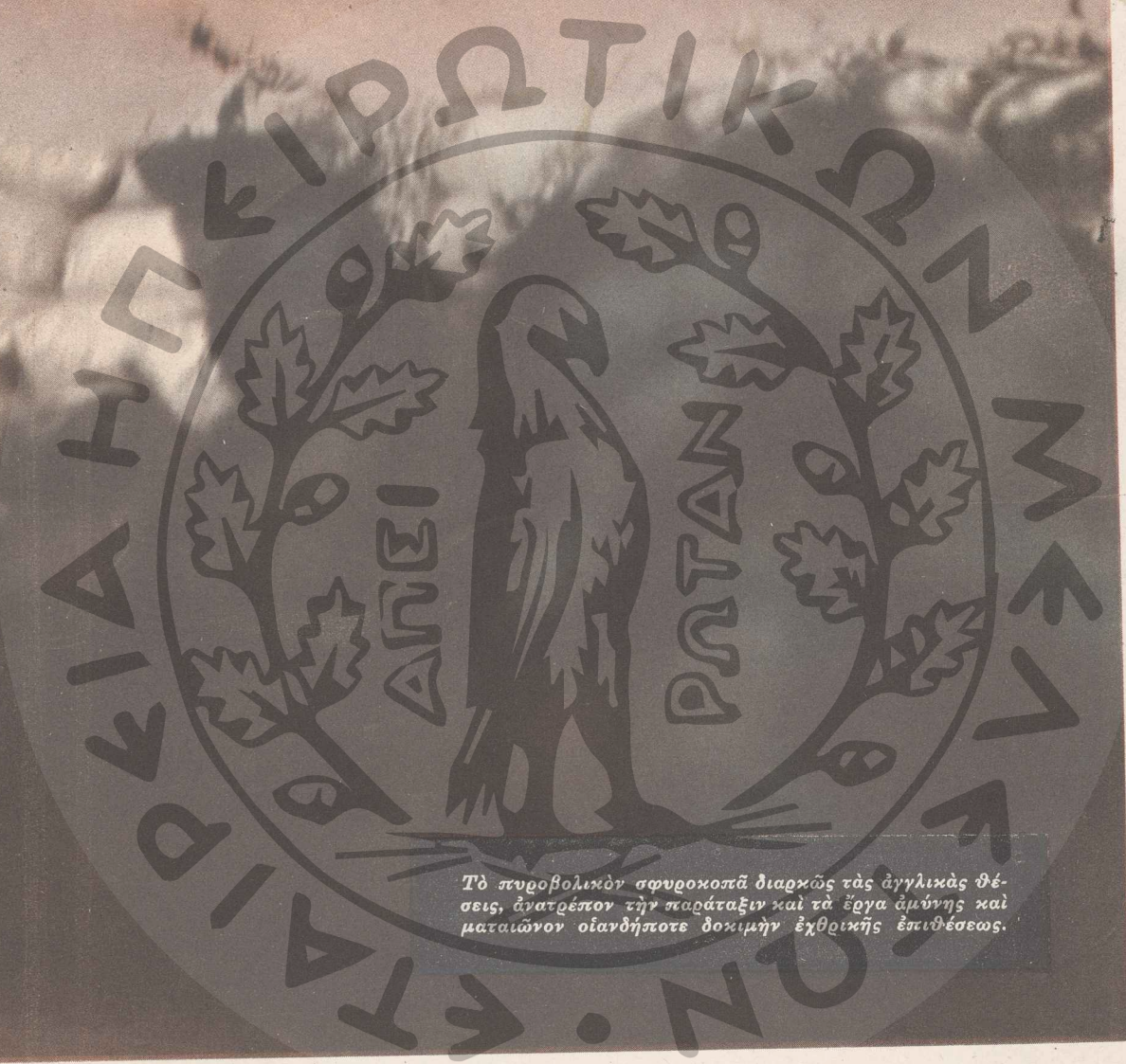

Κατά τὰ στιγμὰς τῆς ἀναπαύσεως τῆς μεγάλης μάχης τῆς Βορείου Ἀφρικῆς, οἱ πυροβοληταὶ ἐπιθεωροῦν καὶ καθαρίζουν, διὰ κάθε ἐνδεχόμενον τὰ τηλεβόλα των.

Ἡ διοίκησις τῶν στρατευμάτων τοῦ Ἀξονος εἰς τὴν Λιβύην, δὲν ἔπαυσε, οὔτε μετὰ τὸ τελευταῖον πλήγμα, τὸ καταφερθὲν εἰς τοὺς Ἀγγλους καὶ τὴν ἐπακολουθήσανσαν ἰταλο-γερμανικὴν ἀντεπίθεσιν, ἣ ὅποια ἔφερε τὰ νικηφόρα στρατεύματα τοῦ Ἀξονος, βορειοανατολικῶς τῆς Ἀτζενταμπία, τὴν συνέχισιν τῆς ὁργανώσεως πυκνοῦ δικτύου ἀμυντικῶν ἐγκαταστάσεων — πρὸ παντὸς πυροβολικοῦ — εἰς τὸ μέτωπον τῆς Σύρτης. Τηλεβόλα, νεωτάτου συστήματος, σφυροκοποῦν διαρκῶς τὴν ἐχθρικὴν παράταξιν, ἀνατρέποντα τὰ ἰσχυρὰ ἀμυντικὰ ἔργα τῆς. Δὲν ὑπάρχει νευραλγικὸν σημεῖον τῆς ἰταλικῆς γραμμῆς τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει εἰς τὴν διάθεσιν του δεκάδας στομιῶν, ἐτοιμῶν νὰ κάμουν τὴν ἰσχυρὰν καὶ ἀπειλητικὴν φωνὴν των, ν' ἀκουσθῇ. «Εἰς μερικὰ τμήματα τῶν γραμμῶν μας — ἐδήλωσε νεοζηλανδὸς αἰχμάλωτος — φαίνεται ὅτι εἰμεθα πλησίον ἡφαιστείου ἐν ἐκρήξει, τόση εἶναι ἡ κάλασις τῶν βλημάτων, τοῦ καπνοῦ, τῶν φλογῶν. Τὰ τηλεβόλα σας εἶναι πράγματι τρομερά». Πράγματι δὲ κάθε εἶδος τηλεβόλων, τοπομαχικά, βαρὺ καὶ ἐλαφρὸν πυροβολικόν, πυροβόλα ἐναντίον τῶν ἀρμάτων, ἀντιαεροπορικά (καὶ ἐκ τῶν μὲν καὶ ἐκ τῶν δέ, κάτι ξεύρουν «τὰ ἱπτάμενα φρούρια» καὶ «τὰ πλοῖα τῆς ἐρήμου» ἀμερικανικῆς προελεύσεως, τόσον προσφιλὴ εἰς τὴν πομπώδη ρητορικὴν τοῦ Ροῦσβελτ), καθιστοῦν ἐξαιρετικῶς δυσχερῆ τὸν βίον, εἰς τὸ σύμφηρμα τῶν στρατευμάτων, κάθε χρώματος καὶ ἐθνικότητος, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν, τὴν τόσον ἐξυμνηθεῖσαν στρατιωτικὴν ἰσχύν, τῆς Βρετανικῆς Αὐτοκρατορίας, εἰς τὸ μέτωπον τῆς Β. Ἀφρικῆς.

Ἀεροπορικὸς συναγεμὸς εἰς μίαν προχωρημένην κανονιοστοιχίαν βαρέως πυροβολικοῦ. Οἱ πυροβοληταὶ λαμβάνουν ἀμέσως θέσιν, παρὰ τὸ πλεῖρον τοῦ ὅπλου των.

Τὸ πυροβολικὸν σφυροκοπᾷ διαρκῶς τὰς ἀγγλικὰς θέσεις, ἀνατρέπον τὴν παράταξιν καὶ τὰ ἔργα ἀμύνης καὶ ματαιῶνον οἰανδήποτε δοκιμὴν ἐχθρικῆς ἐπιθέσεως.

ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ CARDARELLI

Αναγινώσκοντες τὰς «Δύο ἐγκαρδίους λέξεις», προλεγόμενα τοῦ συγγραφέως τοῦ ἔργου «Τὰ ξίδια εἰς τὸν χρόνον», (ἔκδοσις Βαλέκη 1920), δυνάμεθα νὰ εὐρωμεν, σύντομον καὶ ἀκριβῆ ἱστορικὴν θέσιν τοῦ Καρδαρέλλη, εἰς τὴν φιλολογίαν καὶ εἰς τὸν εἰδικὸν χρόνον εἰς τὸν ὁποῖον ὁ ἴδιος εὐρέθη νὰ ζήσῃ καὶ νὰ γράψῃ. Ὁ Καρδαρέλλη ἔγραφε τότε: «Υπὸ τὰς συνθήκας ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐγεννήθημεν, ἡ γενεὰ μας ἤδυνήθη νὰ ἔχῃ τὴν πολυτέλειαν μιᾶς μισῆς ἱστορίας, ἐνὸς περίπου φιλολογικοῦ πολιτισμοῦ, ὅχι τελείως ἀμορφώτου καὶ μὴ στερουμένου μιᾶς σοβαρᾶς δικαιολογίας. Μὲ τόνον εὐσυνειδήτου ἰταλικότητος, μὲ σκιάς συνεχείας καὶ ὁμοιότητος εἰς τὴν παράδοσιν, μία φιλολογία ἡ ὁποία εἶχε νεότητα, μίαν καθαρὰν πηγὴν ἰδεῶν, ἡ ὁποία γνωρίζει πόθεν ἔρχεται καὶ πῶς ἐξῆλθε μία φιλολογία γεννηθεῖσα, ὅπως ἡδυνήθη: ἀπὸ τὰ πλέον ἀποκαρδιωτικὰ συμφέροντα μιᾶς ἐποχῆς καταπτώσεως καὶ συγκεχυμένου ἐκλεκτισμοῦ, διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ ἐξεύρῃ καὶ νὰ συζητήσῃ μερικὰς ἀξίας σχετικὰς μὲ τὴν μεγάλην καὶ ἀληθῆ ποιήσιν ὧν τῶν χρόνων, ἀποφυλισμένων καθ' ὁλοκληρίαν ὑπὸ τὸν ἀγενήστολισμὸν τῶν εἰδωλοκρατῶν.

Καὶ δι' ὅλα αὐτὰ ὅτι εὐρέθη ἡ δύναμις, ὁ τρόπος καὶ ὁ χρόνος ν' ἀρχίσουν νὰ κάμνουν εἰς τὴν Ἰταλίαν... εἶναι μία ἱστορία ἡ ὁποία μίαν ἡμέραν θὰ ἀξίξῃ τὸν κόπον νὰ διηγηθῇ.

Ἡ μεγάλη αὐτὴ σημεῖσις, θὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπιμεινόμεν ἀκόμη ἐπὶ τοῦ ἱστορικοῦ καὶ πολεμικοῦ ὕψους, ἐντὸς τοῦ ὁποίου φαίνεται νὰ ὑποῦται ἀκόμη ὁ Καρδαρέλλη, διὰ νὰ νικήσῃ τὴν ἡμέραν τοῦ ὡς ἀνθρώπου, ἀφού τὸ ἔργον τοῦ περιελήφθη ἤδη εἰς τὰς ἱστορίας τῆς φιλολογίας, ὡς παράδειγμα τοῦ ὠραιότερου ἰταλικοῦ πεζοῦ, μετὰ τοῦ Λεοπάρδη.

Τὰ ἔτη αὐτὰ τῆς δυσκόλου ἱστορικῆς ζωῆς καὶ τῶν εὐκόλων φιλολογικῶν χρονικῶν, ἀκολουθοῦν ἀμέσως τὸν Καρδουτῆ καὶ διὰ μέσου τοῦ Κρότσε καὶ τῆς «Κριτικῆς» τοῦ Ντ' Ἀνούντσιο καὶ τοῦ πολέμου, οἱ φωνασκοῦντες καὶ οἱ φουτουρισταὶ φέρουν εἰς τὴν «Ρόντα».

Ὁ Γκράτσιουορο ἔγραφε εἰς τὰς σελίδας, τὰς ἀφιερωμένας εἰς τὸν Καρδαρέλλη, ἥδη ἀπὸ τοῦ 1920 καὶ περιληφθεῖσας τώρα εἰς τὸ ἔργον τοῦ «Ἰταλικὴ φιλολογία τοῦ ἐννεακόσια»: «Ἄν οἱ δύσκολοι φιλολογικοὶ χρόνοι, δὲν εἶναι ἰδική μου ἐφεύρεσις, καὶ καλλίτερα θὰ τοὺς ἐννοήσωμεν ὅταν θὰ εἴμεθα περισσότερον προσεκτικοί, ὁ Καρδαρέλλη εἶναι τέκνον τῶν καὶ μάλιστα ἁδολον».

Εἰς τὴν φιλολογικὴν συνειδήσιν τῶν κροντιστῶν συνδεμένην ἀκόμη, ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἀρχὰς τῆς, εἰς μίαν αἰσθητικὴν, διὰ νὰ δώσῃ τὰ καλλίτερα ἀποτελέσματα τῆς ἐρεῦνης τοῦ, ὁ Καρδαρέλλη ἐδίδοι ἕνα ποιητικὸν καὶ ἠθικὸν προωρισμὸν εὐρύτερον, τῆς προσέδοι νεᾶν μοῖραν διὰ τὴν εἰλικρίνειαν καὶ τὰς ιδιότητας, μὲ τὰς ὁποίας τὴν ἐβλεπον νὰ διαβιβάζεται, ἀπὸ συγγραφέως εἰς

Κοντὰ σὲ μιὰ σέ'βρα

Στὸν ὕπνο μου ἀπόψε, μοῦ μίλησες
σὰν νῆσον πεθαμένη ἀπὸ καιρό, κ' ἐνοιωθᾷ
τὴν πανσελήνο κοντὰ στὴν ταῖα.
Μὴν βλέπεις, μοῦλεγες, ἂν ἡ σκιὰ
μὲ κάμνῃ στεῖρα, σὰν τὴ κολώνα:
ὅποιος ἀνάμεσα σὲ πέτρα ξαποστᾷ
εἶναι σὰν ταπεινὸ λείψανο καρδιάς.
Μὴν σκιάφεις πάνω σὸ στήθος μου,
ὁ λαϊμός σου ποὺ τρέμει σὰν τὴ φωλιά,
ἡ μνήμη δὲν φθάνει γιὰ νὰ βάλῃ φωτιά.
Δίπλα μου λουώνει μιὰ φωνή,
τὰ μάτια μου δὲν ἔχουν δύναμη νὰ κοιμηθοῦν.

LIBERO DE LIBERO

Ἐγεννήθη εἰς Φόντη (Λιττόρια) τὸ 1905. Ζεῖ εἰς Ρώμην. Ἐδημοσίευσεν: Ἡλιοστάσιον, (ἔκδ. Novissima Ρώμη, 1935) «Παιρομῖαι» (ἔκδ. Delle Comete Ρώμη, 1936) «Κεφαλή» (ἔκδ. Delle Comete Ρώμη, 1938) «Ἐκλειψις» (ἔκδ. Delle Comete Ρώμη, 1940).

ΤΡΟΜΕΡΑΙ ἐκρήξεις, προκληθεῖσαι ἀπὸ τὸ ἰταλο-γερμανικὸν πῦρ, τὸ ὁποῖον ἐμποδίζει τὴν διάβασιν τῶν ἐχθρικῶν ἀρμάτων μάχης. Ἡ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ὥστε κατόπιν εἴκοσι ἡμερῶν πεισματωδῶν μαχῶν, ἡ ἐπιθεσις ἀνεκόπη, ἀσφαλῶς λόγω ἐλλείψεως τῶν μέσων αὐτῶν καὶ ἐν ἀναμονῇ ἀφίξεως νέων, διὰ νὰ τὰ ρίψουν εἰς τὴν σύρραξιν. Ἡ κάτω φωτογραφία δεικνύει ἕνα ἀπὸ τοὺς σχηματισμοὺς τῶν μηχανοκινήτων τμημάτων τοῦ Ἀξονος, διὰ τοὺς ἐλιγμούς ἐκείνους κυκλώσεως, οἱ ὁποῖοι ἀνέτρεψαν, τὰ καλῶς ἐπεξεργασμένα σχέδια (περιπάτου δύο ἡμερῶν) τοῦ πολὺ ἀσφαλούς βρεττανικοῦ ἀρχηγείου.

Istituto Geografico De Agostini - Novara 3-1942-XX

συγγραφέα, ἀπὸ αἰῶνος εἰς αἰῶνα, εἰς μίαν παράδοσιν διαρκείας. Ὁ Καρδαρέλλη μὲ μίαν κακόχρον λέξιν, εἰς τὸ αὐτὸ τῶν νυκτερινῶν του συντρόφων, ὠμίλει περὶ «ἠθικότητος» ἠοθάνετο ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀμφιβάλλῃ διὰ τὴν μόρφωσιν ἡ ὁποία ἦτο ἀκόμη ἐτοιμὴ νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἐρωτήσεις του. Καὶ τὰς ἐρωτήσεις αὐτὰς τὰς ἠοθάνετο νὰ γεννῶνται ἐντὸς του, μὲ τοσαύτην ἀξίωσιν, ὥστε νὰ διερωτᾶται πρὶν ἀπὸ κάθε ἀλλήν ἀπάντησιν, τὸν λόγον διὰ τὸν ὁποῖον ἐγεννήθησαν ἐντὸς του.

Ἡ μόρφωσις δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τὸν ἐξαιρετικὸν του φωτισμὸν, ἀνθρώπου εὐρισκομένου εἰς τὸ σκότος τῶν γεγονότων. Ἡ ἰδικὴ του πείρα εἶχε προσωποποιήσῃ εἰς σημεῖον ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ διευκρινίσῃ τὸν ὑποκειμενικὸν σκοπὸν, τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν, τὴν ὁποίαν ἤθελε μὲ κάθε θυσίαν νὰ ἐπιτύχῃ: ἐξ ἄλλου δέ, αὐθεντικὴ καὶ υπερήφανος, μέχρι τοῦ σημείου ὥστε νὰ μὴ τοῦ εἶναι εὐκολον ν' ἀναγνωρίσῃ ὡς ἰδικὸν τοῦ ἕνα μυστήριον, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ ὡς πολιτισμὸν καὶ λογικὴν, ἐνεργούσαν μὲ λέξεις. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ Καρδαρέλλη ἤρχισε ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ μὲ μίαν ἀμφιβολίαν, τὴν ὁποίαν μία μεγάλη ἠθικὴ σταθερότης ἐβώθηε τὴν κατάλληλον στιγμὴν φωτίζουσα αὐτὴν: οἱ «Πρόλογοι» ὑπηγόρευαν τὰς ἀπροόπτους αὐτὰς ἀληθείας. Ἡ ὁργὴ τοῦ Καρδαρέλλη ὁμοιάζει ὡς αὐτοσχεδιασθεῖσα, καὶ ἦτο ἀπ' ἐναντίας ἀπληροῦς ψυχολογικῶν ἐντάσεων. Ὁ συγγραφεὺς ὑπερρεῖτο νὰ μείνῃ πιστὸς εἰς τὰς πλέον τολημῆρας βεβαιώσεις του, τὰς ὁποίας ἡ μόρφωσις καὶ ἡ κριτικὴ ἐκθύμνασις δὲν θὰ ἠδύνατο ποτὲ νὰ ὑποστηρίξουν εἰς τὰς ἀληθείας ποῦ τοῦ συνέβησαν κατὰ τὴν συνεχῆ ἀναπόλησιν τῆς μυστηριώδους φυσικῆς φωνῆς του.

Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὁ Καρδαρέλλη κατελάμβανε μίαν ἱστορικὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν οἱ σύγχρονοι δὲν ἠδύνατο νὰ τοῦ ἀναγνωρίσουν, παρὰ μόνον ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι θὰ εἶχον περισσότερα δεδομένα ἐπὶ τοῦ ὕψους τοῦ, τὸ ὁποῖον ἀκόμη τοὺς ἐξέπληττε μὲ ἀποστροφὰς καὶ ἐρωταίς, αἱ ὁποῖαι εὐθὺς κατόπιν ἀντέφασκον. «Εἶναι μάταιον νὰ φιλονικῶμεν. Αἱ λέξεις πρέπει νὰ γίνουν ἔργα. Αἱ τύψεις δὲν δύναται νὰ γίνουν. Ἡ

σχέσις, μετὰ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν πραγμάτων δὲν εἶναι βασική». Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον αἱ διανοητικαὶ εἰκόνες τοῦ Καρδαρέλλη ἐξέφευγον ἀπὸ οἰανδήποτε διαλεκτικὸν ἔλεγχον, καὶ μολαταῦτα ἦσαν στερεωμέναι ἀπὸ τὴν αὐθεντίαν του, ὡς ἀπὸ κανόνα ἀκόμη ταραγμένον ἀπὸ τὴν νόμιμον ἀμεσότητα, διὰ νὰ εἶναι ἀληθές. Αἱ λέξεις ἐξήτουν νὰ γίνων πράξεις, νὰ εὐρουν πάντοτε τὴν οὐσίαν των. Ἡ νέα αὐτὴ ἠθικὴ ἐλευθερία δὲν εἶχε προφανῆς ἱστορικὰς ἀποδείξεις.

Τοιοῦτοτρόπως ὁ Καρδαρέλλη ἐφέρετο ἀπὸ τὸ δαιμόνιον τοῦ νὰ εἶναι ὁ ἐξαιρετικὸς ἱστορικὸς συγγραφεὺς τῆς Ἰταλικῆς φιλολογίας, ἡ ὁποία διεδέχθη τὸν Λεοπάρδη, νὰ ἐκτελέσῃ «ταξίδια εἰς τὸν χρόνον» καὶ νὰ γράψῃ μύθους περὶ τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ ὅπως αὐτῆς τῆς γενέσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἀπόλυτος ἀνθρώπος τοῦ Νίτσε, ὅπως τὸν εἶχεν ἀρπυγίσῃ μὲ τὴν πρώτην πνοὴν τῆς εὐφροδείας, ὁ ἀνθρώπος τῆς ἐποχῆς τοῦ διπλωμένου διὰ νὰ διακρίνεται ἀπὸ τὰς πολλὰς ὁμοιότητας ἐντὸς τῶν ὁποίων ἦτο ἀκόμη περιτλαγμένος, ὁ ἀνθρώπος μὲ τὴν ἐκδηλωμένην συνείδησιν, ὅλοι αὐτοὶ ἐχαιρετᾶντο μὲ τὰς ἀποχαιρετητήριους αὐτὰς λέξεις: «Ἡ ἀλήθεια εἶναι χωρὶς συμπέρασμα». Ὁ Καρδαρέλλη ὡς συγγραφεὺς ἐγεννᾶτο εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἀφού τὰς υπερήφανας καὶ ἀναγκαῖα προηγούμενας ἦσαν «μακρὰν ἀπὸ τοῦ ἀποκλείσθαι μίαν κυριαρχοῦσαν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ μέλλον». Ἐπειδὴ ἡ λογικὴ τοῦ Καρδαρέλλη ἦτο διὰ ἀρκῶς ἀπασχολημένη μὲ τὴν ἀμφιβολίαν τῆς ἀκριβείας του, καὶ ἀπεκαλύφθη ἡ εἰρωνεία ὡς δημιουργοῦ ἐκ τοῦ μηδενὸς εἰς τὴν νέαν αὐτὴν ἀνάγκην τῶν ἀνθρωπίνων ἐπιπολέσεων, μὲ τὴν φιλολογικὴν του συνείδησιν τῆς λέξεως, θὰ παρουσιασθῇ περισσότερον βέβαιος διὰ τὴν θέλησιν του παρὰ διὰ τὴν χάριτά του. Θὰ μείνῃ ἀδιάφορος ὡς κλασικὸς, εἰς τὰς παραινήσεις τῆς μνήμης του, αἱ ὁποῖαι θὰ κάμνουν ἱστορίαν καὶ πολιτισμὸν τοῦ χρόνου των καὶ δὲν θὰ δίδουν τὴν υπερηφάνειαν ἐνὸς πατρός, μιᾶς γῆς, μιᾶς ἀειφυγίας.

Τὸ ἔργον τοῦ ὡς πεζογράφου παραμένει εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἰταλικῆς φιλογολίας, ὡς μία ἀγαπητὴ καὶ πολὺτιμος παρακαταθήκη.

ALFONSO GATTI

ΕΝΑ ΣΕΡΒΙΣ ΓΙΑ ΔΩΔΕΚΑ

Έγώ κ' η γυναίκα μου — σείς το ξέρετε — είμεθα δύο τύποι οικονομικοί. "Οχι φιλάργυροι, αυτό όχι. Μας αρέσει όμως να μη σπαταλούμε. Άπ' έναντίας ο Κωστάκης, είναι διαφορετικός τύπος και δεν θάλεγε κανείς πώς είναι παιδί μας και πρό παντός σ' ότι αφορά τα ποτήρια. Είναι άξιος να πιάση ένα ποτήρι και να τ' άφιση να πέση κατά γής, μ' όλη του την ήσυχια. Δεν λαμβάνει διόλου ύπ' όψη του τα χρήματα που κοστίζει. "Ισως, με τον καιρό θα διορθωθεί. Προς το παρόν όμως — είναι τριών ετών — φαντάζεται πώς τα ποτήρια είναι μονάχα για σπάσιμο. Δοκιμάσαμε να το δάσουμε. Ένα άσημένιο ποτήρι, αλλά ούτε γύρισε να τ' όη. Δεν πίνει, αν δεν έχη ένα ποτήρι σάν τα δικά μας. Και μεις δεν μπορούμε να πίνουμε όλοι μές σ' άσημένια ποτήρια. Τότε λοιπόν έχω, άφου έσπασε ένα δολέκλη-πορβίτσιο για δώδεκα κ' η γυναίκα μου αγόρασε ένα άλλο για δώδεκα, έχω είχα μιά μεγαλοφυή ιδέα: ν' αγοράσω, για τόν Κωστάκη, ένα ποτήρι άθραυστο. Τό πράγμα δεν ήταν εύκολο, γιατί χρειάζονταν ένα ποτήρι σάν τό δικό μας άλλοιωτικά ο Κωστάκης δεν έπινε. Άφου γύρισα όλο τόν κόσμο, κατόρθωσα επί τέλους να τό βρω. Τό έφερα στο σπίτι, κ' έκαμα έπιτυχημένες δοκιμές μπρός στους σπιτικούς μας, πριν να τούς πω πώς ήταν ένα ποτήρι άθραυστο.

Πρέπει να σημειώσω, πώς τό πρώτο πείραμα μ' έκδοσε ένα καυγάδακι με την γυναίκα μου, πού νόμιζε πώς είχα βαλθεί να παίζω μπάλα μ' ένα ποτήρι τού καινούριου σερβίτσου. "Ο Κωστάκης όμως κατενόησαστήκε από τό πείραμα και την ίδια μέρα, πριν κανέναν να προφθάση νά τόν έμποδίση, τοίπησε στα χέρια ένα από τα καλά ποτήρια τού καινούργιου σερβίς, κί' αυτός πού δεν ήξευρε πώς έχω είχα μεταχειρισθή ένα ειδικό ποτήρι, τό τινάξε κατά γής και τόκαμε θρύψαλλα. Αυτό όμως δεν έχει σχέση, αν και τό σερβίς κουτούρευήκε κ' έμειναν ένδεκα ποτήρια αντί για δώδεκα.

Τέλος, όλα πήγαν καλά έως την άλλη μέρα. "Εως ότου δηλαδή ήλθε ή ύπηρετρια να μέ φωνάξη για να μ' έρωτηση :

— Θέλω να βάλω τραπέζι — σάς παρακαλώ πού είναι τό άθραυστο ποτήρι;

Η άνόητη τό είχε βάλεϊ στο μπουφέ μαζί με τ' άλλα. Κ' έπειδή ήταν όμοιο, άφινω σέ σάς να φαντασθήτε την άμηχανία μου και την άμνηστία της, όταν πήγαμε να διαλέξουμε ποιά ποτήρι έπρεπε να βά-λουμε μπρός στον Κωστάκη.

— Τι ζών είσαι, άρχισα να ξεφωνίζω έχω — πρώτα τό μπερδεύεις μαζί με τ' άλλα κ' ύστερα έρχεσαι και μέ ρωτάς ποιό είναι.

"Ετρεξε κ' η γυναίκα μου, εύτυχώς δεν είναι νευρικός τύπος. Την διάλεξα έπιτήρδες έτσι, άφου έψαξα πολλά χρόνια.

— Στάσου λέγω — τώρα θα τό βρούμε,

Βαλήκαμε να ξεετάζουμε με την πιό μεγάλη προσήγη όλα τα ποτήρια. Δεν βρήκαμε καμιά διαφορά. Έπα-ναλαμβάνω πώς είχα διαλέξη έπιτήρδες ένα άθραυστο ποτήρι όμοιο με τα ποτήρια τού σερβίς.

Στό τέλος ή γυναίκα μου λέγει.

— Μου φαίνεται πώς είναι αυτό.

— Ούμ μουμούρια — σέ μένα φαίνεται μάλλον εκείνο εκεί.

...Κί' αυτό, και κείνο, όχι αυτό όχι κείνο, τελείωσε πώς η γυναίκα μου, σίγουρη πώς τό δικό της ήταν τό άθραυστο, τό άφισε να πέση κατά γής, για να μου τό άποδείξη. Κί' ήταν πραγματική ίκανοποίηση για μένα, σάν είδα τό ποτήρι να κοιμα-τιάζεται και να θριαμβεύει έτσι ή άποψη μου.

— Μά ούτε τό δικό σου δεν είναι — ξεφώνισε ή γυναίκα μου, πού άρχισε να φουντώνη.

— Ά! δεν είναι αυτό: στρίγλι-σα έχω.

Και να σου τό ποτήρι κατά γής. Άκολούθησε μιά θριαυβετική φωνή, όχι δική μου αλλά της γυναί-κάς μου, πούταν καταχαρούμενη βλέποντας τό ποτήρι να γίνεται χίλια κομάτια, μόλις άγγιξε τό πάτωμα.

— Ωραίο κί' αυτό — είπα έχω — λοιπόν δεν ήταν κανένα άπ' τα δύο.

— Φαίνεται πώς όχι — είπε ή γυναίκα μου μ' άμηχανία.

Η παρουσία ενός μυστηριώδους άθραυστου ποτηριού άνάμεσα σέ κεί-να τα γυάλινα τού σερβίς, μάς έκα-με νευρικούς και άνησυχούς. Ποιά να δώσουμε στον Κωστάκη, Διαλέ-γοντας στην τύχη ήταν πιθανό και να γελασθούμε και να πετύχουμε. Κί' ένα λάθος σήμαινε και τό σπά-σιμο ενός ποτηριού.

Συζητούσαμε άκριβώς τι έπρεπε να κάνουμε, όταν ξαφνικά ακούσθη-κε μιά φωνή από την διπλανή κά-μαρα: ή ύπηρετρια δοκιμάζοντας να λογαριάσει, έσπασε κί' αυτή ή να ποτήρι. "Ηταν τό τέταρτο άπ' τό καλό σερβίτσιο. "Αν και τό πράγ-μα δεν ήταν διόλου εύχάριστο, εί-χαμε όμως τό πλεονέκτημα, πώς ο κύκλος τών έρευνών είχε περιωρι-σθή: τώρα πιά τό άθραυστο ποτήρι ήταν ένα άπ' τα όκτώ πούμεναι.

Δηλαδή πιά να πή πώς είχαμε έπτά πιθανότητες στίς όκτώ, να σπάσου-με ένα άλλο ποτήρι. Πιθανότητες πού έγιναν έξη γιατί έχω γρήγορα έν-θαυρμύμενος άπ' αυτόν τόν λογαρια-σμό, έκαμα και νέα δοκιμή, σπάνον-τας τό πέμπτο ποτήρι. Άκολούθησε μιά δοκιμή της γυναίκας μου και μιά της ύπηρετριας, με τό ίδιο ά-ποτέλεσμα. Τώρα πιά ήμασταν κοντά τό τέλος, Κί' άρχισαμε να πετούμε με θυμό, στην τύχη, τα ποτήρια κα-τά γής, φωνάζοντας «αυτό θάβαι».

"Όταν έμειναν μόνον δύο ποτήρια έπεβλήθηκα.

— Τώρα πιά, — είπα — είναι ά-δικο να εξακολουθούμε να δοκιμά-ζουμε όλα τα ποτήρια. Είναι καθαρ-ό πώς τό άθραυστο ποτήρι, είναι έ-να άπ' τα δύο. Άς δοκιμάσουμε να ρίξουμε κατά γής ένα μονάχα, αν δεν σπάση θα πή πώς τό άθραυστο είναι τό άλλο.

Δοκιμάσαμε. Τό άθραυστο ήταν τό άλλο. "Επί τέλους τό ξέραμε. Δυσ-τυχώς τό τελευταίο. Τώρα πιά βε-βαιώθηκε.

— Έγώ — είπα σκουίζοντας τόν κρυστό ιδρώτα, πού περιέλασε τό μέτωπό μου — δεν πιστεύω πώς εί-ναι αυτό.

"Ας δοκιμάσουμε είπε ή γυναίκα μου.

Σήκωσα τό ποτήρι, για τό να ρίξω κατά γής. Μιά προαίσθηση όμως με έσυγκράτησε.

— Δεν ξέρεις καμιά φορά τι γί-νεται — είπα — αν κατά τύχη δεν είναι ούτ' αυτό, καί σπάση.

Και με χίλιες δυό προφυλάξεις, πή-γαμε να βάλουμε τ' άθραυστο πο-τήρι έν έσφαλεία.

ACHILLE CAMPANILE

Τ Ε Χ Ν Η

ARDENGO SOFFICI

Ίδου ένας άνθρωπος όρθιος, ένας ζωγράφος πού στέκεται κα-λά επί της γής, όπως τό δέν-δρον εις τό μέσον τών έποχών. Άπό τριάντα ετών δίδει καρπούς, τούς όποιους δρέπουν όλοι, από τούς όποιους έτράφημεν. Συγ-γραφέας, δημοσιογράφος, πολε-μικός, ποιητής και ζωγράφος, πυκνός, λεπτός, με πεζόν όλο νεύρα και κόκκαλα, ζωγραφι-κή, ίσορροπημένη, πλούσια εις τόνους και ζυμώσεις, συμπερα-σμένη εις χρώματα και ό-γκους και με χρώμα πυκνόν πού βαρύνει. Η συμμετοχή τού Σό-φιστη εις την φουτουριστικήν κί-νησιν, ύπηρεξεν άποτελεσματική. "Ο Σόφιστη έφερε εις την άτα-ξιας της Σικελίας, έχαιρετισθή με γενικόν ένθουσιασμόν. Η μου-σική ιστορία πρέπει να σημειώ-ση με τόν Μασκάνη ένα περιέ-ργον φαινόμενον: την όριστικήν έπιβολήν, έκείνο τόν όποιον οι καλλιτέναι έπιτυγχάνουν εις την ώριμον ήλικίαν και κατόπιν σκλη-ράς έργασίας, ο Μασκάνη τό έ-πέτυχε άνευ κόπου, κατά την πρώτην νεότητά (γέννησή εις Λιβρόρον την 7 Δεκεμβρίου 1873) και εις την πρώτην έπαφήν με τα φώτα τού προσκήνιου.

Τό ιδεώδες τού Μασκάνη, εί-ναι κυρίως μελωδικόν. Και ή με-λωδία, ή μελωδία τού εύρείας και άπλη, θριαμβεύει εις τα έρ-γα τού Μασκάνη, εις την Καβαλ-λερία Ρουστικάντα όπως και εις τα άλλα, τα όποία ήκολούθησαν τό πρωτόκοτον και πλέον τυχε-ρόν, από τό «Φίλος Φρίτς» (1891) μέχρι τού «Γουλιέλμου Ράτκλιφ» (1895) από τό «Γιρις» (1898) μέχρι τών «Μασκών» (1901) ά-πό τό «Ιζαμπό» (1911) μέχρι τού προσφάτου «Νέρων» (1935).

Και αυτό τό θέμα, ή διάφορος φύσις τών μουσικών έργων, τρα-γωδία δράματος, κομωδία, ει-δύλλια, τίθονται εις δευτέραν μοίραν ένόπιον της άκατασχέτου μελωδικής όρμης.

"Ο Μασκάνη έμεινε πάντοτε πι-στός εις τό ιδεώδες του, μη ά-σχολούμενος με τας θυέλλας αι όποίαι έμαινόντο εις τόν ούρα-νον της τέχνης.

Παρ' όλον όμως αυτό, εις την εϋθύγραμμον αυτήν οσάνοι του, δεν έκώφευσε εις τας άπαιτήσεις της άνανεωθείσης άρμονικής και όργανικής εύαισθησίας και βλέ-πομεν εις την «Ιριδα» να πλου-τίζεται ή παρτιτούρα, χωρίς βλά-βην της κυριαρχούσης μελωδίας, όπως βλέπομεν και εις την εϋ-θυμον συμφωνίαν τών «Μασκών» να πλουτίζεται ή συμφωνία με μεγάλην άντιστικτικήν έπεξε-ργασίαν.

"Ο Πέτρος Μασκάνη, πλησιάζει τα όγδοήκοντα, κατόπιν μα-κράς δρσσεως ως σύνθετης, διευ-θυντής όρχήστρας, καθηγητής, και όμιλητής, και τό Ιταλικόν κοινόν και τα κοινά όλου τού κόσμου, πού έχειροκρότησαν την «Καβαλλερία» και τα άλλα έρ-γα του, βλέπουν τό σύμβολον μιας αλανοβίου Ιταλικής παρα-δόσεως, τού μελοδράματος και χαιρετούν τόν δημουργήσαντα και πραγματοποιήσαντα μίαν πα-γκόσμιον έπιθυμίαν, τό όσμα.

GUIDO PIAMONTE

RAFFAELE CARRIERI

Μ Ο Υ Σ Ι Κ Η

PIETRO MASCAGNI

Η πρώτη παράστασις της «Κα-βαλλερίας Ρουστικάντα» εις Ρώ-μην, τόν Μάϊον τού 1890 έσημεί-ωσε θρίμβον άνευ προηγουμένου και έφερε εις διεθνή δημοσίότη-τα, έναν άσημον διευθυντή όρ-χήστρας μόλις είκοσιεπτά ετών.

Η άπρόοπτος και κεραυνοβό-λος ήμνη τού νέου μουσικού, ί-κανοποιεί ένα άνέκφραστον, άλ-λά ζωηρόν αίσθημα άναμονής τού Ιταλικού κοινού, τό όποιον ένόμιζεν ότι τό παλαιόν και έν-δοξον Ιταλικόν μελοδράμμα έ-σβυνε βαθμηδόν.

Δι' αυτόν τόν λόγον ή «Καβαλ-λερία Ρουστικάντα», φατεινός έ-ξώστης, άνοικτός επί της θαλάσ-σης της Σικελίας, έχαιρετισθή με γενικόν ένθουσιασμόν. Η μου-σική ιστορία πρέπει να σημειώ-ση με τόν Μασκάνη ένα περιέ-ργον φαινόμενον: την όριστικήν έπιβολήν, έκείνο τόν όποιον οι καλλιτέναι έπιτυγχάνουν εις την ώριμον ήλικίαν και κατόπιν σκλη-ράς έργασίας, ο Μασκάνη τό έ-πέτυχε άνευ κόπου, κατά την πρώτην νεότητά (γέννησή εις Λιβρόρον την 7 Δεκεμβρίου 1873) και εις την πρώτην έπαφήν με τα φώτα τού προσκήνιου.

Τό ιδεώδες τού Μασκάνη, εί-ναι κυρίως μελωδικόν. Και ή με-λωδία, ή μελωδία τού εύρείας και άπλη, θριαμβεύει εις τα έρ-γα τού Μασκάνη, εις την Καβαλ-λερία Ρουστικάντα όπως και εις τα άλλα, τα όποία ήκολούθησαν τό πρωτόκοτον και πλέον τυχε-ρόν, από τό «Φίλος Φρίτς» (1891) μέχρι τού «Γουλιέλμου Ράτκλιφ» (1895) από τό «Γιρις» (1898) μέχρι τών «Μασκών» (1901) ά-πό τό «Ιζαμπό» (1911) μέχρι τού προσφάτου «Νέρων» (1935).

Και αυτό τό θέμα, ή διάφορος φύσις τών μουσικών έργων, τρα-γωδία δράματος, κομωδία, ει-δύλλια, τίθονται εις δευτέραν μοίραν ένόπιον της άκατασχέτου μελωδικής όρμης.

"Ο Μασκάνη έμεινε πάντοτε πι-στός εις τό ιδεώδες του, μη ά-σχολούμενος με τας θυέλλας αι όποίαι έμαινόντο εις τόν ούρα-νον της τέχνης.

Παρ' όλον όμως αυτό, εις την εϋθύγραμμον αυτήν οσάνοι του, δεν έκώφευσε εις τας άπαιτήσεις της άνανεωθείσης άρμονικής και όργανικής εύαισθησίας και βλέ-πομεν εις την «Ιριδα» να πλου-τίζεται ή παρτιτούρα, χωρίς βλά-βην της κυριαρχούσης μελωδίας, όπως βλέπομεν και εις την εϋ-θυμον συμφωνίαν τών «Μασκών» να πλουτίζεται ή συμφωνία με μεγάλην άντιστικτικήν έπεξε-ργασίαν.

"Ο Πέτρος Μασκάνη, πλησιάζει τα όγδοήκοντα, κατόπιν μα-κράς δρσσεως ως σύνθετης, διευ-θυντής όρχήστρας, καθηγητής, και όμιλητής, και τό Ιταλικόν κοινόν και τα κοινά όλου τού κόσμου, πού έχειροκρότησαν την «Καβαλλερία» και τα άλλα έρ-γα του, βλέπουν τό σύμβολον μιας αλανοβίου Ιταλικής παρα-δόσεως, τού μελοδράματος και χαιρετούν τόν δημουργήσαντα και πραγματοποιήσαντα μίαν πα-γκόσμιον έπιθυμίαν, τό όσμα.

GUIDO PIAMONTE

σελ. 27

ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ

GAETANO CIOCCA

"Ο Γαετάνος Τσιόκκα είναι μη-χανικός άφοσιωθείς εις την με-λέτην ένίων μεγάλων αρχιτεκ-τονικών προβλημάτων, με την πείραν και την μόρφωσιν άν-θρωπιστού. Τό 1930 ίδρυσε εις Μόσχαν τό έργοστάσιον τών κου-ζινέτων με σφαίρας, ένα εκ τών περιφήμων δειγμάτων της βιομη-χανικής οικοδομικής, με τελείαν λειτουργίαν τού παραγωγικού κύ-κλου, χάρις εις την λογικήν δια-νομήν τών τμημάτων και τού ά-κριβούς ώρολογίου έργασίας, από της πρώτης ύλης μέχρι της άποστολής τού τελειοποιηθέντος προϊόντος. Ειδικός εις την άρ-χιτεκτονικήν βιομηχανικών έγ-καταστάσεων, ο Τσιόκκα μόλις έ-πέστρεψε εις την 'Ιταλίαν, έπε-δόθη εις την άνέγερσιν τών έρ-γατικών πολυκατοικιών. Άναχω-ρών από την άρχην ότι, καιά τόν μηχανικόν πολιτισμόν, μία οικο-δομή πρέπει να κατασκευάζεται, όπως ένα αυτοκίνητον, ο Τσιόκκα έσχεδιάσε την άνέγερσιν μιās οικίας, συναρμολογών άρμόδιας τα διάφορα τμήματα άρθριμέ-να. Άφου άπεπεράτωσε την οι-κοδόμησιν ένός δειγματος, ο Τσιόκκα ήρχισε την άνέγερσιν μιās σειράς οικιών, έπιτυχά-νων μεγάλα άποτελέσματα οι-κονομίας. Αί οικία «Τσιόκκα» με δύο πατώματα, δια μίαν μό-νην οικογένειαν, άποτελούνται ά-πό τέσσαρα διαμερίσματα και από τα διαμερίσματα ύπηρεσίας. Μέγα μέρος τών έπιτόμων έποπο-τετήθη εις κουφώματα τών τοί-χων. Τό κόστος τών οικιών είναι αισθητώς κατώτερον τού συή-θους και έν συνεννοήσει μετά τών ένδιαφερομένων έταυριών, τού τσιμέντου, τών πλινθών, τών μαρμάρων, θα καταστή δύνατον να έπιτυγυθί και άλλη μελαιοσι, τού ήδη χαμηλού κόστους. Μία άλλη μελέτη τού Τσιόκκα άφορά μίαν όδόν με όριομένην οδηγίαν, διά την κυκλοφορίαν τών ότομο-τρών. Άλλο σχέδιον, τών άνέγε-ρσιν θεάτρου, δια είκοσι χιλιάδας θεατών, παρουσιάζουν εις τό συ-νέδριον Βόλτα τού 1934. "Ο με-γαλοφυής αυτός μηχανικός, εί-ναι συγγραφέας άξίας. Έδημο-σίευσε μίαν «Κρίσιν επί τού Μολ-σεβικισμού», «Την οικονομίαν της μάχης», και τόν «όδηγητήν τών όρμον» όπου άναπτύσσει μίαν σειράν οικονομικών θεωριών, αι ό-ποίαι διήγειραν εύρείας συζητή-σεις διά τα κοινωνικά των συ-μπεράσματα.

Εις την αρχιτεκτονικήν του ο Τσιόκκα έκδηλώνει σταθερώς την άντίληψιν, ότι ή τέχνη αυτή εί-ναι τέχνη τού κράτους και πρέ-πει να ίκανοποιή πλήρως τας ά-νάγκας τού συνόλου, συντελοϋ-σα εις μίαν μορφωτικήν ένένεργειαν τού πολιτού.

Τοιουτοτρόπως, τό κάθε πρό-γραμμα τής οικοδομής αυτής, προβλέπεται επί τη βάσει σχε-δίου εύρείας κοινωνικής άνακοι-φισως και τείνει εις τό να δώ-ση, με τα έλάχιστα μέσα τό ά-νότατον της άνέσεως.

"Ο Τσιόκκα θεωρούμενος όμο-φώνως ως εκ τών ζωηροτέρων 'Ιταλών μηχανικών, είναι εύή-μως γνωστός εις τό έξωτερικόν διά τα έργα του και διά τας θεωρίας του. P. M. BARDI

ΙΑΤΡΙΚΗ

GIACINTO VIOLO

Η Ιταλική κλινική, όφείλει μίαν από τας πλέον γονίμους μεταρ-ρυθμίσεις της, εις μερικούς άν-δρας οι όποιοι, περί τό τέλος τού παρελθόντος αιώνος, την έ-φώτισαν με τό δόγμα των. Η προσπάθεια όλων τών έπιστημών ύπηρεξεν να έξέλθουν από τόν κυ-ριαρχούντα έμπειρισμόν, μέχρις ότου ή μεγαλοφυία τού Γαλιλ-λαίου δεν διείδε με πειραματι-κήν μεθόδον την όδόν διά την άπελευθέρωσιν. Η Ιατρική έπι-στήμη είναι μεταξύ έκείνων αι όποίαι άπεσπάρσθησαν με μεγα-λυτέραν δυσκολίαν και σήμε-ρον δε ακόμη ή διαχωριστική διαδικασία δεν έξηντήθη. Τό να άναγάγουν εις βεβαιότη-τα τα πολλά κατά προσέγγισιν της κλινικής Ιατρικής, να την συνταξίσουν με την κατ' έξοχην άκριβή έπιστημην, δηλαδή με τα μαθηματικά, ύπηρεξεν ή προσπά-θεια ανθρώπων όπως τού Ντέ Τζιοβάννη, Βιόλα, Καστελίνο, Πέντε. "Ο Ντέ Τζιοβάννη, τό 1916 έχάραξε τας πρώτας μεγαλοφυ-είας, άλλ' άτελείς γραμμάς της νέας κατευθύνσεως. "Ο 'Ιάκιν-θος Βιόλα, ο μαθητής του (γεν-νηθείς πλησίον τού Τουρίνου τό 1870) έπεδόθη ειδικώς εις τας μελέτας αυτές, δώσας την με-γάλην των ώθησιν και την ά-κριβή έπιστημονικήν των μορ-φήν. Εισήγαγε εις την Ιατρι-κήν την άτομικήν στατιστικήν, έφαρμοζομένην εις τούς ύγιείς και τούς άσθενείς και Ισχύουσας, τόνον διά τας λειτουργίας όσον και διά τούς άτομικούς και ι-στοιολογικούς σχηματισμούς. Και αυτή ή στατιστική, όδω εις την μελέτην, όχι πλέον τών μαζών ή μάλλον τών ομάδων, αλλά τών χωριστών ατόμων επί εύρεί-ας κλίμακος, ύπαγορεύουσα την μεθόδον της έξωτερικής άνθρο-πομετρίας τού σώματος και της φυσικής και λειτουργικής άν-θρωπομετρίας.

Η κλινική Ιατρική, ούσιωδώς άτομική, είναι έργον τού Βιό-λα, ύποκείται δε αυτή εις την μεθόδον ποσότης—μαθηματική, ιδρυθείσαν άπ' ευθείας επί τών μέτρων και τών φαινομένων τών μη δυναμένων να μετρηθούν άπ' ευθείας, άλλ' ύποκειμένων εις ποσοτικήν νοεράν έκτίμησιν ό-πως π. χ. ή ψυχολογία.

"Εργον της Ιατρικής πράγμα-τι είναι, όχι να διαγνώση, να θεραπεύση και να προλάβη την άσθένειαν, αλλά να γνωρίση τό άτομον πριν ή έκδηλωθί ή ά-σθένεια και να γνωρίση και να περιποιηθί τόν άσθενή, όταν αυ-τη θα έκδηλωθί με τας άτελείω-τους άτομικές ποικιλίας, ποτέ ό-μως διά να θεραπεύση κατά γε-νικόν τρόπον την άσθένειαν.

"Ο Βιόλα έπονομήσεν, την με-λέτην τού ατόμου επί έπατεδού έ-πιστημονικού—μαθηματικού—πο-σοτικού. Συνετέλεσεν ώσαύτως εις τό να τελειοποιήση ή Ιατρι-κή τας μεθόδους της και να φθάση εις την άξιοπρέπειαν ά-κριβούς έπιστήμης.

Τόσον εις την 'Ιταλίαν όσον και εις τό έξωτερικόν, (Γαλ-λιαν, Λατινικήν Άμερικήν κ.λ.π.) αι μελέται αυταί προσέλαβον άξιοσημείωτον άνάπτυξιν.

GAETANO BALDACC

ΕΝΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

Τό ελληνικόν και Ιταλικόν αίμα πού έρρεε εις τας φλέβας τού Ούγκου Φωσκόλου φυσικόν ήτο να γεννήση εις την ψυχήν του ένα περιεργον αίσθημα πατριωτισμού. "Ο πατήρ ήτο 'Ιταλός, ή μητέρα του Ζακυνθινούλα. Άπό τόν πατέρα του ήκουε περί 'Ιταλίας, από την μητέρα του έμάθανε ν' άγαπά την 'Ελλάδα. "Επειτα ή παραμονή του, κατά την παιδικήν και νεανικήν του ήλικίαν, εις τό ώραίον νησί τού 'Ιονίου, τού έμεινε καρφωμέ-νη μέσα εις τόν νοϋ του.

"Ο Φωσκόλος ήτο από τούς Ιπποτικούς έκείνους χαρακτήρας οι όποιοι ποτέ δεν κύπτουν τό κεφάλι πρό τού μοιραίου, αλλά τολμούν να τό άντι-μετωπίσουν. Άπό παιδί ήτο πνεύμα άνήσυχον και φιλελεύθερον. Τα αίσθη-μάτα του αυτά τόν έκαμαν δυστυχή καθ' όλην την ζωήν του. Έκείνος πού δεν κάμπτεται συντριβεται. Και αυτό συνέβη με τόν Φωσκόλον.

Εις την Ζάκυνθον, από τό έτους 1498 έχον συγκεντρωθή αρκετοί 'Ε-βραίοι, οι όποιοι ήσχολούντο με ταπεινά επαγγέλματα και με την τοκογλυ-φίαν. Τό θρησκευτικόν αίσθημα κατά την εποχήν έκείνην έφθανε μέχρι ύ-περβολής, ώστε οι 'Εβραίοι καθ' όλην την Εύρώπη να ζούν κλεισμένοι εις ειδικήν συνοικίαν έκάστης πόλεως όνομαζομένην «Γκέττο», εις την όποίαν δεν έπετρέπετο να κατοικούν χριστιανοί.

Μετά την πάροδον τού χρόνου οι 'Εβραίοι ηδύθησαν κατ' άριθμόν και άπέ-κτησαν κάποιαν έπιρροήν, χάρις εις τα χρήματα τα όποία ήσαν άποτέλεσμα τοκογυφίας. "Εται έγιναν περισσότερον μισητοί εις τόν λαόν της Ζακύνθου.

Υπήρχε κατά την εποχήν έκείνην, διατηρηθείσα μέχρις έσχάτων, ή πρό-ληψις ότι οι 'Εβραίοι σφάζουν μικρά χριστιανόπαϊδα διά να τούς πάρουν τό αίμα με τό όποιον ζυμάνουν δήθεν τα «άζυμά» των τα όποια τρώγουν κατά τας έορτάς τού 'Εβραϊκού Πάσχα. Πώς έδημιουργή ή πρόληψις αυτή δεν γνωρίζω. "Ο κληρός τών περασμένων αιώνων, από πνεύμα άνέι-θηρσκειάς, υπεστήριζε την πρόληψιν αυτήν εις ττρόπον ώστε οι 'Εβραίοι κα-τά την Μεγάλην 'Εβδομάδα, κατόπιν διαταγής της Βενετικής Κυβερνήσεως, καθ' όλην την 'Επάνησον δεν έπετρέπετο να έξέρχονται από τό Γκέττο, τό όποιον έκλειετο με δύο σιδηράς θύρας, ώστε να μένουν εκεί μέσα φυλακι-σμένοι οι 'Εβραίοι μέχρι της Κυριακής της Δεκακαινησίμου. Και όμως παρ' όλα αυτά, κάθε Μεγάλην Παρασκευήν πού έγένετο ή λειτανεία τού 'Εσταυ-ρωμένου, πλείστοι από τούς άκόλουθούντας αυτήν έθεώρουν καθήκον των χριστιανών να λιθοβολήσουν τα σπίτια τών 'Εβραίων πού εύρίσκοντο πλη-σίον τών κιγκλιδωμάτων.

Κατά τό 1712 ή Ζάκυνθος εύρίσκετο εις μέγα άναβρασμόν, διότι την Κυ-ριακήν τών Βατών εύρέθη εις την τοποθεσίαν Νταβία σκοτωμένον ένα χρι-στιανόπαϊδο. Εις τα χέρια, τα πόδια και τό κεφάλι έφερε σημεία τραυ-μάτων.

Αυτό ήρκεσε εις τόν όχλον της Ζακύνθου όπως έξεγερθή κατά τών 'Ε-βραίων. Και εις την έξέγερσιν αυτήν έβρόθησε και ο κληρός, ο όποιος ά-πέδωσε τό έγκλημα εις τούς 'Εβραίους. Έπικολούθησαν βίαιαι σκηναι και φόνοι 'Εβραίων, υπό τού έκμανέντος πλήθους.

"Εν τούτοις κάθε χρόνον αι σκηναι έπανεληφθήσαν. Κάθε Μεγάλην Πα-ρασκευή εις μίαν πλατείαν της πόλεως έκαιετο ο 'Ιουδας, δηλαδή ένα ά-χύρινον όμοιωμα τού προδότη και τα πλήθη συνωθούντο διά να καταρα-σθούν τόν παραδώσαντα τόν διδασκαλον, 'Ισκαριώτην.

Κατά τό 1785, όπως κάθε χρόνον, αι σκηναι έπανελήφθησαν κατά την λειτανείαν τού 'Εσταυρωμένου της Μεγάλης Παρασκευής. Πολλά παϊδα, από τα άκολουθόντα την λειτανείαν άπεσπάρσθησαν αυτής και σκαλίσσαντα έπάνω εις τό σιδηρούν κιγκλιδίωμα τού Γκέττου ήρχισαν να ρίπτουν πέτρας έναντίων τών 'Εβραίων και να τούς ύβρίζουν.

Η Βενετική άστυνομία έτρεξε να συλλάβη τα παϊδα. Μεταξύ αυτών ήτο και ο Ούγκος Φωσκόλος, ήλικίας μόλις έπτά ετών. Τα άλλα παϊδα, μό-λις είδαν τούς άστυνομικούς έσπευσαν να εξαφανισθούν, μόνον ο μικρός Φωσκόλος έμεινε άπτόητος σκαλωμένος έπάνω στο σιδηρούν κιγκλιδίωμα.

— Τι κανείς αυτός; τόν έρωτά ο επί κεφαλής τού άποσπάσματος ύπα-ξίωματικός.

— Θέλω να έλευθερώσω τούς 'Εβραίους, πού έχετε κλεισμένους έδω με-σα σ'αυτά!

"Ετσι έξηκριβώθη τι άκριβώς συνέβη. "Ο Φωσκόλος, βλέπων τα άλλα παϊδα να θέλουν να λιθοβολήσουν τούς 'Εβραίους έθύμωσε και έσκάλωσε έπάνω εις τό κιγκλιδίωμα διά να τούς προστατεύση.

"Ο άστυνόμος δεν έπέισθη από τας φιλελεύθερας θεωρίας τού μικροσκο-πικού Φωσκόλου και τόν ώδήγησε εις την άστυνομίαν, όπου έφυλακίσθη. Εις τό άρχαιοφυλακετόν Ζακύνθου τάζεται περιεργον έγγραφον: ή αττι-σις τού θεού τού Φωσκόλου προς τόν Βενετόν Προβλεπτήν της νήσου:

Έξοχότατε,

«Άλλο δεν έμενε, προς συμπλήρωσιν της άτυχίας και συμφοράς της παιχής οικογενείας τού Φωσκόλου παρά να ιδη συλλαβισμένον τόν υιόν της Νικολέττον (ως γνωστόν τό βαπτιστικόν του όνομα ήτο Νικόλαος, τό μετέβαλε δε ο ίδιος εις Ούγκον όταν έπληξε εις 'Ιταλίαν) ως άυτοργόν τού σκανδαλώδους τού όποιον έλαβε χώρα σήμερον εις τό Γκέττο.

«Είναι τόνον μικρός την ήλικίαν (ός έωσκέλει την βαπτιστήριον αυ-τού πράξιν) ώστε δεν είναι δυνατόν να είναι ένοχος. Άν έμεινε σκαλωμέ-νος έπάνω εις τα κάγκελα και άπότησης με θράσος, τούτο συνέβη λόγω τού ζωηρού και άκαταδαμάστου χαρακτήρος του. Άν ή δικαιοσύνη εξετά-ση καλά τό πράγμα θα εύρη γελοίαν την κατηγορίαν ότι δήθεν είπε «Θέ-λω να έλευθερώσω τούς 'Εβραίους! Άνθρώποι είναι και αυτοί!

«Αν ο άνιψίος μου μείνη άπόμψ φυλακισμένος όχι μόνον μέλλει να άρ-ρωστήση από τόν φόβον του, αλλά και ή οικογένειά του θα εύρεθί εις άσχημοτάτην θέσιν. Αυτηγήτε τούς άθώους αυτούς πού ή τύχη πάντοτε τούς καταδιώκει.

«Βέβαιος διά την καλήν σας καρδίαν, ή όποία βοηθεί πάντοτε τούς ά-τυχείς, τοίμω να έκπληρσση την άπόλυσιν τού άτυχούς Νικολέττου».

Δεν γνωρίζομεν αν ο Προβλεπτής συνεκινήθη από την αίτησιν αυτήν, διότι δεν σάζεται κανέν σχετικόν έγγραφον. Όποιοδήποτε τ' άνωτέρω δείχνουν τόν Ιπποτισμόν τού Φωσκόλου.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

ΝΕΦΗ ΠΤΗΝΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ

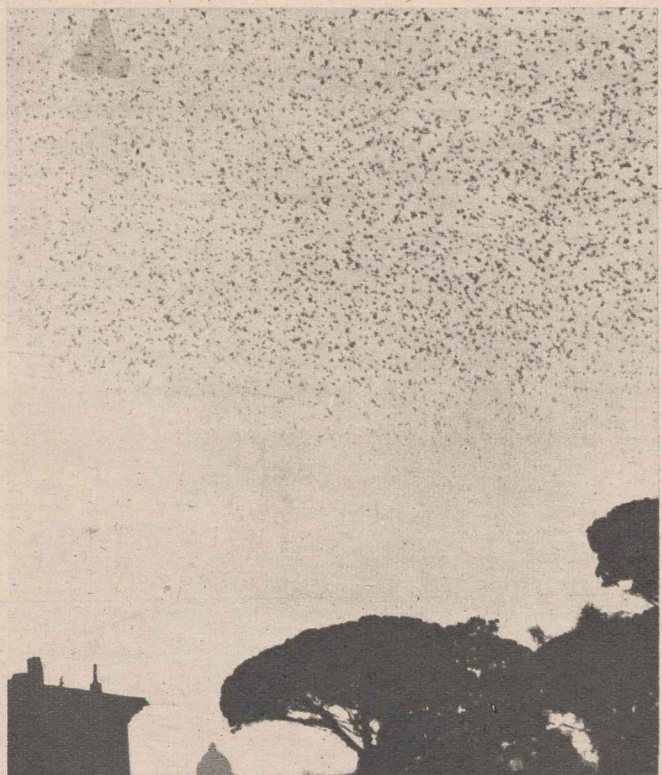
Δέν είναι μόνον ο ωραιότερος, ο ενδοξώτερος, ο γλυκύτερος και επεικέστερος ούρανός, ο πλέον αγαπηθείς, ζωγραφισθείς και δοξασθείς. Ο ούρανός της Ρώμης είναι ο πλέον αρμονικός του κόσμου. Μία μεγάλη ούρανία ορχήστρα, μία διαφανής συναυλία αποτελουμένη από φώτα, ένα τεράστιον «στραντιβάριους» αέρος, με αναριθμήτους και αοράτους χορδάς. Ο ούρανός της Ρώμης είναι η άπτη μορφή του παραδείσου, το εξωτερικόν περιτόλιγμα, εντός του οποίου περιλαμβάνονται οι επτά ούρανοί, εις επτά λάμπεις και εμφάνισεις. Άγγελοι απλώνουν χαλιά και τὸν ραντίζουν με δρόσον. Άγγελοι ψαύουν εις μίαν αερώδη ἔκτασιν, πού ρευστή απλώνεται διασχίζουσα τὸν ὀρίζοντα. Αἱ ἐποχαὶ ἀντανακλῶνται ὅπως καὶ οἱ μῆνες καὶ αἱ ὥραι, ὡς μία ἀλληγορία. Αἱ ἀποδημίαι τῶν πτηνῶν διαδέχονται ἡ μία τὴν ἄλλην. Κάθε ἐποχὴ ἔχει τὴν ἰδικήν της. Ἀρμονικὰ πτερὰ διασχίζουν τὸν οὐρανὸν τῆς Ρώμης, χείμαρροι, ὀλίγον βιασμένοι ξεχύνονται καὶ ποικίλουν τὸ φῶς καὶ τὸν τόνον τοῦ μεστοῦ αὐτοῦ οὐρανοῦ. Εὐαίσθητος εἰς τὰς ὥρας ὅπως, κανεῖς ἄλλος, εὐθραυστος καὶ ἀνθεκτικός, ἀρχαῖος καὶ παιδικός. Ἀποδημίαι, χαριτωμέναι καὶ ποικίλαι: ἀποδημίαι θεριναί. Ἀποδημίαι, μεταξύ φθινοπώρου καὶ χειμῶνος. Τὸ κλῖμα εἶναι γλυκὺ καὶ ὁ ἀήρ ἔχει οὐσίαν πού ἀρέσει εἰς τὰ

πτηνά, εἰς τοὺς εὐφρεῖς αὐτοὺς γνώστας. Ὁ ἀήρ τῆς Ρώμης ἀσφαλῶς θὰ φαίνεται εἰς αὐτὰ ὡς μία δροσερά πηγή. Φεύγουν καὶ ἐπιστρέφουν. Τὰ πεῦκα βγάζουν περισσότερούς ἤχους ἀπὸ τὰ φύλλα.

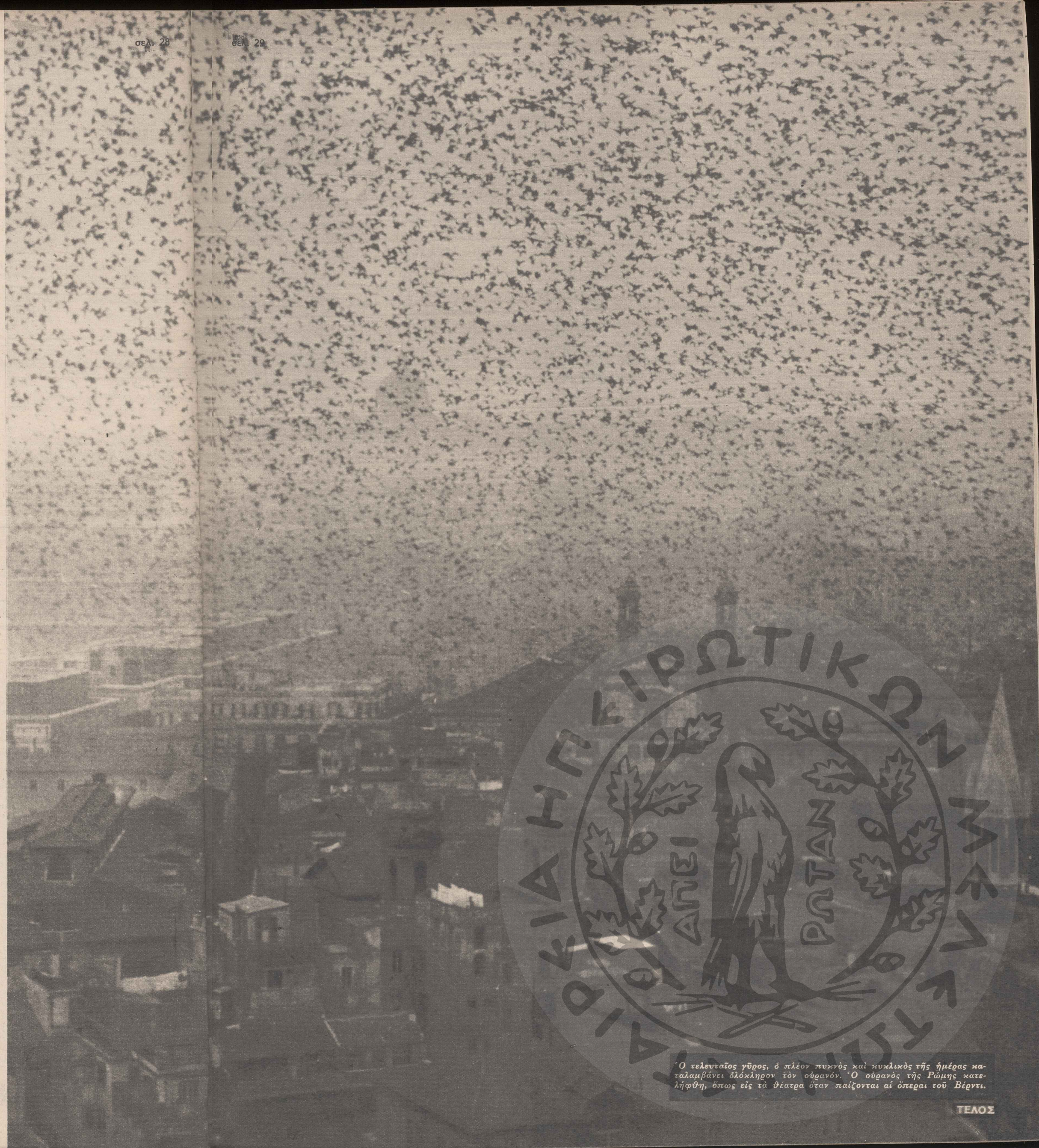
Αὐλαὶ πτηνῶν, χιλιάδες βασιλέων καὶ βασιλισσῶν μετὰς συνοδείας τῶν. Τὴν ἡμέραν ἔχουν τοὺς θόλους τῶν, ὀβελίσκους, τὰς μεγάλας κλίμακας, τὰ κωδωνοστάσια, ὁλόκληρον τὸ μνημειῶδες πανόραμα τῆς παπικῆς καὶ αὐτοκρατορικῆς Ρώμης. Κατὰ τὴν δύσιν, μόλις ὁ ἥλιος σκεπάζεται μετὰ ῥόζ, ἀρχίζουν νὰ ἐτοιμάζονται διὰ τὸ ταχὺ ταξίδι τῶν, πρὸς τὰς ἐξοχάς, τὰ δασύλλια, τὰς ἐπαύλεις. Ὅποθενδῆποτε καὶ ἂν διέρχονται, ἀφίνουν μίαν κελαϊδιστικὴν σκιάν, μίαν μικροσκοπικὴν στενογραφικὴν γραφὴν, μετὰ πολλὰς τελείας καὶ κόμματα, μίαν γραφὴν πού γεμίζει μεγάλα φύλλα τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐξαφανίζεται ἀμέσως.

Εἶναι ἀκριβεῖς καὶ δὲν χάνουν ποτὲ καμμίαν διαδρομὴν. Ἑκατομμύρια καὶ ἑκατομμύρια πολυαριθμῶν οἰκογενειῶν, πού ἐπιστρέφουν εἰς τὰ ἐκ φύλλων διαμερίσματα τῶν, καὶ πρὶν ἀποκοιμηθῶν δοκιμάζουν διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν φωνὴν τῶν, τὸν τετερισμόν, τὸν λαρυγγισμόν. Αὐριοὶ ἔχουν παράστασιν, ὁ οὐρανός τῆς Ρώμης θὰ εἶναι πάλιν καὶ πάντοτε τὸ μεγαλύτερον θέατρον, πού εἶδε ποτὲ ὁ κόσμος.

S. V.

Εἶναι ἡ ὥρα τῆς δύσεως εἰς τὴν Ρώμην. Τὰ ἀγάλματα διαφράφονται εἰς τὸν ὀρίζοντα, ὡς ἐμφάνισεις μαγικῆς λαυτέρνας. Ὁ οὐρανός εἶναι ῥόζ καὶ γαλανός, μετὰ φλέβας φλογισμένας. Ἀπὸ τοὺς θόλους ἀποσπῶνται σμήνη πτηνῶν, τὰ ὁποῖα εὐρύνονται μέχρις ὅτου γεμίσουν ὅλον τὸν ὀρίζοντα, μετὰ τὸ γραφικὸν καὶ ἀρμονικὸν θέαμα τῶν.

Ὁ τελευταῖος γῆρος, ὁ πλέον πυκνὸς καὶ κυκλικὸς τῆς ἡμέρας καταλαμβάνει ὁλόκληρον τὸν οὐρανόν. Ὁ οὐρανός τῆς Ρώμης κατελήφθη, ὅπως εἰς τὰ θέατρα ὅταν παίζονται αἱ ὀπεραί τοῦ Βέρνι.

ΤΕΛΟΣ

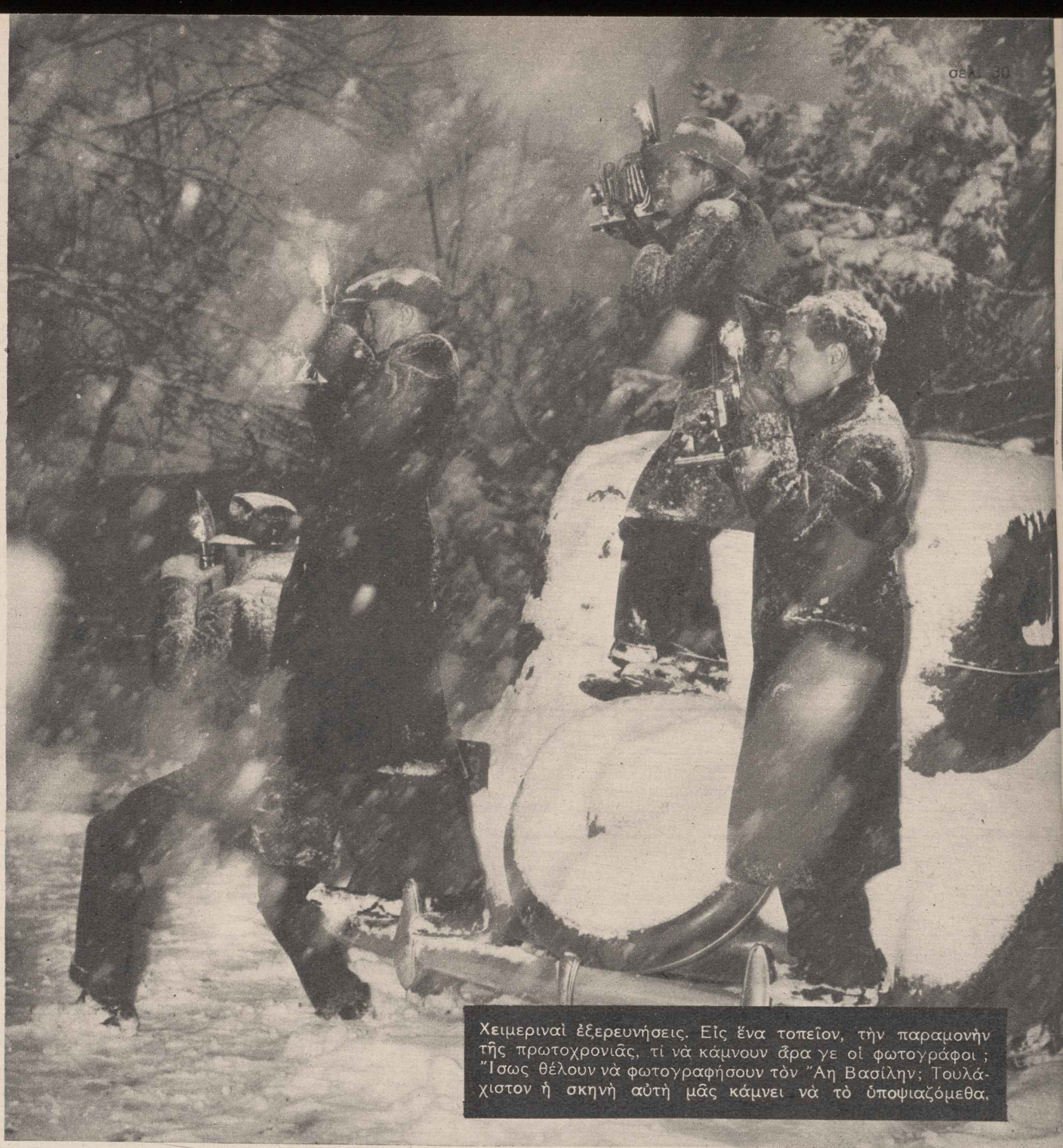
ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΙ ΕΝΤΥΠΩΣΙΑΚΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

Χωρίς την άνελλιπη παρουσίαν των, δεν θα ξεύραμεν ποτέ τι είναι σεισμός, μία σιδηροδρομική σύγκρουσις, μία καταιγίς. Συχνάζουν με την ιδίαν άταραξίαν, τὰ ανάκτορα καὶ τὰ πλημμυρισμένα μέρη. Φθάνουν πάντοτε με μεγάλην ακρίβειαν, όπουδήποτε υπάρχει πόλεμος, επανάστασις, ή μία ομαδική εκτέλεσις. Ήκολούθησαν επί του ίδιου τραίνου τὸν ἐξόριστον βασιλέα, τὰς χήρας τῶν ὑπουργῶν, τοὺς στρατηγούς, πού ἐτοιμάζουιν ἐντὸς τῶν κλινιμάρων τὰ κινήματα. Διακριτικοὶ καὶ τολμηροί, ραδιοῦργοι καὶ πονηροί, γνωρίζουν τὴν δύσκολον τέχνην νὰ ἀποφεύγουν τὰς ἀπογορεύσεις, νὰ παραβιάζουν τὰ ἐμπόδια, νὰ διαβλέπουν ἐκεῖνο πού πρόκειται νὰ συμβῇ. Συχνά διακινδυνεύουν τὴν ζωὴν των, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἀκρας τῶν ποδῶν των καὶ με τὴν μεγαλύτεραν διακρισίαν. Ἡρώες εἶναι πάντοτε οἱ ἄλλοι. Ἡ χιονοστιβάς πού παρέσυρε τὴν οἰκογένειαν τῶν ἀλπινιστῶν, τὸ ἐκτροχιασθὲν τραῖνον, ἡ κρημνηθεῖσα γέφυρα, ὁ τουφεκισμὸς τοῦ ἐγκληματίου, τὸ τέλος τοῦ ἀνθρώπου-λέοντος, ἡ γέννησις τῶν πενταδύμων, τὸ σκάνδαλον τῆς εἰκοστῆς δευτέρας λεωφόρου, εἶναι τὰ στοιχεῖα τῆς ἡμέρας των.

Σφυγμομετροῦν τὰς πόλεις καὶ τὰ ἔθνη. Διασχίζουν τὰς Ἠπείρους, διὰ νὰ φωτογραφήσουν τὴν κατὰλληλον στιγμήν, διατρέχουν χιλιάδας χιλιόμετρων διὰ μίαν μόνον φωτογραφίαν. Ξεύρουν νὰ βλέπουν ἐκεῖνο πού διαφεύγει εἰς τοὺς ἄλλους καὶ εὐρίσκουν εἰς ὅλα τὰ πράγματα τὴν ἐνδιαφέρουσαν γωνίαν, τὴν ἀνέκδοτον καὶ ἐντυπωσιακὴν λεπτομέρειαν. Σύμφωνα με τὰς ἀνάγκας γίνονται ἐρασιτέχναι ντέτεκτιβ, μεταλλορῦχοι, πρωτοπόροι καὶ ἐξερευνηταί. Συχνάζουν, με τὴν ιδίαν προσοχὴν, τοὺς ζωολογικοὺς κήπους, ὅπου μόλις ἐγεννήθῃ ὁ σκύμνος με τὰς τρεῖς οὐράς, ἢ τὸ θέατρον τῆς ὀπερας πού πρόκειται νὰ καὶ μετὰ πέντε λεπτά. Οἱ φωτογράφοι περιμένουν ἐπὶ ὁλοκλήρους ἑβδομάδας, τὰ πέντε ἐντυπωσιακὰ λεπτά. Περιμένουν με ἐμπιστοσύνην καὶ χωρὶς βίαν, αὐτὸ πού πρόκειται νὰ συμβῇ. Εἰς τὸν κόσμον πάντοτε συμβαίνει κάτι. Τὸ πρῶτον τηλεγράφημα ἢ τηλεφώνημα, πού ἀναγγέλλει μίαν καταστροφὴν ἢ τὴν ἀφίξιν προσωπικότητος, διευθύνεται εἰς τὸν χρονογράφον τῆς υπηρεσίας. Καὶ ὅταν δὲν ὑπάρχουν ἀγγελίαι ἢ λείπουν αἱ πληροφορίες, ξεύρουν, ἀπὸ πού θὰ ἀρχίσουν τὰς ἐρεῦνας των, ποῖαν θύραν νὰ κτυπήσουν, με τι μέσον νὰ φθάσουν, διὰ τῆς βραχυτέρας ὁδοῦ τὸ ἐν ἐκρήξει ἢ φαίστιον, πού καταστρέφει μίαν ἱαπωνικὴν ἐπαρχίαν ἢ τὴν δίκην, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἐνὸς μεζικανοῦ στρατηγού. Ἀναχωροῦν εἰς οἰανδήποτε ὥραν, διὰ τοὺς πλέον φανταστικοὺς τόπους. Ἡ ἐπιστήμη, ἡ πολιτικὴ, ἡ τέχνη, ὁ ἀθλητισμὸς, ἡ χειρσμαντεία, ὅλα ἀποτελοῦν ὕλικόν δι' αὐτοὺς.

Ἄν δὲν ἔχετε δώδεκα δάκτυλα ἢ τρία μάτια, δὲν θὰ φωτογραφηθεῖτε ποτέ ἀπὸ τὸν φωτορεπόρτερ. Ἄν δὲν ὑπῆρξατε στρατιγὸς μίας κινεζικῆς στρατιάς, ἢ ἂν δὲν ἔχετε ἐφεύρει τὴν τεχνητὴν καρδίαν, δὲν θὰ ἀποτελέσετε μέρος τῶν πεντακοσίων χιλιάδων προσώπων των.

S. V.

Χειμερινὰ ἐξερευνήσεις. Εἰς ἓνα τοπεῖον, τὴν παραμονὴν τῆς πρωτοχρονιάς, τι νὰ κάμνουν ἀρα γε οἱ φωτογράφοι; Ἴσως θέλουν νὰ φωτογραφήσουν τὸν Ἄη Βασιλὴν; Τουλὰ-χιστον ἢ σκηνὴ αὕτῃ μᾶς κάμνει νὰ τὸ ὑποψιάζομεθα.

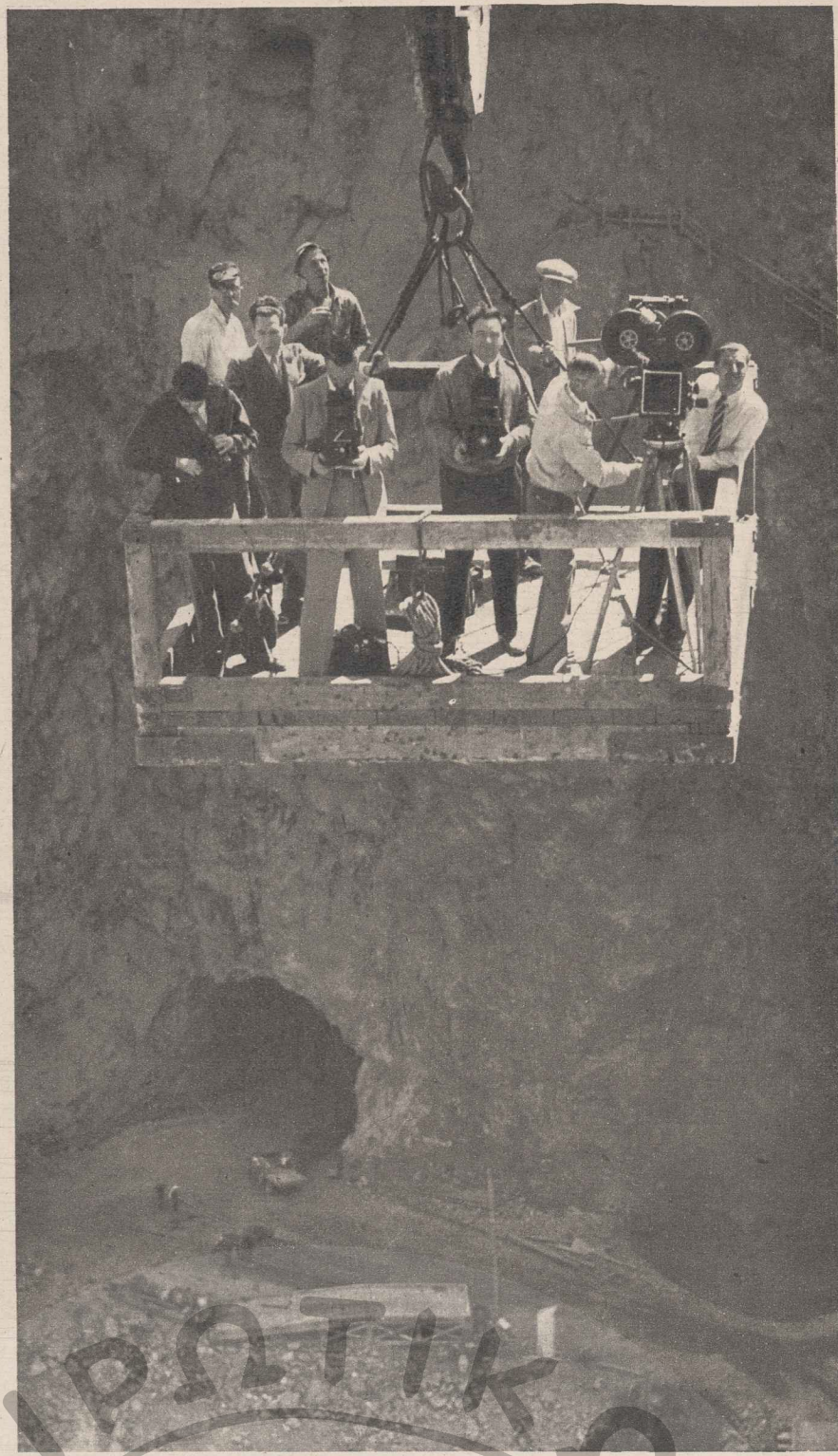

Μερικὶ φωτογράφοι, πρὶν ἐπιβιβασθῶν, διὰ κάποιον δύσκολον ἀποστολὴν, ὑφίστανται ὑπομονητικὰ, ἓνα προληπτικὸν ἐμβόλιον. Φανταζόμεθα ὅτι ὁ τόπος διὰ τὸν ὁποῖον προωρίζονται θὰ εἶναι χωρὶς ἄλλο, ἡ νῆσος τῶν λεπρῶν.

σελ. 31

Ὁ φωτοχρονογράφος δὲν εἶναι μόνον ἀναζητήτης περιέργων καὶ ἐξαιρετικῶν τοπεῶν, ἀλλ' ἐπίσης καὶ πολυμρὸς ἀναρριχητής. Ἴδου αὐτὸς διὰ νὰ φωτογραφίσῃ, τίς οἶδε τί πράγμα, ἀναρριχώμενος εἰς τὸ ἀλεξικέρανον ἐνὸς οὐρανοξύστου.

ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΙ ἀπὸ τὰ πλέον παράδοξα μηχανήματα, οἱ δημιουργοὶ αὐτοί, τῆς πεντάλεπτου συγκινήσεως, φωτογραφοῦν καὶ κινηματογραφοῦν στοὰς ἐκκαφεῖσας, εἰς τὰ σπλάχνα ἐνὸς βραχίου καὶ τώρα κρημνιζομένας.

Οἱ ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ ἀνταλλάσσουν τὸ παλαιὸν φιλμ, ὑπὸ τὸ ἀδιάκριτον βλέμμα τοῦ φωτοχρονογράφου. Ἡ στάσις των εἶναι ἀρκετὰ ἐπικίνδυνος, ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν, τὸ ζεῦγος μπορεῖ νὰ κάμῃ αἰσθητὸν τὸ βάρος του.

ἀκολουθεῖ

ΑΚΡΙΒΕΣ

Ἡ παλαιὰ ἀνώνυμος «κοῦκλα», τὸ πρῶτον χωρίς κεφαλὴν καὶ χωρὶς βραχίονας, δὼν τὸν ράπτριον, διέρχεται σοβαρὰν κρίσιν. Ὅσον καὶ ἂν ᾦτο θλιβερόν να τὴν βλέπωμεν, ἐξορισμένην εἰς τὴν σοφίαν μαζὺ μετὰ τὰ παλαιὰ παιδικὰ παιχνίδια καὶ τὰ ἀχρηστοὰ ἀντικείμενα, μαυρισμένην καὶ ἄδειαν, τὴν εἶχαμε ἀγαπήσει ὥς ἕνα πρῶτονον τῆς οἰκογενείας. Εἰς τὰ ἐπαρχιακὰ σπιτία, εὐρίσκεται πάντοτε μία ἀπὸ τὰς παλαιὰς αὐτὰς κοῦκλας. Γενναῖα καὶ γενναῖα, εἰλὼν, ἀδελφῶν, μαμᾶδων καὶ γιγιάδων εἶχαν δοκιμάσει τὰ φουστανὰ μετὴν οὐρὰν καὶ τὰς ἄλλας ἐνδυμασίας τὸν, κρατῶσαι τὰς καρφίτσας, ἀνάμεσα εἰς τὰ χεῖλη των. Δὲν μπορούμεν νὰ ἀναπολήσωμεν τὰς κοῦκλας αὐτάς, χωρὶς νὰ ἐνθυμθῶμεν καὶ τὰ στόματα, μετὰ τὰς καρφίτσας καὶ τὰ χάρτινα φιγουρίνια. Ὡμοῖαζε μὲ παιχνίδια. Ἀι ράπτρια περὶσθίη, εἶχαν τρεῖς ἢ τέσσαρας καὶ αἱ μαθήτρια τὰς ἔψαναι, μετὰ τὰς ἄκρας τῶν δακτύλων, ὅπως κáμουν οἱ λατροί, ὅταν ἐπισκέπτονται ἕνα ἀσθενοῦντα ἀπὸ βρογχίτιδος, μετὰ μεγαλυτέραν ὥμως σπουδὴν καὶ εὐγένειαν. Αἱ παλαιὰ κοῦκλαι, ποῦ ἐγένοντο εἰς χυλιδᾶς ἀντίτυπων, τώρα πλέον εἶναι ἀνάμνησις τῆς παιδικῆς μας ἡλικίας. Ἡ πρόδος ἐτελειοποίησε τὸ ἀπρόσωπον σχῆμα τῆς. Τώρα κάθε κυρία θὰ ἔχη τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀντίτυπον, μίον κοῦκλαν δὲ τὰ μέτρα τοῦ σώματός τῆς, ἕνα εἶδος φλοιοῦ τοῦ ἑαυτοῦ τῆς, περιτύλιγμα ἀκριβὲς καὶ ἐφαρμοστόν. Ἄρκουν δύο φῶλλα ἐνὸς εἶδους χαρτὸν θερμοπλαστικοῦ, διὰ νὰ ληφθῇ τὸ σχῆμα τοῦ σώματος, ἕνα καλοῦπι ποῦ ἀποδίδει τὸ σῶμα εἰς ὅλας του τὰς λεπτομερείας. Αἱ κυρία, ἀντὶ νὰ τηγαίνουν εἰς τὴν ράπτριν, θὰ στέλλουν τὸ ἀντίγραφον των, χωρὶς νὰ ὑφίστανται πλέον τὴν ἐνόχλησιν τῶν δοκιμῶν καὶ τῶν μετρῶν. Τὸ ἐξωτερικὸν σχῆμα τῶν γυναικῶν, θὰ δύναται νὰ ταξιδίῃ ἀπὸ τῆς μιᾶς ἄκρας τοῦ κόσμου εἰς τὴν ἄλλην. Ἡ ἡλικιωμένη κύρια, θὰ δύναται νὰ ἐπιδεικνύῃ τὸ σχῆμα τοῦ σώματός τῆς, ὅπως ἦτο κατὰ τὴν νεότητά τῆς. Καὶ ὅπως ὑπάρχουν τὰ λευκάματα φωτογραφῶν, μετὰ ἕκα ἔτη θὰ ὑπάρχουν καὶ λευκάματα θερμοπλαστικῶν ἐσταντάν. Κοῦκλαι τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας, κοῦκλαι τῆς ὀρίμου ἡλικίας, ὅλαι αἱ οἰκογένειαι θὰ ἔχουν τὰ ἀκριβῆ των ἀντίτυπα, κάθε μέλος θὰ δύναται νὰ παρουσιάσῃ τὴν θῆκην τοῦ σώματός του καὶ νὰ λέγῃ: — "Ἐν ἐπιτρέψει, αὐτὸ εἶμαι ἐγώ... V. .

Y. L.

Ο ΠΛΑΣΤΙΚΟΣ θώραξ είναι έτοιμος διά την χρησιμοποίησιν και φαίνεται έξυπνερτεϊ τόν σκοπόν. Τά μέτρα πράγματι λαμβάνονται απ' ευθείας επί του σώματος και επ' αυτού κόπτεται χάρτινον σχέδιον τής εσθήτος.

Η ΕΡΓΑΤΡΙΑ ΤΩΡΑ έργάζεται διά λογαριασμόν της, διά να συναρμολογήσῃ τὰ διάφορα τεμάχια του θερμοπλαστικού θώρακος. Έντὸς ὀλίγων ὥρων, ἡ κυρία πελάτις θὰ ἔχῃ έτοιμον τὸ χρήσιμον ἀκριβές τής αντίτυπον.

ΕΝΑ ΦΥΛΛΟΝ θερμοπλαστικού υλικού έξάγεται από τόν ηλεκτρικόν κλίβανον, οὕτως ὥστε όταν εφαρμόζεται εἰς τὸ σῶμα νά εἶναι ἀκόμη θερμόν καί ἐπομένως εὐκαμπτόν. Αποτελεῖται ἀπό ἐλαστικόν καί διάφορα εἶδη κηρῶν.

ΟΛΟΝ ΤΟ ΕΜΠΡΟΣΘΙΟΝ μέρος του θερμοπλαστικού θώρακος, εἶναι έτοιμον. Ἡ εργάτρια με μεγάλην προσοχήν, ἐπειδὴ τὸ υλικόν ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔγινε εἶναι εὐπλαστον, βγάξει τὸν θώρακα καί τὸν τοποθετεῖ χωριστά.

ΤΟ ΚΑΤΩ ΗΜΙΣΥ του θερμοπλαστικού αντίτυπου, συνεπληρώθη καί ἡ εργάτρια τὸ εφαρμόζει ἐπὶ του σώματος διά νά λάβῃ ὅλον τὸ σχῆμα. Ἡ ὕλη σκληρύνεται ἀμέσως καί γίνεται ὡς δεύτερον εφαρμοστόν δέρμα.

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ διαδικασίαι, γίνονται ἐπὶ του σώματος: κόπτονται ἀπὸ τὸ ἀκριβές αντίτυπον ὅλα τὰ περιττά περισσεύματα καί εἶναι λεπτή εργασία τήν ὁποίαν ἡ εργάτρια ἐκτελεῖ με βλέμμα ἀσφαλές καί πεπειραμένον.

ΟΥΔΕΜΙΑ ΚΥΡΙΑ θὰ δυνηθῇ ποτε νά εἰπῇ, ὅτι εἶδεν τελείως τόν ἑαυτόν της, μέχρις ὅτου δέν ρίψῃ ἓνα βλέμμα ἐπὶ του πλαστικού της θώρακος. Ἴδου μία σειρά συναρμολογηθέντων καί ὁλισθέντων κορμῶν έτοιμῶν νά χρησιμοποιηθοῦν. Ὁλόκληρος ἡ διαδικασία τής δοκιμῆς δέν θά ἀπαιτήσῃ πλέον πέραν τῆς ἡμισείας ὥρας καί πολλὰ ἀντιπρόσωποι του ὠραίου φύλου, δέν θά εὐρίσκουν πλέον τήν κοινὴν δικαιολογίαν ὅτι τὰς ἤργισεν ἡ ράπτρια των.

ΕΧΟΜΕΝ ΤΗΝ ΗΛΙΚΙΑΝ ΤΩΝ ΑΡΤΗΡΙΩΝ ΜΑΣ

Ἡ φράσις αὕτη, «ἔχομεν τὴν ἡλικίαν τῶν ἀρτηριῶν μας» σημαίνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ θεωρεῖται γηράσκας, ὅταν αἱ ἀρτηρίαι τοῦ ἡλωώθησαν καθ' ἓνα οἰονδήποτε τρόπον καὶ αἱ ἀλλοιώσεις αὐταὶ (ἀρτηριοσκλήρωσις) εἶναι ἡ ἐκδήλωσις τοῦ γήρατος. Χωρὶς νὰ διαμφισβητήσωμεν τὸ γεγονός ὅτι ἡ ἀρτηριοσκλήρωσις συναντᾶται εἰς σχεδὸν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους προχωρημένης ἡλικίας, δὲν πρέπει νὰ πιστευθῇ ὅτι ἡ παρουσία τῆς ἀποτελεῖ ὁμαλὸν γεγονός. Πρόκειται περὶ ἀσθενείας, ἀσθενείας τῶρα πλέον ἀρκετὰ καλὰ μελετηθείσης, τῆς ὁποίας γνωρίζομεν μερικὰς ἀπὸ τὰς πολλαπλὰς αἰτίας καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ πολλαπλὰ ἀποτελέσματα.

Τὸ πολὺπλοκον καὶ πυκνὸν δίκτυον, τὸ περιβάλλον τὸν ἄνθρωπον, ἀποτελεῖται ἀπὸ φλέβας, ἀρτηρίας καὶ τριχοειδῆ. Πρόκειται περὶ συστήματος ἀγωγῶν, διὰ μέσου τῶν ὁποίων τὸ αἷμα δροσίζει τὰ ὄργανα, εἰσχωρεῖ εἰς τοὺς μεταξὺ τῶν κυττάρων χώρους καὶ ἐκτελεῖ ποικίλας καὶ σπουδαίας ἐνεργείας καὶ ἐπιβεβαιεῖ τὸ ἀρχαῖον ρητὸν «ἐξ αἵματος ἡ ζωή».

Τὸ κυκλοφορικὸν σύστημα, δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς τὸ δένδρον, τοῦ ὁποίου αἱ ρίζαι εἰσδύουν εἰς τοὺς πλέον ἀποκρῦφους μαιάνδρους. Εἶναι ἐπομένως φυσικὸν ὅτι ἡ παραμικροτέρα διαταραχὴ καὶ τὸ παραμικρότερον πρόσκομμα, εἰς τὸ πολὺπλοκον αὐτὸ σύνολον, νὰ ἐπιφέρῃ ἀνωμαλίαν, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον σοβαρὰς διὰ τὴν ζωτικότητα τῶν ὀργάνων καὶ γενικῶς διὰ τὴν υἱείαν.

Ὁ δυναμιζμὸς τοῦ αἵματος, ἡ ἐλευθέρη διαρροή τοῦ διὰ μέσου τῶν ἀρτηριῶν, φλεβῶν καὶ τριχοειδῶν, δύναται νὰ ὑποστῇ βλάβην ἀπὸ διαταραχὴν τοῦ ἐκτοξευτικοῦ κέντρου, τῆς ὑγρῆς αὐτῆς κυκλοφορούσης μάζης, τῆς καρδίας ἢ ἀπὸ ἀλλοιώσεις τῶν ἀγγείων, ἀλλοιώσεις αἱ ὁποῖαι ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ἔχουν καὶ τὸν ἀντίκτυπὸν τῶν ἐπ' αὐτοῦ καὶ θὰ κάμουν τὸ βάρος τῶν αἰσθητόν.

Ἐκαστος ὀργανισμὸς, γηράσκει καθὲ στιγμὴν ἐκ τῆς ἀνανεώσεως τῆς ἰδίας τοῦ ζωῆς. Τὸ γήρας καὶ ὁ θάνατος, παρουσιάζουν τὸν σταθμὸν τοῦ τέρατος, τοῦ φαινομένου τῆς ἀναπτύξεως. Ἄλλως τε ἡ ἔννοια ὅτι ὑφίσταται στενὸς δεσμός, μεταξὺ ἀναπτύξεως, γήρατος καὶ θανάτου εἶναι κοινὴ εἰς τοὺς φυσιολόγους φιλοσόφους, Δημόκριτον καὶ Γκαίτε. Ὁ τίτλος ἐπομένως, τοῦ παρόντος ἀρθροῦ, δύναται νὰ θεωρηθῇ λαυθασιμένος, ἀφοῦ ἀπεδείχθη ὅτι ἡ ἀρτηριοσκλήρωσις, ἡλαδὴ «ἡ ἡλικία τῶν ἀρτηριῶν» εἶναι ἀσθένεια. Εἶναι πολὺ σπάνιον νὰ μὴ εἶναι ἀσθενὴς ὁ γέρων, εἶναι σπάνιον νὰ μὴ ἔχῃ ἱκνὴ ἀρτηριοσκλήρωσιν.

Ἡ ἀρτηριοσκλήρωσις εἶναι, πρὸ παντός, μία ἀλλοίωσις τῶν ἀρτηριακῶν τοιχωμάτων, ἡ ὁποία ἐξωτερικεύεται κλινικῶς ὡς σκλήρυνσις τῶν ἀρτηριῶν, τῶν ὁποίων ἡ ροὴ γίνεται βραχεῖα καὶ ὁρατὴ κλινικῶς.

Τὸ φαινόμενον δύναται εὐκόλως νὰ διαπιστωθῇ, εἰς τοὺς κροτάφους, τὸν σφυγμὸν, εἰς τὸ δίπλωμα τοῦ γόνατος, τέλος δὲ εἰς ὅλα τὰ μέρη ὅπου αἱ ἀρτηρίαι διέρχονται κάτω τοῦ δέρματος. Ἡ ἀλλοίωσις αὕτη προέρχεται ἀπὸ τὴν φθορὰν τῆς ἡλικίας, λόγῳ μηχανικῶν καὶ χημικῶν αἰτιῶν. Μεταξὺ τῶν μηχανικῶν, εἰς τὴν πρῶ-

την γραμμὴν, εἶναι ἡ αὐξήσις τῆς πιέσεως τοῦ αἵματος, τὸ φᾶσμα αὐτὸ τὸ ὁποῖον ταρασσεῖ τὸ πνεῦμα τῶν ἡλικιωμένων. Πότε ὅμως ἡ ὑψηλὴ πίεσις εἶναι αἰτία τῆς ἀρτηριοσκλήρωσεως καὶ πότε ἡ ἀρτηριοσκλήρωσις εἶναι αἰτία ὑψηλῆς πιέσεως; Εἶναι ἐναλλασσόμενον παιγνίδιον δυσκόλως δυνάμενον νὰ χωρισθῇ. Μολαταῦτα ὑφίστανται περιπτώσεις ἀρτηριοσκλήρωσεως, χωρὶς ὑψηλὴν πίεσιν. Ἡ πίεσις ὑπὸκειται εἰς ἐκπληκτικὰς αὐξομειώσεις, εἰς νευρικὰ ἄτομα, κατεχόμενα ἀπὸ τὸν ἔμμονον φόβον τῆς πιέσεως. Μεταξὺ τῶν χημικῶν, πρέπει νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν αἱ ἀσθένειαι τῆς ἐναλλαγῆς, ἡ ἀρθρίτις καὶ ὁ διαβήτης: τὰ δηλητήρια τῶν ἀλλοιωθέντων ἐναλλαγῶν, ἐπιτίθενται τῶν ἀρτηριῶν προῶτως. Βίος κακουχιῶν καὶ συγκινήσεων εἶναι ἐπίσης συχνὰ αἰτία προῶρου ἀρτηριοσκλήρωσεως. Εἶναι πράγματι συμπτωματικὸν ὅτι στρατιωτικοί, ταξιδιώται, χρηματισταί, οἰκονομολόγοι καὶ πολιτικοί, ὑποκείμενοι κατὰ τὸν βίον τῶν εἰς ἰσχυράς συγκινήσεις καὶ ταλαντεύσεις, ἀσθενοῦν συχνὰ, κατὰ μεγάλην πλειονότητα, ἀπὸ ἀρτηριοσκλήρωσιν. Ἐπίσης ἐπειδὴ βίος πολὺ ἔντονος, φέρει συχνὰ εἰς τὴν κατάχρησιν τοῦ καπνίσματος (ἡ κατάρχησις τοῦ ὁποίου εἶναι δυνατόν νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀσθένειαν αὐτὴν) καὶ ἐνίοτε καὶ τοῦ οἰνοπνεύματος.

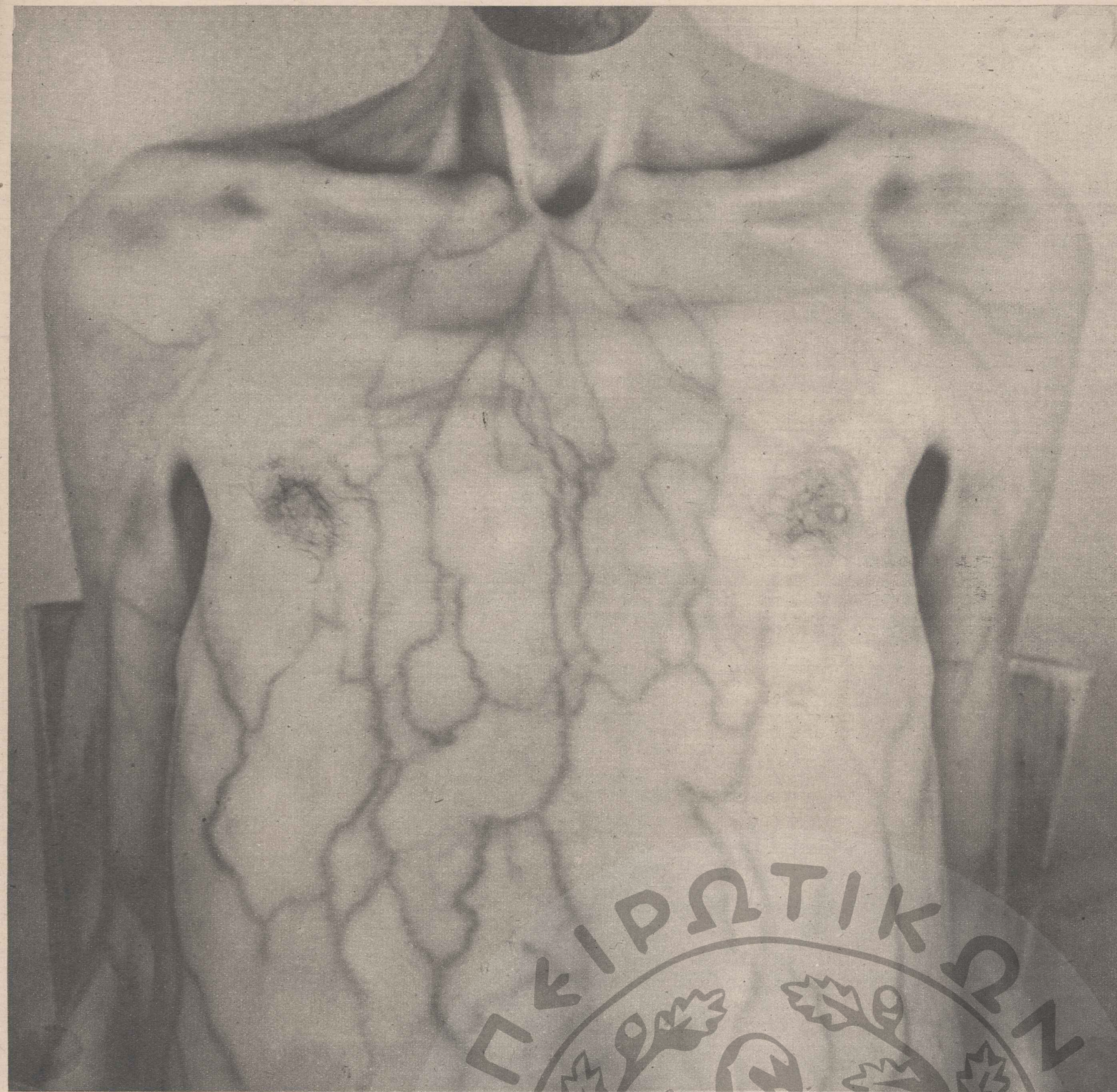
Ἡ ἀσθένεια προκαλεῖ μειώσιν, ἐνίοτε δὲ καὶ καταστροφὴν τῆς ἐλαστικότητος τῶν μεγάλων ἀρτηριακῶν ἀγγείων καὶ μειώσιν τῆς συσπάσεως τῶν μέσων. Ἡ καρδία ὑποχρεομένη, εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν, νὰ ἄντλῇ, ἐντὸς σωλήνων σχεδὸν ἀκάμπτων, ὑποφέρει ἀκόμη καὶ δι' ἄπλους ὑδροδυναμικοὺς λόγους. Τ' ἀποτελέσματα δὲν θ' ἀργήσουν νὰ φανερωθοῦν. Θὰ μειωθῇ ἡ ἀρδευσίς τῶν ὀργάνων καὶ ἐξ αὐτοῦ αἱ θρεπτικαὶ τῶν ἀλλοιώσεις καὶ ἡ ἐπακόλουθος ὀργανικὴ ἐξασθένησις. Ὁ ἐγκέφαλος, τὰ νεφρά, ἡ καρδία, θὰ εἶναι αἱ πρῶται πού θὰ ὑποφέρουν. Ἡ καρδία ὑποβαλλομένη εἰς τόσο βαρεῖαν ἐργασίαν, θὰ ἐκδηλώσῃ ἓνα ὀρισμένον βαθμὸν ἀνεπαρκείας, ὁ ὁποῖος δύναται νὰ ἐπεκταθῇ εἰς τὴν ἀορτὴν καὶ ἐνίοτε καὶ τὰς μικροσκοπικὰς ἀρτηρίας τῶν καρδιακῶν μῶνων: εἰς τὰς βαθυτέρας μορφὰς προβάλλει τὸ φᾶσμα τῆς στηθάγχης.

Εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτάς, ἡ ἐπίστυμη καταφεύγει εἰς ἱατρικὰ ἀγ. γειοδιασταλτικά, ὅπως ἡ θεοφυλλίνη, ἡ ἐπιλενδιαμίνη, ἡ ὁποία ἔχει ἐξαιρητικῶς ἰσχυρὰν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν ἀρτηριῶν τοῦ μυοκάρδου. Φάρμακα τοῦ εἶδους αὐτοῦ, ἀλλοιώνουν ἐπίσης τὰς περιφερειακὰς ἀντιστάσεις, καλλιτερεύουν τὰς συνθήκας, τοῦ λεγομένου μικροῦ κύκλου, τονώνουν τὴν διουρίαν.

Ἡ ἀρτηριοσκλήρωσις, μολαταῦτα, δὲν φέρει εἰς αὐτὰ τὰ ἀποτελέσματα παρὰ μόνον εἰς στάδια βαρεὰ, ὅταν ἡλαδὴ δὲν καταφύγουν ἐν καιρῷ εἰς τὰ μέτρα ἐκεῖνα τὰ ἀναγόμενα εἰς τὴν ἐξάλειψιν τῶν αἰτιῶν.

Θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον ἂν οἱ ἄνθρωποι προχωρημένης ἡλικίας, ἠκολούθουν τὰ χρυσὰ καὶ ἀφέλεια παραδείγματα, τόσο φρονίμων ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι δσον ἐπρωχόρει ἡ ἡλικία τῶν, τόσο ὀλιγώτερον ἔτρωγαν.

GAETANO BALDACC

ΟΤΑΝ ΚΑΤΑ τὴν διοχέτευσιν τοῦ αἵματος πρὸς τὸ ἥπαρ παρουσιάζεται πρόσκομμα, ὅπως εἰς τὰς περιπτώσεις τῆς κηρώσεως (ὅποτε τὸ ἥπαρ μεταβάλλεται εἰς σκληρὰν καὶ ἀτροφικὴν μάζαν) ὁ ὄγκος τοῦ αἵματος προσπαθεῖ τότε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν καρδίαν δι' ἄλλων ἀναπληρωματικῶν ὁδῶν. Ἡ προσπάθεια αὕτη, ἐξωτερικεύεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν μετὰ τὴν ἐμφάνισιν χονδροῦ καὶ τυπικοῦ φλεβώδους δικτύου, διακρινόμενου εἰς τὴν φωτογραφίαν μας.

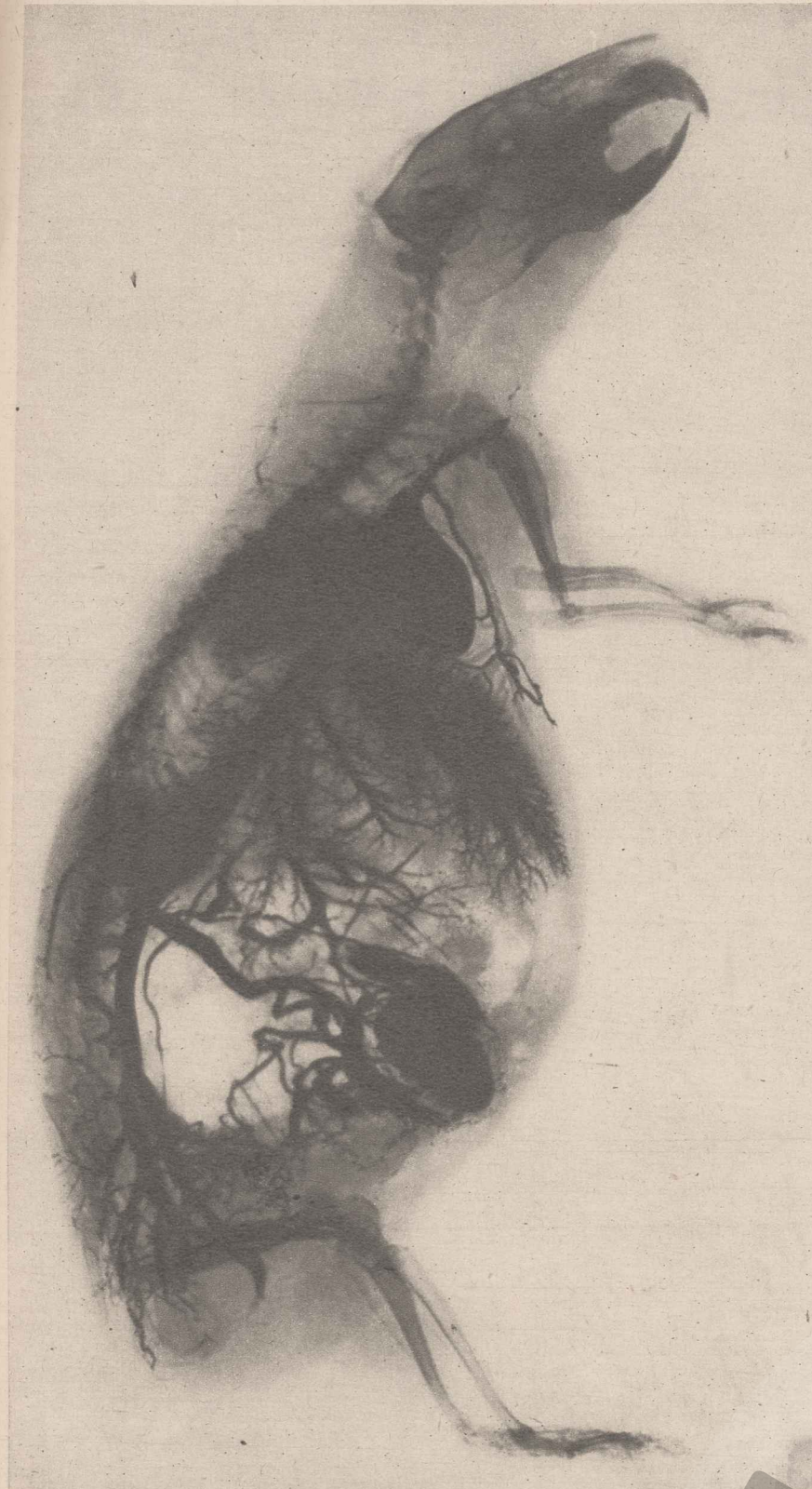
Ἡ ΑΚΡΟΑΣΙΣ τῆς καρδίας εἶναι ἡ βάσις τῶν ἐρευνῶν, διὰ τὸ κυκλοφορικὸν σύστημα. Ὁ ἱατρός συλλέγει ἐπὶ τῇ βάσει φωνοσκοπίου, τοὺς ἀναγάλους ἡχους, καὶ ἀπὸ τὴν ἐξήγησιν τῶν δύναται νὰ σχηματίσῃ κρίσιν ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῆς καρδίας κατὰ τὴν ἀρτηριοσκλήρωσιν.

ΣΠΟΥΔΑΙΟΝ ἐπικουρικὸν διὰ τὴν μελέτην τῆς λειτουργίας τῆς καρδίας καὶ διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν λεπτοτέρων σταθίων τοῦ καρδιακοῦ μῶνου, ὅπως καὶ τοῦ κυκλοφορικοῦ συστήματος, εἶναι ἡ ἠλεκτροκαρδιογραφία. Χάραξις γραμμῆς δεικνυούσης τοὺς παλμούς καὶ τὴν ἔντασιν τῶν.

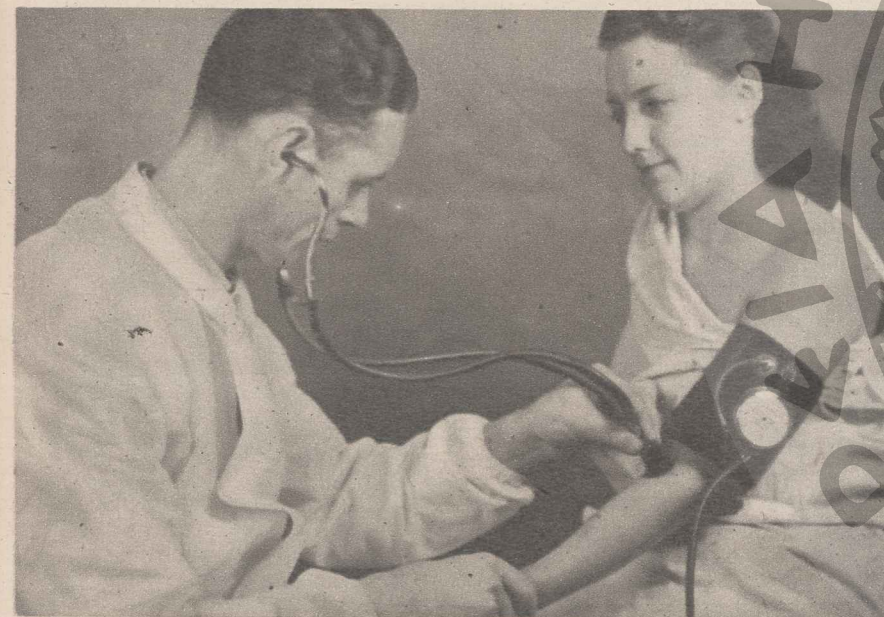
Παραθέτομεν ἀπλοῦν σχῆμα τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ μαῦρον εἶναι τὸ αἷμα τῶν ἀρτηριῶν, τὸ λευκὸν τὸ αἷμα τῶν φλεβῶν. Ἡ καρδία εἶναι διηρημένη εἰς δύο ἡμισυν, διὰ καλλιτέραν κατανόησιν. 1) Φλέψ ἐσωτερικῆς ἀνωτέρας. 2) Πνευμονικὴ κυκλοφορία. 3) Πνευμονικὴ ἀρτηρία φέρουσα εἰς τὸν πνεῦμονα, ὅπου θὰ πληρωθῇ ὁξυγόνο, τὸ αἷμα τῶν φλεβῶν. 4) Δεξιὸς θάλαμος. 5) Δεξιὸς κόλπος. 6) Ἡπαρ. 7) Μεγάλος κορμὸς τῆς ἀνωτέρας ἐσωτερικῆς φλεβός. 8) Νεφρά. 9) Πνευμονικὴ φλέψ διὰ τῆς ὁποίας τὸ αἷμα, ἀφοῦ λάβῃ ὁξυγόνο ἀπὸ τοὺς πνεύμονας, ἐπιστρέφει εἰς τὴν καρδίαν, ἀπὸθεν ἀποστέλλεται εἰς τὴν κυκλοφορίαν. 10) Ἀορτή. 11) Ἀριστερός προθάλαμος. 12) Ἀριστερός κόλπος. 13) Ἀρτηρία ποτίζουσα τὰ ἔντερα. 14) Φλέψ φέρουσα τὸ αἷμα τὸ πλουτισθὲν ἀπὸ τὰ προϊόντα τῆς πέψεως εἰς τὸ ἥπαρ. 15) Στόμαχος καὶ ἔντερα. 16) Ὀργανα περιλαμβανόμενα εἰς τὴν κάτω κοιλίαν, ἐντερικὸς σωλὴν κ.λπ.

Ἡ ραδιογραφία, εἶναι ἐπικουρική τῆς μελέτης τῶν ἀρτηριῶν. Τὸ νέον αὐτὸ μέσον ἐρευνῶν, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται ἀρτηριογραφία, ἐπιτρέπει τὴν μελέτην τῶν ἀγγείων κατὰ τὴν διαδρομὴν τῶν μέχρι τῶν μικροτέρων διακλαδώσεων, ὅπως φαίνεται εἰς τὴν παρούσαν φωτογραφίαν μας.

ΕΔΩ ΚΑΤΕΣΤΗ δυνατόν νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ἀρτηριογραφικὴ ἐξέταση, ὁλοκλήρου ζῶου, χρησίμου διὰ τὰς ἱατρικὰς μελέτας, τοῦ Ἰνδικοῦ χοιριδίου. Φαίνεται πόσον πυκνὸν εἶναι τὸ δίκτυον, διὰ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος.

ΚΑΙ Ἡ ΠΙΕΣΙΣ, εἶναι ἡ πηγὴ πολλῶν ἀνηυχίων. Οἱ κλινικοὶ ὁμῶς λέγουσι ὅτι ἡ ἀδύνησις τῆς πίεσεως πολλὰς φορές δὲν εἶναι λόγος ἀνησυχίας. Διὰ νὰ κρίνωμεν, πρέπει νὰ εἶναι πλήρης ἡ ἐξέταση τοῦ ἀσθενοῦς καὶ μόνον ὁ ἱατρὸς δύναται νὰ εἰπῇ ποία σημασία πρέπει νὰ δοθῇ.

Ἡ ΕΡΓΑΣΙΑ τῆς καρδίας ἐκφράζεται ἀρκετὰ εὐκρινῶς ἀπὸ τὸν ἀνωτέρω πίνακα. Ἡ καρδία παράγει κατὰ τὸ εἰκοσιτετράωρον, μίαν ἐργασίαν 21000 μιλ. ἡ ὅσην ἀρκεῖ διὰ ν' ἀνυψωθοῦν τρεῖς ἄνθρωποι βάρους 70 κιλῶν ἕκαστος, εἰς ὕψος 100 μέτρων, δηλαδὴ εἰς τὸ ὕψος τοῦ πύργου τῆς Πίζας.

ΚΛΑΡΑ ΚΑΛΑΜΑΗ

Τὸ νὰ γεμίση ἡ ὁθὸν δὲν εἶναι ἔκφρασις χωρὶς σημασίαν. Ὅλαι αἱ ταινίαι γεμίζουν μὲ φωτεινὰς κηλίδας, ἀλλὰ διὰ ν' ἀποσπασθῇ ἡ προσοχὴ τῶν θεατῶν, ἀπὸ τοὺς λευκοὺς τοίχους, εἰς τὸ παῖγνιον τῶν κινουμένων σκιῶν, χρειάζεται μία ὠρισμένη δύναμις τὴν ὁποίαν δὲν φθάνει πάντοτε ὁ κινηματογράφος.

Ὡρισμένα ταινία ὁμοιάζουν, μὲ στενά ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα τὸ πρόσωπον δὲν κατορθώνει νὰ φορέσῃ μὲ ἀφέλειαν, καὶ μερικαὶ ἔξ' αὐτῶν θὰ ἐφαίνοντο ὀλιγώτερον βαρεταὶ ἂν προσβάλλοντο εἰς μικρὰς ὁθόνας δι' ἐρασιτέχνας.

Ὅταν ὁ κινηματογράφος εὗρίσκετο εἰς τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ βίου του, ἐκεῖνο τοῦ ἐτρόμαξε περισσότερο τοὺς ἠθοποιούς τοῦ θεάτρου καὶ ὅλους τοὺς ἀσχολουμένους μὲ τὴν νέαν αὐτὴν τέχνην, ἦτο ἡ μεγέθυνσις εἰς τὴν ὁποίαν ὑπεβάλλετο ὁ ἠθοποιός.

Οἱ ἑταῖροι τῆς Comédie Française προσκληθέντες νὰ γυρίσουν μίαν ταινίαν κατὰ τὸ 1905, ἠρνήθησαν, σκανδαλισθέντες ὅταν εἶδαν ὅτι ἐφωτογραφούντο μόνον κατὰ τὸ ῥήμιον. Τὸ κόσμινον τῶν ἠθοποιῶν καὶ αἱ ἐκ τοῦ πλησίον φωτογραφήσεις, τὰς ὁποίας

σήμερον δέχεται τὸ κοινὸν ὅλου τοῦ κόσμου—χωρὶς διαμαρτυρίαν, εἶναι δύο σταθμοὶ εἰς τοὺς ὁποίους ἐφθάσεν ἀλληλοδιαδόχως ὁ κινηματογράφος καὶ οἱ ὁποῖοι προεκάλεσαν εἰς τὸν βίον τῶν ἠθοποιῶν, τὴν κρίσιν ἐκείνην πού ὀνομάσθη φωτογένεια, ἡ ὁποία κατὰ βάθος δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ἱκανότης τοῦ ἠθοποιοῦ νὰ ὑφίσταται τὴν μεγέθυνσιν.

Δὲν εἶναι εὐκόλιν νὰ προσδιορισθῇ μὲ ἀκρίβειαν εἰς τί συνίσταται τὸ νέον αὐτὸ προσόν. Μερικοὶ ἠθοποιοὶ φαίνεται ἔχουν ἔμφυτον αὐτὸ τὸ προσόν, ἄλλοι πάλιν, παρὰ τὰς ἄλλας τῶν ἱκανότητας, δὲν κατορθώνουν νὰ τὸ ἐπιτύχουν. Ἡ Κλάρα Καλαμάη τὸ κατέχει κατὰ τρόπον ἀπὸλυτον. Τὸ ἀντελήφθημεν τὴν πρώτην φοράν πού τὴν εἶδομεν εἰς τὸν κινηματογράφον εἰς πρῶτον ἐπίπεδον, εἰς τὴν ταινίαν ὁ «Ἐλεγκτὴς τῆς Κλιναμάξης», ὅπου τὸ πρόσωπον τῆς εἶδε ζῶν καὶ ἔξαρσιν εἰς τὴν ἀνευ ἐνδιαφέροντος ὑπόθεσιν τῆς ταινίας αὐτῆς.

Ἡ παρουσία τῆς ἐπὶ τῆς ὁθόνης εἶναι ὡς ἄνεμος ζωῆς. Ἡ ὁθὸν ἐμψυχούται ἀμέσως, ἀκόμη καὶ ὅταν δὲν ἀπαγγέλλει. Ἡμεῖς, ἐξετάζοντες

τὴν αἰτίαν τῆς ἐπιτυχίας ἐπὶ τῆς ὁθόνης, ἐζητήσαμεν νὰ τὴν φωτογραφώμεν ἐκτὸς τοῦ κινηματογράφου, εἰς τὸ σπῆτι τῆς, εἰς τὴν δεξαμενὴν καὶ αἱ φωτογραφίαι εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα μίας ἀναλύσεως, πού ἐπιχειρεῖ νὰ κάμῃ τὸν ἀντίθετον δρόμον τῆς ἀνακαλύψεως τῆς καὶ τῆς ἐπιβολῆς τῆς εἰς τὸν κινηματογράφον.

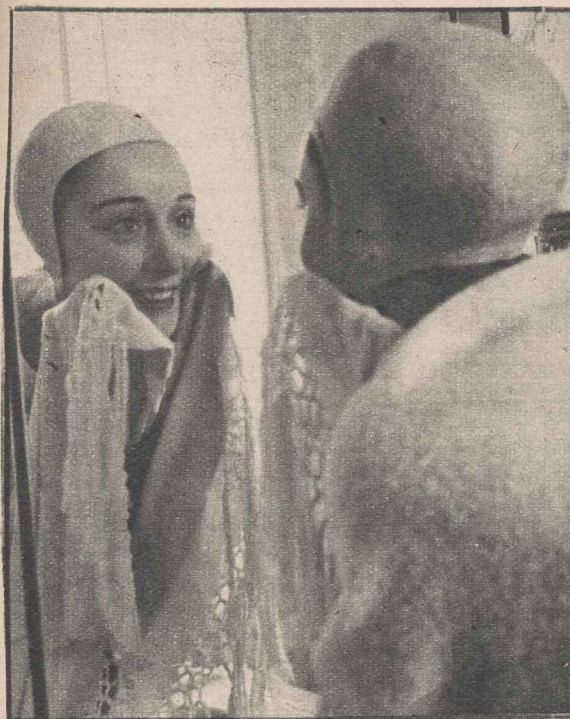
Κάποιος φίλος, ὁ ὁποῖος συνήντησε τὴν Μάρλεν Ντήτρηχ, μοῦ εἶπεν ὅτι ἡ ἠθοποιὸς αὐτὴ προσποιεῖται πάντοτε καὶ ὅτι δὲν θὰ τὴν ἴδῃτε ποτὲ εἰς στάσιν ἀκατάστασον, χωρὶς τὴν ἁρμονίαν ἐκείνην πού συναντᾶται εἰς τοὺς ρόλους πού ὑποδύεται. Εἰς ἐμὲ φαίνεται μᾶλλον τὸ ἀντίθετον: ὅτι ἡ Μάρλεν Ντήτρηχ δὲν ὑποκρίνεται ποτὲ καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον εἰς τὸν κινηματογράφον ἐπιτυγχάνει τόσον. Ἡ Κλάρα Καλαμάη διατηρεῖ ἐνώπιον τοῦ φακοῦ ἕνα κομψὸν τρόπον συμπεριφορᾶς, εἴτε μαγειρεύει, εἴτε κατοπτρίζεται, εἴτε κάμνει τὸ λουτρόν της. Ὅλαι τῆς αἱ κοινότητες ἀσχολίαι εἶναι χαριτωμέναι καὶ ἀφελεῖς. Παρατηρήσατε τὰς χεῖρας τῆς, σχηματίζουν πάντοτε ἕνα ἁρμονικὸν σύνολον καὶ τὸ πρό-

σωπον τῆς προσεκτικὸν εἰς τὴν ἐργασίαν, διατηρεῖ πάντοτε τὴν ἐλαφράν ἐκείνην ἔκφρασιν τῆς εὐχαριστημένης εἰρωνείας, ἀπὸ τὴν βεβαιότητα πού τὴν κατέχει ἐνώπιον τῆς στενῆς ἀναλύσεως τοῦ φακοῦ.

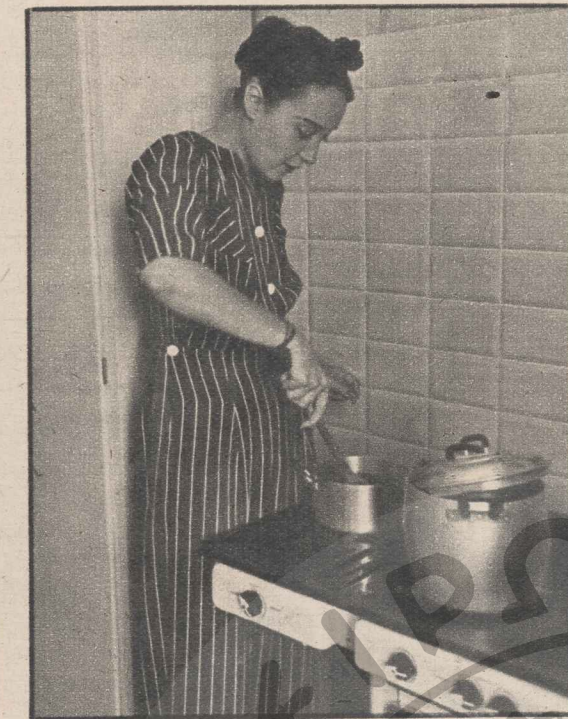
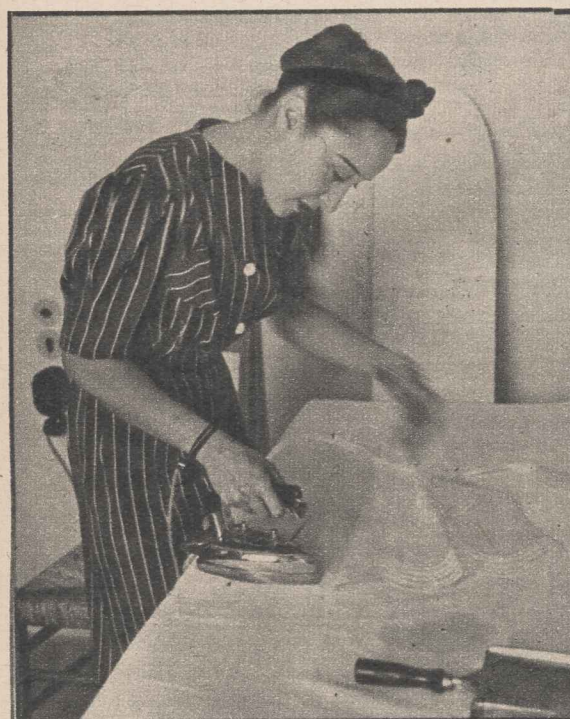
Ἴσως πολὺ ὀλίγα γυναῖκες, γνωρίζουν καλὰ τὸν ἑαυτὸν τους καὶ βλέπονται εἰς κάθε στάσιν καὶ δι' αὐτὸ φίνονται τόσο ἀδέξιοι καὶ χωρὶς χάριν. Ἡ συγκέντρωσις ἐπὶ τῆς ὁθόνης ἐσωτερικῶν αἰσθημάτων διὰ μέσου τοῦ ὁρατοῦ μέρους τοῦ προσώπου, εἶναι χάρισμα τὸ ὁποῖον δὲν ἔχουν ὅλοι. Σκεφθῆτε ὅτι ἕνας ἠθοποιὸς τοῦ θεάτρου, ἔχει ἕνα μόνιμον μέτρον, ἐνεργεῖ πάντοτε μὲ ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος, ἐνῶ εἰς τὸν κινηματογράφον συμβαίνει νὰ παίξῃ τις μόνον μὲ τὰ βλέφαρα. Τὰ βλέφαρα τῆς Κλάρας Καλαμάη ἔχουν μεγάλην σπουδαιότητα, εἰς τὸ πρόσωπον τῆς: ἀνοίγουν καὶ κλείουν ὅπως τὰ πτερὰ τῆς πεταλοῦδας καὶ ξεύρουν νὰ ἐμψυχώσουν τὴν λάμψιν τῶν ματιῶν, πού εἰς τὸν κινηματογράφον, ἀκόμη καὶ εἰς τὸν ὁμιλοῦντα εἶναι πάντοτε πιὸ ἐκφραστικὰ ἀπὸ τὰς λέξεις.

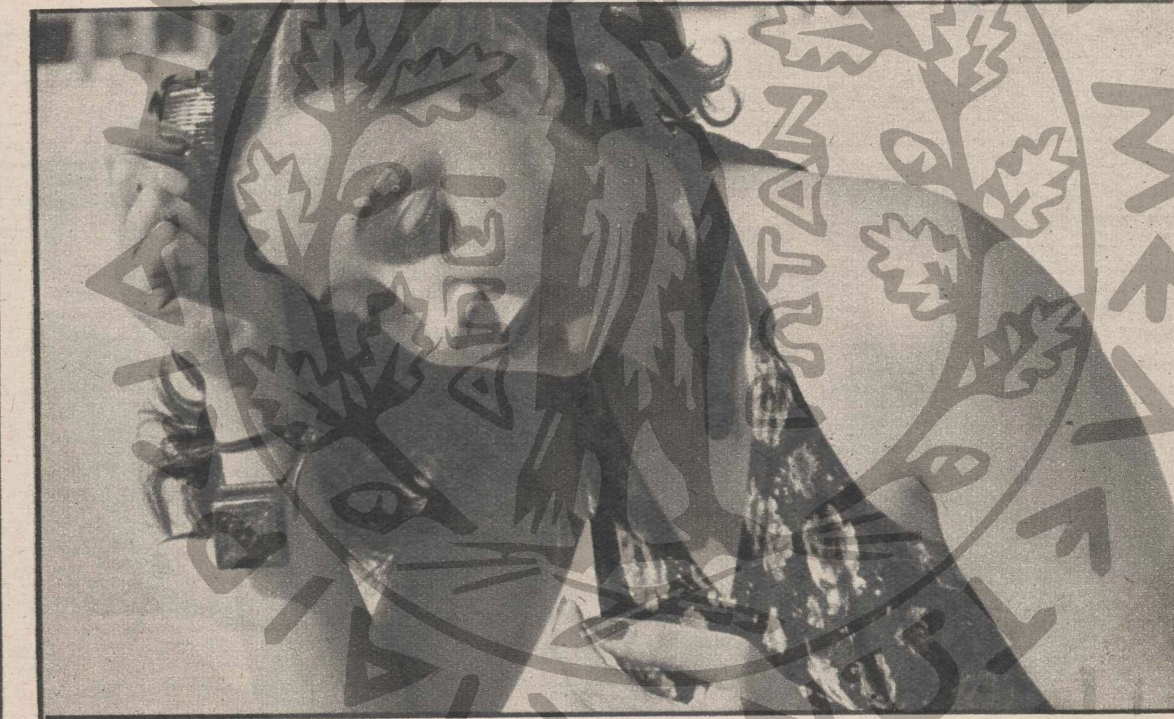
ΤΡΙΑ ΠΡΟΣΩΠΑ τῆς Κλάρας Καλαμάη βλέπουν ἕνα μάτι τῆς. Φαίνεται λογοπαίγνιον, δὲν εἶναι ὅμως παρὰ μία μόνη στάσις τὴν ὁποίαν ἐφωτογράφησε ὁ ἐπιτήδειος ὀπερατέρ καὶ πού ἐπιτρέπει νὰ βλέπωμεν τρεῖς χωριστὰς ἀπόψεις τοῦ προσώπου τῆς, εἰς μίαν μόνην στάσιν, χάρις εἰς τὴν τοποθέτησιν τῶν κατόπτρων.

ΥΣΤΕΡΑ ἀπὸ τὸ λουτρόν λίγη οἰκιακὴ ἀπασχόλησις. Παρατηρήσατε πῶς κατορθώνει τὸ πρόσωπον τῆς ἠθοποιοῦ αὐτῆς, νὰ ἐκφράσῃ κάτι, ἀκόμη καὶ κατὰ τὰς πλέον ταπεινὰς ἀσχολίας καὶ τὰς ὀλιγώτερον μελετημένας στάσεις καὶ νὰ διαβιβάσῃ αἰσθήματα, μόνον μὲ μίαν ζωηράν λάμψιν τῶν ματιῶν τῆς.

ΕΝΩ ΑΙ ΔΥΟ προηγούμεναι φωτογραφίαι τῆς σειρᾶς αὐτῆς, ἐληφθῶσαν ἐξ ἀπρόοπτου, διὰ τὴν τρίτην ὁ ὀπερατέρ ἐζήτησε ἀπὸ τὴν ἠθοποιὸν νὰ ποζάρῃ καὶ αὐτὴ ἔγινε μία ὁποιαδήποτε δεσποινίς. Ἡ φωτογένεια, ἐπομένως, εἶναι ἕνα προσόν δύσκολον διὰ ν' ἀνακαλυφθῇ καὶ ἀξιοποιηθῇ.

ΤΟ ΑΠΡΟΟΠΤΟΝ ψῦχος τοῦ νεροῦ προκαλεῖ ζωηρὰς ἀντιδράσεις, πού διαφεύγουν τὸν ἔλεγχον μας, καὶ τὴν φορὰν ὅμως αὐτὴν ἡ Κλάρα ἐνίκησε κατὰ τὴν δοκιμὴν, καὶ διετήρησε τὴν χάριν καὶ τὴν ἁρμονίαν, πού τὴν χαρακτηρίζουν. Μετὰ τὸ λουτρόν, εὐχαριστημένη, κτενίζεται ἑξαπλώμενη εἰς τὸν ἥλιον.

Αυτή είναι μία στάσις που πράγματι φανερώνει την τάξιν μιᾶς γυναίκος που πάντοτε επιβλέπει τὸν ἑαυτὸν της καὶ δίδει εἰς κάθε κίνησιν χωριστὸν χαρακτηρισμόν, πού ἀποκινύει τὴν συνείδησιν τῆς χάριτός της.

ΤΕΛΟΣ

24 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1842 - 24 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1942
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΑ ΤΗΣ
ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΤΟΥ

ARRIGO BOITO

ὁ οἶκος MONDADORI συνέλεξε ὅλα τὰ φιλολογικὰ ἔργα, ἐκδοθέντα καὶ ἀνέκδοτα, τοῦ μουσικοῦ - ποιητοῦ, εἰς ἓνα τόμον τῆς συλλογῆς «Οἱ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΚΛΑΣΙΚΟΙ» ὑπὸ τὸν τίτλον

TUTTI *gli* SCRITTI

Τόμος, σελ. 1580, με δύο ἀναπαραστάσεις ἀνεκδότων αὐτογράφων, τυπωθεὶς ἐπὶ χάρτου τύπου «Ἰνδιάν» πανόδετος με χρυσὰ σειρήνια καὶ ἐγχρωμον περικάλυμμα, καὶ μεταξίνον σημείον, σελίδων λιν. 125.

Ὁ τόμος αὗτος - τῇ ἐπιμέλειᾳ καὶ με πρόλογον τοῦ Πέτρου ΝΑΚΙΝ, περιλαμβάνει τὰ ποιήματα, τὰ μελοδράματα (δύο ἐκ τῶν ὁποίων SEMIRA καὶ IRAM ἀνέκδοτα) καὶ τὰ ἄλλα θεατρικὰ ἔργα τὰ «Χρονικά τῶν συναυλιῶν καὶ τῶν θεατρικῶν» «Σελίδας καὶ συζητήσεις ἐπὶ τῆς τέχνης», τὰς νοβέλλας κ. λ. π. τοῦ μεγάλου καλλιτέχνη, ὁ ὁποῖος γεννηθεὶς εἰς Πάδουαν τὴν 24ην Φεβρουαρίου 1842, ἀπέθανεν εἰς Μιλάνον τὴν 10ην Ἰουνίου 1918. Ὁ τόμος, ἐξ ἁλλου, ἐκλαμπρύνει καὶ με δύο «ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ» εἰς τὰ ὁποῖα περιέχεται ἄρθρον καὶ πολὺτιμον ὁλίκον, ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρον, διὰ τοὺς θέλοντας νὰ γνωρίσουν τὰ πρῶτα βήματα τοῦ BOITO ὡς συγγραφέως. Εἰς τὴν ἀξίαν τῶν ἔργων, τῶν περιλαμβανομένων εἰς τὸν τόμον αὗτον, προστίθεται ἡ ἀξία τῆς δημοσιεύσεως, θεωρουμένη ὡς οὐσίωδης συμβολὴ εἰς τὴν γνῶσιν τῆς τέχνης, τῆς σκέψεως καὶ τῆς ζωῆς τοῦ δημοφιλούς συγγραφέως τοῦ «Μεφιστοφελούς».

MONDADORI

BANCA COMMERCIALE ITALIANA

CAPITALE L. 700.000.000

RISERVA L. 165.000.000

TEMPO - ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ - ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑ-
ΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ - ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ALBERTO MONDADORI
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ PAOLO LECALDANO

ITALIA

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΝΕΙ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΚΑΛΛΟΝΑΣ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ. ΤΕΡΜΑ ΤΟΥ ΤΑΞΙΔΙΟΥ ΤΩΝ ΤΟΥΡΙΣΤΩΝ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

ΒΟΛΤΕΡΡΑ: "Απομνημόνιον, ἀπὸ ἐνα παρόντων τοῦ Μεγάλου τῶν Προσέχων

ΠΑΡΟΡΘΟΓΙΑΙ: Εἰς ὅλα τὰ γραφεῖα ταξιδίων

Ἐκδίδεται παρὰ τῆς ANONIMA PERIODICI ITALIANI - Πρόεδρος ARNOLDO MONDADORI - Μιλάνον, Via Corridoni, 39. Διὰ δημοσιεύσεις ἀπευθυντέον πρὸς τὴν A. P. I. Corso del Littorio, 1 - Milano - Τηλ. 75-136 - Stabilimento Rotocalcografico Vitagliano, Milano, Via Serio, 1 - Via Asiago, 41 - 1942-XX